

ZECI DE MII
DE FANI
ȘI MILIOANE
DE VIZUALIZĂRI!

CRISTINA CHIPERI

**MY
DILEMMA
IS YOU** **3**

**CARTEA A TREIA A BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
*MY DILEMMA IS YOU***

CRISTINA CHIPERI

**MY
DILEMMA
IS YOU₃**

Traducere din limba italiană de
MARINA LOGHIN

My Dilemma is You 3
Cristina Chiperi

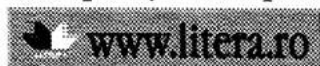
Copyright © 2016 Cristina Chiperi,
prin înțelegere cu Sergio Fanucci Communications S.r.l.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

My Dilemma is You 3
Cristina Chiperi

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Marina Loghin

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Copertă: Flori Zahiu
Corector: Cătălina Călinescu
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIPERI, CRISTINA

My Dilemma is You 3 / Cristina Chiperi;
trad.: Marina Loghin. – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1527-5

I. Loghin, Marina (trad.)

001.94(100)

— Ah, în fine! Credeam că ești moartă! zice Trevor atingându-mi umărul cu un bețișor găsit pe jos.

— Trevor! Nu-i deloc frumos ce-ai spus! îi face observație Cass. Cris, ți-e bine?

Duc o mână la cap să fiu sigură că n-am nimic grav. Durerea e insuportabilă.

— Cred că da, reușesc să spun cu voce slabă.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Trevor.

După mimica feței lui se vede că e îngrijorat.

— Eu... dau să zic, dar nu știu cum să continui, fiindcă nu-mi amintesc nimic. Cu o clipă în urmă alergam, iar acum am deschis ochii și m-am pomenit față în față cu ei doi, care încearcă să mă trezească. Cred că am căzut și m-am izbit cu capul de ceva, continui eu puțin amețită.

Durerea din creștet e din ce în ce mai puternică, iar când îmi privesc mâna, observ o pată roșie în palmă.

— Ah, Dumnezeule! exclamă Cass.

— Măi să fie! Ți-a sângerat, nu-i așa? zice Trevor.

— Trevor! țipă ea la el.

— Puteți să vorbiți mai încet? Mă doare capul, mă plâng eu, încercând să mă ridic în picioare.

— Trebuie să facem ceva!

Cass se uită agitată în jur după ajutor.

— Să chemăm o salvare! sugerează Trevor.

– N-o să ia niciodată în seamă niște copii de șase ani! țipă iar Cass la el.

– Vă rog, mă ajutați să mă ridic? îi întreb, și amândoi întind brațele să mă tragă de la pământ.

Respir adânc și îmi adun puținele forțe rămase ca să mă scol în picioare și să-mi țin echilibrul, dar, într-o clipă, lumea din jurul meu începe să se învâртеască, imaginile devin neclare.

– Cris, ești OK? întreabă Cass, făcându-i semn lui Trevor să mă întindă cu grijă din nou pe pământ.

Cerul de deasupra mea se colorează în negru, chipurile prietenilor mei devin din ce în ce mai mici și mai îndepărtate.

– Cass, du-te după ajutor! țipă Trevor. Cris, rezistă! murmură apoi, strângându-mi tare mâna. Te rog! Nu mă părăsi, rămâi cu mine!

Un val de adrenalină îmi străbate trupul, în timp ce glasul lui devine tot mai puternic și cuvintele lui îmi răsună în cap cu viteză din ce în ce mai mare.

Deschid ochii și sunt dezamăgită când descopăr că e vorba numai de una dintre foarte multele mele amintiri din copilărie.

Firele de iarbă îmi gâdilă pielea în timp ce mă străduiesc să-mi dau seama unde mă aflu.

În minte îmi revin imaginile seratei: petrecerea de ziua mea, prietenii care mă felicită, vestea despre Susan, căutarea lui Cameron și, în cele din urmă, mașina lui Austin.

Nu pot să cred că a fost în stare de așa ceva...

Cândva, vorbind despre povestea lui Carly, Austin îmi garantează că mie n-avea să mi se întâmple niciodată același lucru... Și doar cu un ceas în urmă și-a luat rămas-bun de la mine mulțumindu-mi pentru minunatul an pe care l-am petrecut împreună...

Atunci, oare de ce a făcut-o? De ce a încercat să dea cu mașina peste mine?

Când vreau să mă mișc, durerea de cap aproape mă face să plâng. Trag adânc aer în piept și rămân nemișcată câteva minute, apoi încerc din nou să mă ridic. Când mă uit în jurul meu, scena care mi se deschide în fața ochilor mă împietrește. Lacrimile îmi încețoșează vederea în timp ce mă apropii de Trevor, care e întins pe pământ, nemișcat. Brusc, văd foarte clar desfășurarea accidentului: mașina lui Austin venea cu toată viteza spre mine, și Trevor m-a împins la o parte, punându-și în pericol propria viață.

– Trevor! strig mângâindu-i fața. Pun urechea pe pieptul lui să-i ascult bătăile inimii, dar nu reușesc să aud nimic. Nu, Trevor! Te rog, nu poți să mori! Nu mă poți părăsi și tu! zic printre lacrimi. Îmi impun să mă liniștesc și să mă gândesc la o soluție. Ajutor! Ajutați-ne! încerc să strig, dar în jurul nostru nu e nimeni, doar întuneric și liniște.

La câțiva metri distanță, pe asfalt, îi văd telefonul mobil făcut fărâme.

Disperată, mă aplec iar deasupra lui și mă concentrez să-i aud bătăile inimii.

– Cris...

Ridic imediat capul. Oare murmurul acela a fost doar rodul imaginației mele?

– Trevor!

Capul i se clatină imperceptibil.

– Sst, nu te mișca! bâigui în timp ce o urmă de zâmbet își face loc pe fața mea, printre lacrimi.

Încerc să-mi mențin calmul și să raționez. Chiar dacă n-aș vrea să-l las singur, nu-i altă soluție... Trebuie să mă duc după ajutor, Trevor trebuie ajutat.

– Nu te mișca, Trevor, mă întorc imediat!

Mă ridic în picioare și alerg cu greutate spre sala de sport, în timp ce prin mintea mea își croiesc drum imaginile nenumăratelor momente petrecute împreună. După ce-am pierdut-o

pe Cass, mi-e teamă să nu-l pierd și pe el... Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva.

În sfârșit, o văd pe Lindsay care aleargă înspre mine.

– Cheamă o salvare! Repede! Trevor a fost lovit de o mașină!
strig cu suflarea ce mi-a mai rămas.

Din fericire, Lindsay înțelege gravitatea situației și intră grăbită în sala de sport.

Mă întorc la Trevor.

– Cris... zice el ținând ochii închiși.

– Da, sunt aici.

– Austin nu ți-a făcut nici un rău, nu-i așa?

– Nu, nu mi-a făcut nimic, spun eu mângâindu-i fața. Și asta numai datorită ție.

Deschide încet ochii și îi întâlnește pe ai mei.

– N-ar fi trebuit să... zic atingându-i obrazul.

– Ba da.

– Sst!... Îmi pare nespus de rău, Trevor.

Nu suport să-l văd în halul ăsta... De ce i-o fi luând atât de mult lui Lindsay?

– Nu trebuie să-ți pară rău. E bine așa...

Se silește să zâmbească slab și închide ochii din nou.

– Nu te da bătut, curând te vei simți mai bine, îi șoptesc.

Chiar sper să fie așa... Rănile lui par să fie mai grave decât ale mele.

– Sosește o ambulanță, va fi aici în câteva minute, ne anunță Lindsay gâfâind, căci a venit în goană.

Trag aer în piept ușurată.

– Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

– Austin a încercat să dea peste mine cu mașina, și Trevor s-a aruncat...

Trebuie să fac un efort uriaș să nu izbucnesc în plâns.

– Austin?! Ești sigură că era el? Nu cumva...

– Nu! Sunt sigură. Era mașina lui, iar la volan era el!

Privirea criminală a lui Austin îmi revine câteva clipe în minte. Mă trec fiorii.

– Nu se poate! Austin?! Ce Dumnezeu, știm cu toții că el... spune ea.

– Lindsay, *el a fost*, insist, pronunțând rar cuvintele. Știu că e greu de crezut, și eu aș vrea să nu fie adevărat, dar sunt sigură de ce-am văzut.

Prietenia lui, buna lui cuviință... totul a fost un teatru. A încercat să măucidă... cum probabil a făcut și cu Carly. Și nici unul dintre noi nu l-a bănuit vreodată...

– Nu pot să cred... Cum de nu mi-am dat seama în noaptea aia? spune Lindsay scuturând din cap.

Corect: ea era de față când a fost lovită Carly.

– Eram sigură că Susan e vinovată... continuă ea.

– N-are importanță, Lindsay. Acum singurul lucru care contează e să-l salvăm pe Trevor.

Trevor se întoarce pe o parte și începe să geamă de durere.

Mă întorc și văd ambulanța apropiindu-se.

– Uite-o! Trevor – îi iau mâna –, ține-te tare, vin medicii!

În cele din urmă, salvarea se oprește lângă noi.

– Ce s-a întâmplat exact? mă întreabă un doctor în timp ce doi brancardieri îl ridică pe Trevor și-l așază pe targă.

– El m-a împins ca să nu fiu lovită în plin de o mașină, dar, după ce am căzut, n-am mai văzut nimic... Nu știu să vă spun altceva... Nu știu dacă l-a lovit mașina... Sunt încă în stare de șoc și mă simt complet inutilă.

– Rănile nu par grave, spune medicul aruncându-i o privire lui Trevor, care e luat pe sus. Tu cum te simți? Ești rudă cu el?

– Mă simt bine... Nu, sunt o prietenă.

– Bine, atunci anunță-i părinții și spune-le să vină după el la spital!

Încuviințez, și medicul urcă în ambulanța care pleacă imediat cu sirenele la maximum.

Izbucnesc în plâns.

– Cris!... Cris!... Lindsay mă scutură de braț, readucându-mă la realitate. Trebuie să mergem să povestim ce s-a întâmplat!

– Cris! strigă Cameron apropiindu-se în goană. Ești bine? Ce căuta aici ambulanța ...?

Se uită îngrijorat la fața mea scăldată în lacrimi, la părul ciufulit, la rochia murdară și ruptă.

Îl fixez cu privirea fără să răspund, incapabilă să îngaim vreo vorbă.

– Cris! Ce s-a întâmplat?

Cam îmi pune mâinile pe umeri și se uită cu atenție la fața mea, ca și cum ar vrea să o analizeze.

Las capul în jos și-l îmbrățișez, lipindu-mă de el și izbucnind într-un hohot disperat de plâns. Apoi, cu o mișcare bruscă, mă desprind.

– Să mergem, reușesc să spun uitându-mă la Lindsay, trebuie să-i anunțăm pe părinții lui Trevor.

Amândoi tac și mă urmează fără o vorbă.

Toată noaptea n-am făcut altceva decât să revăd în minte imaginea lui Trevor întins pe asfalt.

Sunt sigură că părinții lui și-au petrecut noaptea în spital, și mi-aș fi petrecut-o și eu dacă m-ar fi lăsat ai mei. Mă lasă să fac de toate, dar, când e vorba despre lucruri importante, ca acum, răspunsul lor este mereu „nu“.

Nu-i suport când fac așa.

În sfârșit, e dimineață, și mă pot duce să-l văd pe Trevor. Sper doar că nu sunt și toți ceilalți acolo, într-adevăr nu știu cum aș putea să reacționez... Sunt încă răvășită după ce mi s-a întâmplat ieri-seară și a-i vedea pe Cam și pe ceilalți n-ar face decât să mă agite.

Din păcate, încă n-am mașina mea, ai mei au trebuit să se ducă la sala de sport să strângă după tãmbãlãul de ieri, și n-am nici un chef să vorbesc cu Cameron, așa că nu-mi rămâne decât să folosesc mijloacele de transport în comun.

Când deschid ușa casei să ies, în fața mea dau de Cam cu o mână întinsă spre sonerie.

Ochii ni se întâlnesc, și mi se pare că nu mai aud nimic, ca și cum în jurul meu n-ar mai exista decât el. Nu pot să sufăr senzația pe care mi-o creează...

– Hei! surâde el.

Respir adânc și mă silesc să ies din casă și să închid ușa, ignorându-l. Apoi trec pe lângă el și străbat grădina, sperând să nu vină după mine, chiar dacă știu prea bine că așa va face.

– Și mie-mi face plăcere să te văd! Îl aud spunând în spatele meu, în timp ce continui să merg.

– Ce vrei?

Mă opresc și mă întorc la el.

– Ce vreau? Când am venit ieri-seară să văd cum te simți, păreai distantă... Ca să nu mai vorbim de telefoanele la care n-ai catadicsit să răspunzi, zice el apropiindu-se. Cris, ce se întâmplă?

Tac.

– E din cauza lui Trevor? Draga mea, știi foarte bine că nu e vina ta... spune el, mângâindu-mă pe obraz.

Fac un pas înapoi.

– Da, e din cauza lui Trevor. Și e mai bine ca tu și toți ceilalți să stați o vreme departe de mine.

Cam ridică o sprânceană, apoi pare să-și dea seama de ce îi răspund așa.

– Doar nu crezi că Trevor a ajuns în spital din vina noastră? Întreabă el făcând un pas înapoi.

– Povestea aia blestemată cu Carly, trecutul care pare să se repete... Nu știu, nu pot să nu mă gândesc că, dac-aș fi știut de la început cum s-au desfășurat lucrurile, ce oameni au fost implicați și de ce, poate...

– Poate ce? Crezi c-ai fi fost în stare să-ți dai seama că fusese Austin?

– Nu spun asta... Îmi încrucișez brațele la piept. Dac-aș fi știut mai bine povestea, poate aș fi stat departe de Austin și poate de voi toți...

– Să nu te prind că-mi zici că nu te-am avertizat! De la începutul anului îți tot repet să stai departe de el, mi-o întoarce Cam.

– Doar fiindcă erai gelos pe prietenia noastră...

– Chiar de-ar fi așa, nu poți da vina pe noi. Eram toți convinși că Susan fusese de vină.

– Discuția asta nu ne duce nicăieri, doar mă face să pierd timpul. Trebuie să plec, spun eu întorcându-i spatele, dar el mă apucă de încheietura mâinii.

– Te rog, Cris! Amintește-ți ce ți-am repetat mereu! Am încercat numai să te apărăm.

– De cineva care nu era vinovat, răspund eu eliberându-mă din strânsoarea lui.

– Cris... ai devenit importantă pentru noi toți, și ar fi insuportabil să pleci.

– Nu înțeleg... Ce-ar putea să mă îndepărteze de voi? întreb aproape în șoaptă. E ceva legat de Carly?

El întoarce privirea.

– Cam... spun pe un ton dulce. Ce s-a întâmplat? Ce-ați făcut?

În cele din urmă el ridică privirea și o întâlnește pe a mea. Dacă am învățat ceva în lunile astea este că, pentru a obține ceva de la Cameron, e mai bine să te porți cu blândețe.

Suspină și îmi ia mâna.

– Jură-mi că, după ce am să-ți spun, n-o să dai bir cu fugiții, ci ai să rămâi aici să asculți toată povestea.

Încuviințez.

– Deci...

Îl întrerupe țârâitul unui telefon mobil: al meu.

E doamna Fanny, mama lui Trevor. Ieri-seară am rugat-o să mă țină la curent cu starea lui, iar acum e prima oară când mă sună.

– Doamnă Fanny... răspund, brusc panicată.

– Cris, scuză-mă că te sun la ora asta! Dormeai? întrebă ea cu blândețe.

– Nu, deloc. Aveți vești?

– Da, Cris, Trevor s-a trezit și a întrebat de tine! exclamă ea mulțumită.

– O, Doamne!... Mă bucur mult! Sunt acasă, dar ajung în mai puțin de un sfert de oră!

– Atunci pe curând!

Închei convorbirea.

– Cam... Trebuie să plec.

– Sigur, du-te! Ne vedem mai târziu la spital, zice el dându-mi un pupic pe frunte.

Nu mi-aș fi închipuit niciodată că pot să fug atât de repede după un autobuz. Și, spre norocul meu, reușesc să ajung exact la timp ca să sar în altul înainte să plece.

Se oprește chiar în fața spitalului. Alergând ca o apucată, ajung la intrare și mă grăbesc spre lift.

Cursa până la etajul trei pare să dureze o veșnicie, secundele trec lente ca orele. Și, când ușile liftului se deschid, situația nu e cu nimic mai bună: în fața mea se deschide un culoar lung, cu o infinitate de uși.

Opresc un medic.

– Scuzați-mă, știți să-mi spuneți în ce salon este internat Trevor Square? A fost adus aici ieri-seară și...

– În capătul culoarului, pe stânga. Ar trebui să dai de mama lui. Zâmbește indicându-mi direcția.

– Mulțumesc mult!

Străbat culoarul cu pas iute, dau colțul și o văd imediat pe doamna Fanny. Când îmi întâlnește privirea, aleargă spre mine și mă îmbrățișează.

– Cum se simte? o întreb cu glas tremurător.

– Acum e în salon cu medicii, îmi explică în timp ce mergem să ne așezăm în fața camerei lui Trevor.

– Ce-au spus?

– Din fericire, e în afară de pericol. Probabil mașina l-a lovit cu viteză moderată. Cine știe de ce, băiatul de la volan a frânat, și asta l-a salvat pe Trevor.

– El n-ar fi fost aici dacă eu n-aș fi ieșit din sala de sport... îngaim în șoptă.

– Cris, nu trebuie să te simți vinovată. Știi bine că Trevor ar face orice pentru oamenii la care ține... Iar această poveste urâtă n-a făcut decât să-mi confirme ce om minunat este fiul meu, zice doamna Fanny emoționându-se.

Rămânem câteva secunde în tăcere, pe urmă ea reia discuția:

– S-a schimbat atât de mult în ultimii ani... dar un lucru a rămas același.

– Ce anume?

– Afecțiunea pe care o simte pentru tine.

Zâmbește în timp ce se uită la mine.

Știe.

– V-a spus el?

– Nu, dar o mamă înțelege anumite lucruri... Doamna Fanny își aranjează ținuta pe scaun și ia telefonul mobil să se uite cât e ceasul. Pe urmă, aruncându-mi o privire ciudată, întreabă: Crezi că Trevor are vreo șansă? Vreau să zic, cu tine?

Pentru mine, Trevor a fost întotdeauna ca un frate mai mare grijuliu și protector, un refugiu unde am găsit alinare și înțelegere. Țin din tot sufletul la el, însă dragostea e altceva... și nu cred că aș putea avea vreodată un sentiment de genul ăsta pentru el.

– Sinceră să fiu, nu știu, răspund eu timid. Întotdeauna m-am gândit la el ca la un prieten...

Știu că pot fi sinceră cu ea, doamna Fanny a fost ca o a doua mamă pentru mine.

– Înțeleg! Dar cine știe?... Câteodată viața ne surprinde... Și, dacă pot fi sinceră, Cris, mi-ar plăcea foarte mult să te văd alături de fiul meu ca logodnică. Cel puțin aș ști că e pe mâini bune!

Zâmbește, iar eu chicotesc la vorbele ei.

Eu și doamna Fanny n-am mai stat de multă vreme de vorbă, și recunosc că discuțiile cu ea mi-au lipsit mult.

Ușile de la salonul lui Trevor se deschid și ies medicii.

— Așadar? întrebă doamna Fanny, temătoare.
— Vom mai face investigații, dar, spre norocul lui, rănile nu sunt îngrijorătoare. A fost norocos, ar fi putut fi mult mai rău dacă mașina l-ar fi lovit cu viteză mai mare, ne explică ei.

Oftez ușurată. Ieri-seară m-am temut cu adevărat pentru viața lui.

— Are nevoie să se odihnească. Îl mai ținem câteva zile, spune medicul notând ceva pe fișa medicală.

— Pot să intru? îl întreb eu.

— Sigur.

Îmi zâmbește.

Când deschid ușa salonului, îl văd pe Trevor întins într-un pat îngust, cu fruntea, un braț și glezna dreaptă bandajate.

Îmi sesizează prezența doar când închid ușa și mă apropii de el.

— Bună! murmură.

Auzindu-i glasul slab, simt parcă un pumn în stomac. Mă gândesc în continuare că, dacă n-aș fi fost eu, el n-ar fi fost aici.

— Cum... cum te simți?

Vocea îmi tremură.

— Mai bine, în mod sigur.

Zâmbește și-mi face semn să mă așez pe scaunul de lângă pat.

Îl cunosc bine și-mi dau seama că în acest moment încercă să minimalizeze gravitatea situației. Asta a funcționat întotdeauna, dar astăzi nu mai merge.

Îmi trag scaunul și mai aproape de el și mă așez.

– Ești cam varză, nu?

– Ei aș, doar câteva vânătași pe ici, pe colo. Cu siguranță ar fi fost mai rău dacă mașina n-ar fi frânat.

Tac și mă mulțumesc să-i privesc din nou bandajele.

– N-ar fi trebuit să faci ce-ai făcut.

– Dacă n-aș fi făcut-o... nu sunt sigur că tu ai fi fost aici, în locul meu. Cel de la volan n-ar fi frânat niciodată dacă nu m-aș fi pus între voi, spune el, ridicându-se puțin ca să se uite drept în ochii mei.

– Tu însă n-ai fi ajuns pe un pat de spital, zic fără să-mi mai pot stăpâni lacrimile.

– Ei... Trevor zâmbește și întinde mâna s-o apuce pe a mea. Nu plânge!

– Nici nu-ți poți imagina ce frică mi-a fost. Nu știam ce să fac... M-am temut că te pierd... zic eu ștergându-mi lacrimile.

– Dar uite că nu m-ai pierdut! Sunt încă aici. Îți promiseseam să te apăr, îți amintești? Că nimeni n-o să-ți facă vreun rău.

– Da, îmi amintesc, dar...

– Nici un dar! Pentru prima oară în viața mea simt că am făcut ce trebuia. Nu-mi pare rău și aș face-o din nou, așa că să nu mai vorbim despre asta! spune el tot cu ochii la mine.

„Nici nu-ți poți închipui cât de mult țin la tine“, îi șoptesc la ureche îmbrățișându-l tare.

– Și eu, Cris.

Mă îndepărtez și mă așez din nou pe scaun, ținându-mi mâna înlănțuită cu a lui.

– Deci e adevărat că povestea cu Carly se repetă, zice el lăsând privirea în jos.

– După cât se pare, da.

– Și-mi închipui că nici de data asta nu se știe cine era la volan...

N-a recunoscut jeepul? Ah, Trevor s-a mutat nu de mult la Miami și probabil nu i-a văzut niciodată mașina lui Austin...

– De fapt, știm cine-a fost.

– Poftim? zice el ridicându-se în șezut pe pat.

– Da, a fost Austin.

– Austin?! Āla căruia-i plăceai? întrebă el șocat.

– Da, chiar el.

– Și de ce s-o fi făcut? Vreau să zic, părea îndrăgostit de tine. Un tip îndrăgostit nu face anumite lucruri.

– Nu știu... După toate aparențele, în cele din urmă s-a dovedit a fi un psihopat. Cred că situația cu Cameron i-a amin-tit de povestea cu Carly, și poate, având în vedere că și eu, la fel ca ea, eram îndrăgostită de Cam, Austin n-a suportat o a doua înfrângere, îmi dau eu cu presupusul.

– Dar de ce să se înfurie pe tine? De ce nu pe Cameron? întrebă el.

– N-am idee și, ca să fiu sinceră, nici nu mă interesează. Singurul lucru de care-mi pasă e ca tu să te faci bine.

– Deci, după cât se pare, istoria asta cu Carly continuă să te obsedeze... Poate a sosit momentul să clarificăm lucrurile.

– Ai dreptate, însă... în același timp mi-e puțin frică... Nu sunt sigură că mai vreau să știu ce s-a petrecut atunci, îi mărturisesc.

– De ce? întrebă el, surprins de răspunsul meu.

– Deoarece Cameron mi-a spus că, dacă aș descoperi ce au făcut el și ceilalți, asta m-ar putea îndepărta de ei. Și mi-e frică... Mi-e frică să nu-i pierd.

– Hm, depinde... Poate nu-i nimic așa de grav, și n-ai să fii dezamăgită. În orice caz, trebuie să-ți asumi riscul și să ceri să afli adevărul. N-are sens să închizi ochii și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic.

Ca întotdeauna, are dreptate.

Stăm tăcuți câteva secunde. Pe urmă îl aud chicotind.

– Ce-i? întreb curioasă.

– Mă gândeam doar cum ar fi reacționat Cass dac-ar fi fost aici.

Continuă să surâdă.

– Îți amintești ziua când am ajuns la spital după ce căzusem rău din leagăn? Cass plângea întruna și mă implora să nu mor. Părea ieșită din minți, era de neconsolat, spun eu, gândindu-mă la acel episod.

– Îmi amintesc foarte bine. Cass îmi lipsește foarte mult...

– Deranjez? întreabă doamna Fanny intrând în salon.

Am stat cu Trevor aproape jumătate de oră, cred că a sosit momentul să-l las să se odihnească. Mă ridic de pe scaun.

– Nici un deranj. Tocmai plecam. Trevor, încearcă să te odihnești, ne vedem după-amiază.

Îl sărut ușor pe obraz și ies din încăpere.

Imediat ce închid ușa, pe culoar îi văd pe Sam, pe Cloe și pe toți ceilalți colegi.

– Cris! Sam mă îmbrățișează surâzând. Te simți bine?

– Da, răspund dându-mă un pas înapoi, dar Cloe se aruncă asupra mea mai să mă dărâme.

– Am aflat și noi de Miller. Pare de necrezut... spune Taylor, în timp ce eu mă desprind din îmbrățișarea fetelor.

– Într-adevăr.

Las privirea în jos.

– Chiar ne pare foarte rău pentru Trevor. Cum se simte? întreabă Nash.

– Mai bine. Din fericire, nu s-a ales cu răni grave.

– Încă nu-mi vine să cred că a fost Austin... intervine Sam.

– A fost o surpriză pentru noi toți, adaugă Cloe.

– Nu pentru toți.

Ne întoarcem spre Cameron, care vine spre noi însoțit de Camila.

– Ce vrei să spui, Cam? întreabă Cloe.

– Camila bănuia ceva, explică el uitându-se la ea.

– Poftim?! Și de ce n-ai făcut nimic? întrebă Nash.

– E o poveste ceva mai lungă...

– Suntem gata s-o auzim.

– Bănuiam că Austin pune ceva la cale împotriva ta... și chiar am încercat să te țin departe de el, mi se adresează Camila. Dar, după cât se pare, mesajul meu n-a fost recepționat.

– Cum? întreb eu confuză.

– Mereu ți-am spus să stai departe de el, doar că tu nu m-ai ascultat niciodată...

– Camila, noi toți credeam că erai îndrăgostită de Austin și că erai doar geloasă pe atenția pe care i-o acorda lui Cris, murmură Cloe.

– Nu, n-am fost niciodată îndrăgostită, dar țin foarte mult la el... Austin e o ființă fragilă, și am încercat să-l ajut. Evident, n-am reușit... Situația care s-a creat cu Cris trebuie să-i fi amintit de povestea cu Carly. Și nu mă mir. Ce mai încoace și încolo, și tu ești îndrăgostită lulea de Dallas, ești înconjurată de aceiași prieteni, bașca semeni puțin cu Carly. Austin a suferit mult din cauza ei, iar faptul că a fost din nou refuzat trebuie să-l fi destabilizat. Dar nu cred că el a fost cel care a ucis-o, așa cum nu cred nici că voia să-ți facă rău cu adevărat... Cert e că nu se simte bine și are nevoie de ajutor.

– Știi unde s-a ascuns? Crezi că va încerca din nou? întreb eu îngrijorată.

– Nu știu... Dar, dac-aș fi în locul tău, aș fi atentă. Sper ca poliția să-l găsească imediat.

O clipă mă închipui în fața ochilor lui verzi și mă trec fiorii. Sper doar să nu mai am niciodată de-a face cu el.

— Kate, hai mai repede!

Nu se poate ca în fiecare dimineață să se întâmple același lucru: Kate se trezește cu cinci minute înaintea mea ca să se ducă la baie și să stea acolo mai bine de jumătate de oră.

— Kate! insist eu.

Ușa se dă de perete, și sora mea iese cu fardul, părul și tot restul aranjate la perfecție. Spre norocul meu, nu-mi trebuie mult să mă pregătesc, așa că în mai puțin de zece minute sunt gata să înfrunt o nouă zi de școală, din păcate fără cel mai bun prieten al meu.

Ieri, Trevor s-a bucurat să primească vizita băieților. Au rămas să-i țină de urât mai mult de o oră, după ce eu și Cameron ne-am întors acasă.

Am aflat că poliția cercetează ce s-a întâmplat în seara zilei mele de naștere și că e pe urmele lui Austin. Sper c-o să-l găsească repede și că va plăti pentru ce a făcut.

Când ies din casă, Cam mă așteaptă sprijinit de mașina lui neagră, cu părul ciufulit, cu zâmbetul irezistibil. Alerg spre el și mă las înlănțuită în îmbrățișarea lui încurajatoare. Aș vrea ca toate diminețile să înceapă așa.

— Bună dimineața, iubire! murmură el atingându-mi buzele cu ale lui.

— Și ție bună dimineața!

Încet, încet, sărutul devine tot mai intens, în timp ce mâinile îi alunecă de-a lungul corpului meu până îmi ating delicat pielea de sub tricou.

Nu-mi ajung niciodată sărutările lui. Cameron e ca un drog pentru mine, și a trecut prea multă vreme de când n-am mai petrecut puțin timp singuri împreună, fără să mișune cineva în jurul nostru.

– Iubito, murmură în timp ce mă apropii din nou de el ca să-l fac să tacă. Iubito, întârziem.

– Bine.

Pufnesc, silindu-mă să surâd.

– Dacă vrei, ne putem petrece după-amiaza împreună. Mi-ar prinde bine să „învăț” cu cineva la matematică, zice el, închipuind ghilimelele cu mâna liberă.

– Ești sigur că vrei să „înveți” cu singura persoană care nu înțelege chiar nimic din materia asta? întreb în timp ce-mi pun centura de siguranță.

Cam râde câteva clipe, pe urmă zice:

– Sunt sigur c-o să fie distractiv.

– Te iubesc.

– Eu și mai mult, susură el și-mi face cu ochiul.

În ultima vreme n-au fost multe momentele în care eu și Cam ne-am simțit cu adevărat bine împreună. Mereu era cineva sau ceva care ne deranja. Deseori, povestea cu Carly...

Mi-am promis să nu mă mai gândesc la fata aia, cel puțin o vreme... Azi vreau să petrec o zi frumoasă și n-am să las să mi-o strice nimeni.

Iau telefonul mobil să-i scriu un mesaj lui Trevor, să văd cum îi mai merge.

„Ciao :-) Totul bine?”

– Cui îi scrii? întreabă curios Cameron.

– Lui Trevor, să-l întreb cum se simte, răspund trimițând SMS-ul și băgând telefonul mobil în geantă.

– Chiar îmi pare rău pentru el. Începe să-mi fie simpatic, știi? Doar datorită lui ești încă lângă mine. Mă simt puțin vinovat... recunoaște Cam în timp ce oprește mașina în parcare a școlii.

– De ce? îl întreb eu curioasă.

– N-are importanță... Sunt doar gândurile mele stupide, nu te îngrijora!

Când motorul se oprește, observ că în fața noastră e parcată mașina ciclamen a lui Susan. Nu m-am mai gândit în ultima vreme la ea și la faptul că de-acum e liberă să se întoarcă la școală. Îngrijorarea mi se strecoară imediat în suflet.

Cu siguranță o să ne-o plătească cu vârf și îndesat pentru ce i-am făcut, dar mai cu seamă sunt sigură că o să fie supărată pe mine, chiar dacă n-am nici o legătură.

– Cris? Ce se întâmplă? întreabă Cam, trecându-și mâna prin fața ochilor mei ca să mă readucă la realitate.

Mă întorc spre el.

– Susan e la școală. M-am ars!

– Nu-ți va face nici un rău, ai încredere în mine! Am s-o împiedic, încearcă el să mă încurajeze uitându-se drept în ochii mei.

Coborâm din mașină și intrăm în școală. Coridorul e plin de elevi care-și aranjează lucrurile în dulapuri.

– Uite-o pe Sam! zice Cameron arătându-mi-o.

Ea și Nash vin amândoi spre noi. Merg ținându-se de mână, fericiți și surâzători. De când s-au împăcat, Sam pare în al nouălea cer.

– Bună! zic amândoi.

– Am văzut-o pe Susan acum zece minute. Nu părea deloc binedispusă, continuă Nash.

– Așa-i! Se plimba înainte și înapoi prin fața dulapului ei bolborosind niște chestii ciudate. Parcă era posedată, confirmă Sam chicotind.

Chestia asta nu mă face deloc să râd. Știm cu toții de ce e în stare Susan, iar purtarea asta a ei pare să prevestească o catastrofă iminentă.

Cameron mă ia cu brațul pe după umeri, sesizându-mi mimica îngrijorată.

– N-o să fie nimic. În fond, Susan nu-i atât de rea. Cu siguranță a înțeles că e vorba doar de o greșeală și că nici unul dintre noi nu voia să-i facă rău.

– *Susan nu e rea?* întreb eu ridicând o sprânceană.

Dacă asta a fost o glumă de-a lui, n-a sunat deloc amuzant. Cam ridică din umeri.

– Când vrea, știe să fie și bună.

Din spatele lui, o văd pe Cloe care aleargă spre noi.

– Ați văzut-o și voi pe Susan? zice gâfâind.

– Sceneta din fața dulapului? întreabă Nash.

– Nu, murmură Cloe confuză.

Vederea ei mă tulbură și mai mult.

– M-a oprit în timp ce mă plimbam cu Jack pe culoar. Mi-a spus că răzbunarea va fi extrem de plăcută și că va face rău tuturor, dar mai cu seamă...

– Mie, anticipez eu, și ea încuviințează.

– Și știți care-i chestia cea mai absurdă? continuă Cloe.

– Care? întreabă Cameron.

– Matt încerca s-o consoleze și i-a promis că o s-o ajute, inclusiv pentru binele lui Cris... Susan s-a săturat să ne mai păstreze secretul, explică ea.

– Ce naiba vrea? Nu poate să-și vadă măcar o dată de treburile ei?

Cameron a ridicat vocea.

– Cred că are un motiv întemeiat s-o facă... comentează Nash, iar Cam lasă imediat privirea în jos.

– Ce motiv? întreb nelămurită.

– Chestii de băieți, nu înțelegi tu, se justifică Cameron continuând să privească în gol.

– În orice caz, fiți atenți, și mai cu seamă tu, Cris, fii atentă! E foc și pară și de data asta pare mai hotărâtă decât de obicei să ne-o plătească.

Încuviințăm și, după ce sună clopoțelul, intrăm în laboratorul de engleză. Ne ducem în băncile noastre și, cu deosebită plăcere, observ că Susan încă n-a sosit.

Mai bine așa.

Profesorul intră și ia loc la catedră.

— Așadar, copii... începe, dar e întrerupt de Susan, care deschide ușa clasei și intră fără să scoată un cuvânt.

— Domnișoară Rose, ați întârziat, o dojenește profesorul.

— Vă cer scuze, răspunde Susan, așezându-se la locul ei.

Ciudat, nu ne aruncă priviri chiorâșe nici mie, nici celorlalți.

Profesorul se concentrează și reia discursul întrerupt.

— Deci, copii, școala e pe sfârșite... Cum vă simțiți?

Cum mă simt? Nu știu să explic... Sunt fericită că, în sfârșit, voi putea trece în *senior year*¹, după care să-mi iau diploma, dar, în același timp, sunt îngrijorată, pentru că la sfârșitul verii ar putea sosi primele răspunsuri de la universități, și mi-e teamă că n-am reușit să fiu admisă.

— Eu sunt fericit că în sfârșit voi fi în *senior year*! se maimuțărește Cameron în spatele meu, făcând să râdă desigur întreaga clasă, inclusiv pe mine.

Pentru el trebuie să fie un adevărat prag, având în vedere că a venit la materiile cele mai importante nici mai mult, nici mai puțin decât de trei ori.

— Ei, știți că, în general, ultimul an e considerat unul dintre cei mai frumoși! Curând vă vor sosi primele răspunsuri de la universități. Apoi urmează examenul de bac. Pentru majoritatea dintre voi va fi greu să vă părăsiți familia și prietenii ca să vă duceți să studiați în alt stat... De aceea, dac-aș fi în locul vostru, aș profita de săptămânile astea și de anul următor ca să stau cât mai mult cu cei la care țin, ne sfătuiește profesorul, iar eu, Cloe

¹ Ultimul an (de liceu) (n.red.)

și Sam ne zâmbim una alteia ca și cum discursul ăsta ni s-ar adresa mai ales nouă.

– Bine... după această mică prelegere, să revenim la lecția noastră, spune profesorul cu un zâmbet larg.

Tare aș vrea să am o mașină a timpului ca să descopăr cum se va sfârși *senior year*! Vom mai fi cu toții laolaltă? Vom mai fi uniți ca acum? Sper din toată inima că da și sper să nu pierd legătura cu colegii care anul viitor nu vor mai fi aici. Ne-a trebuit ceva timp, dar, în cele din urmă, am devenit un grup foarte unit, chiar ar fi păcat să pierdem tot.

În cele din urmă vine pauza de prânz. La cantină mă duc să mă așez alături de ceilalți colegi și, inevitabil, ne trezim că vorbim despre viitor, despre ce ne așteaptă...

– În sfârșit, o să-mi iau diploma de bac, zice Jack surâzând.

– Nici nu-mi vine să cred că anul viitor n-ai să mai fii aici, comentează Cloe, ținând privirea în jos.

– Iubito, totul va fi bine!

Jack îi ia mâna și-i zâmbește, încercând s-o consoleze.

– Ceva îmi spune că nici anul ăsta n-o să promovez la anumite materii... așa că o să mă ai pe lângă tine și anul viitor, se întoarce Cameron spre mine și surâde.

– A făcut-o special! Știa că mai devreme sau mai târziu aveai să vii! glumește Sam făcându-mi cu ochiul.

– Firește, nu știați că prevăd viitorul?

Cameron chicotește.

– Anul viitor totul o să fie altfel, comentează Cloe.

Rămânem tăcuți, cu o expresie tristă pe fețe.

– Fraților, ce-i depresia asta? *King Taylor* va fi aici! intervine Taylor.

– Cum?

– Da! Nu cred c-am să reușesc să dau bacul anul ăsta... Am avut câteva probleme și am lipsit multe zile de la școală din diferite motive, zice el băgând o bucată de pâine în gură. O să mergem la aceleași ore, continuă el.

Orele trec foarte repede. Ai zice că timpul o face special: zilele în care lucrurile merg bine par să se sfârșească mereu într-o clipită. Cel mai mare noroc a fost să n-o vedem pe Susan, nici măcar la prânz, chiar dacă teama că o să apară dintr-un moment în altul nu m-a părăsit deloc toată ziua.

Încercând să înlătur gândurile negre, mă apropii de dulapul meu să-mi pun în ordine câteva cărți, apoi îi ajung din urmă pe ceilalți, în curte.

– Uite-o pe Cris! Ne vedem mâine! zice Cameron luându-mă de mână și salutându-i pe băieți.

Îi salut și eu și-l urmez spre mașină, bucuroasă să am în sfârșit o după-amiază relaxantă, toată numai pentru noi doi.

Cel puțin asta aveam de gând să fac înainte ca Susan să se posteze în fața noastră, împiedicându-ne să trecem.

– Ce vrei? Ne grăbim, pufnește Cameron.

O văd uitându-se la cineva din spatele meu.

– A, așa deci! Sunteți cu toții aici! Bine... Veniți încoace! Nu puteți pierde spectacolul! strigă Susan.

Prietenii noștri se apropie schimbând priviri alarmate.

– Cris... Îmi pare rău, dar cred c-a sosit timpul să afli... zice Matt cu blândețe.

Oare despre ce vorbește? Și de ce e de partea lui Susan?

– Mie nu-mi pare deloc rău... Dar sunt de acord cu Matt, e timpul să afli adevărul, zice Susan.

– Ce adevăr? întreb îngrijorată.

– Adevărul cu privire la Carly și la povestea care se repetă.

O, nu!

— *D*ă-i drumul, Cameron! Nu crezi că a sosit momentul să-i spui ce-ai făcut tu și prietenii tăi dragi? Ce i-ai ascuns în tot timpul ăsta? zice Susan.

— Nu, nu cred că e momentul potrivit...

Cameron o țintuiește cu privirea.

— Ba este, intervine Matt.

Vorbesc toți ca și cum eu nici n-aș fi prezentă, dar n-am de gând să tac și să nu reacționez. Chestia asta trebuie clarificată o dată pentru totdeauna.

— Îmi explică și mie cineva despre ce vorbiți? întreb eu ridicând glasul.

Tăcere.

— Deci? insist.

— Cris... spune Cameron luându-mă de braț.

Cu o smucitură, mă eliberez din strânsoare.

— Nu, Cam, vreau să știu. Am dreptul.

— Cris, s-ar putea să nu mai vrei să ne vezi niciodată... intervine Cloe.

— Nu mă interesează, îmi asum riscul. *Trebuie* să știu ce-ai făcut atât de rău fără știrea mea.

— Bine, dar hai să mergem să ne așezăm undeva, fiindcă povestea e foarte lungă, zice Nash, punându-și mâna pe umărul meu și zâmbindu-mi cu gingășie.

— Vin și eu, chiar dacă — și vreau să știi asta, Cris — n-am nimic de a face cu povestea lor, comentează Taylor urmându-ne.

Ne ducem într-un parc aflat la câteva sute de metri de școală. În timp ce merg, îmi dau seama că mi-e frică. Nu mai sunt atât de sigură că vreau să știu adevărul... dar știu că sunt datoare față de mine însămi să-l află... Nu pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, trebuie să dau piept cu situația.

Cameron merge lângă mine și, pe neașteptate, îmi ia mâna.

Ridic privirea câteva secunde: singurul lucru pe care-l deslușesc în ochii lui e spaima. Spaima de a mă pierde pentru totdeauna.

Ajunși în parc, ne așezăm în cerc pe iarbă. Suntem aproape toți: Susan, Matt, Cam, Sam, Cloe, Taylor, Lindsay, Nash și Jack.

– Hai, Cameron, începe! zice Matt, aruncându-i lui Cam o privire răutăcioasă.

– OK, de unde să încep...? întreabă Cam lăsând privirea în jos și ținându-mă încă de mână.

– Începe cu adevărata poveste a lui Carly! Cea pe care nu o știe nimeni, cu excepția mea, a ta și a lui Austin, zice Susan.

Cam încuviințează și trage adânc aer în piept înainte de a vorbi.

– Începeam al doilea an de liceu, iar printre bobocii de anul întâi l-am recunoscut imediat pe unul care fusese cu Sam în generală, adică pe Miller. Ne-am împrietenit repede. Încă din prima zi am observat-o și pe Carly și, când am văzut-o, m-am gândit că era foarte drăguță, dar nimic mai mult. Au trecut lunile, ea a început să fie din ce în ce mai populară în școală, deseori ajungea pe prima pagină a revistei școlii, iar în scurt timp a devenit și șefa majoretelor. Îmi amintesc că era primul meci al campionatului de fotbal și eram de-acum spre sfârșitul celei de a doua reprize... Ca de fiecare dată, majoretele aveau în program să salute la final, și Carly, firește, profita ca să iasă în evidență. Eu și Miller eram așezați în tribună în rândul întâi și ne uitam la ea. Nu-mi amintesc care a fost principalul lucru care m-a impresionat la ea... Poate frumusețea ei ori poate

siguranța de care dădea dovadă în timp ce executa toate acrobațiile alea. În orice caz, când s-a terminat spectacolul, Carly s-a apropiat de mine și de Austin. Ne-a zâmbit și ne-a dat numărul ei de telefon, amândurora, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Apoi s-a îndepărtat, fără să spună nimic, lăsându-ne pe amândoi cu gurile căscate. Avusesem multe fete înainte, dar nici una nu se dăduse la mine așa. M-a făcut foarte curios și, după câte se pare, nu eram singurul interesat de ea. Între mine și Austin n-a existat nici un fel de pariu. Zvonul l-a răspândit însăși Carly, ca să-și dea importanță și ca să fie și mai mult băgată în seamă.

Îl întrerup imediat:

– Dar tu mi-ai spus că...

– Știu. Și îmi pare rău. Însă ar fi trebuit să-ți destăinui ceva ca să încetezi să-mi mai pui întrebări. N-aș fi ajuns nicio dată la așa ceva, mai ales cu fata pe care o iubeam. Evident, între mine și Austin a început o rivalitate. Totul a devenit un fel de întrecere: cine o cucerește primul pe fata visurilor lui. Cadouri, priviri, flori, mesaje și multe altele. Am început să fiu obsedat de ea. Fata aia trebuia să fie *a mea*, cu orice preț. Firește, Carly știa de rivalitatea dintre mine și Austin și se distra să ne țină și pe el, și pe mine ca pe ace... Se întâlnea cu amândoi, ne săruta pe amândoi când voia, ce să mai zic... se juca pur și simplu cu noi și cu sentimentele noastre... Toată lumea observase. Într-o zi m-am hotărât să pun în sfârșit capăt situației și i-am făcut o propunere lui Austin: amândoi urma să-i dăm întâlnire în seara aceea, iar cel care ar fi fost refuzat ar fi trebuit să renunțe la ea pentru totdeauna. În seara aceea am ieșit cu ea și am făcut dragoste... A doua zi după școală, mândru nevoie mare, i-am povestit totul lui Miller. Dar ce mi-a spus Austin m-a lăsat ca la dentist... După ce o făcuse cu mine, ea se prezentase acasă la el ca să se scuze și să stea și cu el. M-am hotărât să mă duc la Carly și să-i cer socoteală,

dar răspunsul ei a fost că suntem amândoi băieți minunați și că s-a purtat așa ca să-și dea seama care dintre noi era potrivit pentru ea. Când am auzit cuvintele alea, am izbucnit în râs. Chiar nu-mi venea să cred că folosea o asemenea scuză ca să-și justifice purtarea prostească. Am renunțat o perioadă la ea și între timp am cunoscut-o pe Susan. Cu ea mă simțeam bine, și am început să ne vedem pe ascuns, fiindcă ei îi era frică de reacția prietenei sale. Însă, din păcate, nu reușeam să mi-o scot din cap pe Carly, așa că am luat-o de la capăt cu cadourile, i-am făcut din nou curte și tot restul. Nu mă interesa nimic, aș fi făcut orice s-o simt a mea, chiar și numai pentru câteva clipe. Lucrurile mergeau strună. Întrețineam relații atât cu Susan, cât și cu Carly, ce pretenții mai puteam avea? Timpul trecea, și obsesia mea pentru Carly devenea din ce în ce mai puternică. Nu făceam decât să mă gândesc toată ziua la ea. Fata aia pur și simplu mă cucerise.

– Chiar și când era cu mine i se-ntâmpla să-mi spună „Carly“, chicotește Susan.

Cam lasă privirea în jos, cu fața luminată de un surâs.

– Da, e adevărat. Și, ciudat, tu nu te supărai... Astfel a sosit și ziua fatidică a balului de sfârșit de an școlar. Ziua în care Carly, în sfârșit, avea să aleagă. Am mințit când v-am spus că n-am știut niciodată pe cine alesese... Pe mine mă alesese. În seara aia mi-a spus-o și, în timp ce ea era cu Austin ca să clarifice situația, eu am profitat ca să stau de vorbă cu Susan și să închei povestea cu ea. Din păcate, Carly a auzit totul, descoperind astfel legătura mea cu Susan, și s-a îndepărtat de mine strigându-mi că le pierdusem pe amândouă. A fost ultima oară când am văzut-o, încheie Cameron.

Nu-mi imaginasem despre Carly că ar fi putut să fie o asemenea persoană. Cum se putuse juca cu sentimentele lui Cam și ale lui Austin în felul ăsta? Și de ce să aștepte sfârșitul anului ca să se hotărască? De ce să-i tortureze?

– Nu credeam ca povestea să fie atât de întortocheată. Din câte-mi povestise Lexy, aveam impresia că, într-un fel, Carly era doar nelămurită cu privire la sentimentele ei. În schimb, pare că s-a jucat cu tine și cu Austin, zice Lindsay.

Cred că exact așa a fost. Însă în minte mi se naște o întrebare: de ce spun ceilalți că semăn atât de mult cu ea?

Pentru mine, Austin a fost întotdeauna numai un prieten, între noi n-a fost niciodată nimic altceva decât un sărut nevinovat în după-amiaza în care m-a meditat la matematică.

– Eu cred că, într-un anume sens, era într-adevăr nelămurită cu privire la sentimentele ei... zice Cam, încercând să justifice purtarea lui Carly.

Nu pot să cred că vorbește serios... Cum o poate apăra după tot ce-a făcut? Trebuie să fi fost cu adevărat îndrăgostit de fata aia...

– Vedeți, Carly putea să pară egoistă și antipatică... dar în realitate era mult mai bună decât părea. Era o persoană fragilă, cu multe probleme... Dacă ați fi cunoscut-o *cu adevărat*, așa cum am cunoscut-o eu, ați înțelege, încheie Cameron.

După mărturisirea lui domnește tăcerea. Nimeni nu știe ce să spună, cu toții par nelămuriți și uimiți în același timp. Decid să sparg gheața:

– Ei bine, și ce legătură au toate astea cu mine?

– Foarte bună întrebare, Cris! Hai, Cameron, revino la subiect! îl îndeamnă Susan lovindu-l ușor cu mâna pe spate.

– Cam... nu!... murmură Cloe.

Sam îi aruncă o privire tristă.

– Cloe, Cris merită să știe.

După toate lunile astea de certuri și de plânsete, sigur că merită să știi.

– Bine, reia Cam, dar vreau să ții mereu cont de un lucru: te iubesc, Cris, mai mult decât pe oricine altcineva pe lume. Așa că, înainte de a lua orice hotărâre, gândește-te la cât am luptat

ca să fim împreună! Nu lăsa ca lucrurile pe care am să ți le spun să strice totul! Te iubesc și vreau să fiu cu tine.

Mă strânge tare de mână și vorbește uitându-se drept în ochii mei.

Inima începe să-mi bată tare, iar agitația și frica mă năpădesc în timp ce el începe iar să vorbească:

– Nu mi-am închipuit că o să-mi facă atât de rău să-ți povestesc istoria asta... Eram convins că lucrurile aveau să decurgă altfel, jur. Când ai sosit în octombrie, după cum cu siguranță îți amintești, eu eram cu Susan. Eram cu adevărat îndrăgostit de ea, dar, în sinea mea, continuam să mă gândesc la Carly... Nu-mi venea să cred că dispăruse pentru totdeauna din viața mea și că nu se știa cine dăduse peste ea cu mașina. Inițial l-am suspectat pe Austin. Ochișorii lui de îngeraș nu m-au convins niciodată... Și, cu trecerea timpului, lucrurile nu făceau decât să se înrăutățească: noaptea nu închideam un ochi, eram mereu neliniștit, nervos și antipatic cu toată lumea, și din ce în ce mai protector cu Susan. Până când, într-o seară, m-a sunat Cloe pe Skype. Nu ne mai auziserăm de mult, și, sincer să fiu, a fost o surpriză să-i văd apelul. Mi-a spus că reușise să găsească niște imagini interesante cu accidentul, în care se vedea destul de clar mașina care o lovise pe Carly: surprinzător era că semăna cu a lui Susan. Mi-am pierdut mințile. Nu-mi venea să cred, totuși nu puteam exclude posibilitatea ca, în seara aia, Susan să-și fi vărsat ura pe Carly... Trebuia să descopăr adevărul. Cu siguranță, dacă i-aș fi vorbit despre bănuielile mele, Susan nu și-ar fi recunoscut vinovăția. Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost s-o pun să treacă printr-o situație similară cu cea care se crease între mine, ea și Carly, ca să înțeleg până unde ar fi fost în stare să întindă coarda. Acum, dacă mă gândesc bine, a fost o idee chiar stupidă, dar în clipa aia mi se părea cel mai nimerit lucru. M-am înțeles cu Cloe. Trebuia să pun ochii pe o fată care s-o scoată din minți pe Susan, într-atât,

încât să retrăiască tot ce se întâmplase cu Carly. Mi-am petrecut noaptea reflectând, dar nu exista nimeni potrivit. În ziua următoare însă, în timp ce mergeam pe culoarul școlii, m-am lovit de cineva, și acel cineva erai tu... Când m-am uitat în ochii tăi, am înțeles că ai fi fost provocarea perfectă. Nu-i plăceai lui Susan, te percepea ca pe o amenințare. Erai persoana ideală ca să-mi realizez planul prostesc... Desigur, ție nici prin cap nu ți-a trecut ce se întâmpla de fapt...

Lacrimile încep să-mi brăzdeze chipul. Visez, nu-i așa? Să mă trezească cineva din coșmarul ăsta nenorocit! Cameron n-ar fi putut să-mi facă într-adevăr așa ceva! El nu e așa, el m-a iubit întotdeauna. Nu pot să cred că totul a fost o înscenare...

– Nu, gata! Nu vreau să mai aud nimic! spun cu greu.

– O, nu, Cris! Doar nu vrei să pierzi partea cea mai frumoasă, nu? replică Susan, cu un surâs gigantic pe față.

– Susan, încetează! Cred că e suficient... comentează Nash.

– Nu, băieți, Cris are dreptul să afle totul, intervine Matt.

Cameron continuă să-mi strângă mâna și să-și țină privirea ațintită asupra mea. Trage adânc aer în piept și continuă:

– Există însă o problemă care se pune de-a curmezișul planului meu, și nu una oarecare: eu nu te plăceam și nu-mi erai simpatică. Ție îți plăcea Matt, și trebuia neapărat să mă descotoresc de el. Am încercat în toate felurile să mă pun între voi, ca s-o fac geloasă pe Susan, și chiar am reușit, încât ea a început cu adevărat să te urască. Da, Cris, la început erai doar o fată oarecare de care a fost nevoie pentru a pune în aplicare un plan stupid... o fată care ar fi trebuit să se îndrăgostească de mine pentru ca Susan să se înfurie și mai tare. Dar n-a fost așa de ușor cum credeam... Cu timpul, am învățat să te cunosc și nu mi-a trebuit mult să înțeleg că, în realitate, piesa pe care o jucam cu tine lua o altă întorsătură... Mă îndrăgosteam. Cu toate acestea, eram hotărât să-mi continui planul. Cloe a vorbit cu Susan și a convins-o să-l împingă pe Matt în brațele Tamarei folosindu-se

de ura necondiționată pe care, de-acum, ea o simțea pentru tine... De fapt, scopul meu și al lui Cloe era să te îndepărtăm pe tine de el, ca tu să te apropii de mine. Reacția ta la trădarea lui Matt m-a făcut să înțeleg că totul era greșit: nu te puteam vedea că suferi atât din pricina mea. În clipa aia am început să mă îndoiesc de toate... Aș fi vrut să termin cu minciunile și cu subterfugiile, dar îi promisesem lui Cloe că o s-o ajut să descopere cine era responsabil de moartea surorii ei și... nu știam cum să mă sustrag. Între timp, fuseseră puși la curent cu planul nostru și ceilalți... până și Matt. Devenise ceva mai mare ca mine și în acel moment chiar nu mai știam cum să-i pun capăt. Aș fi vrut s-o fac, Cris, crede-mă, însă adevărul părea atât de aproape, și toți mă...

Mă ridic în picioare ca să mă îndepărtez de el.

– Nu încerca să te justifici! Continuă!... spun printre lacrimi.

– Cris...

Întinde brațul să-mi ia mâna, dar eu țip la el:

– Am zis să continui, Cameron!

– Am rugat-o pe Sam s-o ajute pe Lexy cu transmiterea veștilor. Așa totul avea să meargă mai rapid. După planurile noastre, la munte ar fi trebuit să se producă o cotitură, și chiar așa a fost. Când, în cele din urmă, relația dintre noi doi a început, abia așteptam ca vestea să ajungă la Lexy și, implicit, la Susan. Reacția a fost cea sperată. Susan părea că înnebunise, curând avea să se demaște, și situația absurdă de până atunci și-ar fi arătat roadele. Însă în clipa aia chiar a început să-mi fie frică pentru tine, deoarece, când, într-o zi, Susan ți-a zis că aveai să sfârșești la fel cu Carly, am înțeles că te expuneam la un risc real. Mai mult, de-acum eram îndrăgostit nebunește de tine și nu puteam suporta ideea că ai să pățești ceva. Așa că m-am hotărât să te părăsesc, să reiau legătura cu Susan și să te apăr astfel de ea. Cred că am trecut printr-una dintre cele mai grele perioade din viața mea... Eram obsedat de tine, nu făceam altceva decât

să mă gândesc la tot ce făcuserăm împreună... Credeam că-mi pierd mințile, dar povestea nu se putea repeta, îmi spuneam încontinuu, ca să am puterea să stau departe de tine. Lucrurile au devenit și mai dificile când ai început să te întâlnești cu Miller. Nu eram doar gelos, mi-era frică să nu te pierd, fiindcă, în fond, simțeam că nu trebuie să am încredere în el. Apoi, la puțin timp după ce s-a mutat Cloe, situația s-a schimbat... Am început cu toții să ne simțim vinovați. Deveniseși de-acum parte integrantă din viețile noastre, și ne-am decis, de comun acord, să lăsăm baltă planul. Lucrurile începeau să fie prea periculoase pentru tine, iar noi ne băgaserăm singuri în capcană. De-acum, singurul nostru obiectiv era să te apărăm, încheie el.

Am rămas complet fără grai.

– Ai sărit peste o parte crucială, Dallas. Nu merge așa, comentează Susan ridicându-se și ducându-se să se așeze lângă el.

Ce altceva ar putea fi? Ce altceva m-ar mai putea răni atât cât au făcut-o aceste cuvinte?

– Trebuie să știi, dragă Cris, că, atunci când îți spuneam că mă culc cu Cameron, nu glumeam. După ruptura dintre voi, noi doi n-am încetat să ne vedem, iar reacțiile mele de gelozie nu erau nemotivate. A terminat-o definitiv cu mine doar cu o zi înainte de excursia cu școala. Înainte de asta am continuat să ne vedem fără știrea ta. Când nu era cu tine, era cu mine, explică Susan.

– Asta făcea parte tot din plan. Nu puteam să-i permit să-ți facă rău. Voiam să mărturisească totul... zice Cameron făcând un pas spre mine. Cris, te iubesc. Mai mult ca pe oricine. Te rog, iartă-mă!

Stau cu ochii în jos, nu știu ce să zic sau să fac, și lacrimile-mi curg șiroaie.

– Cris...

Cameron îmi ia mâna și se apropie și mai mult de mine.

În clipa asta îmi pierd răbdarea și, fără ca măcar să-mi dau seama, palma mea îl lovește peste față.

– Mi-e silă de tine. Stai departe de mine și nu-mi mai vorbi niciodată! îi spun privind-l în ochi. Apoi mă întorc spre cei pe care îi consideram prietenii mei cei mai buni. Același lucru e valabil și pentru voi.

– Cris, încearcă să înțelegi!... zice Cloe.

– Să vă ia dracu', pe toți! Și dispăreți pentru totdeauna din viața mea! țip eu luând-o la goană.

Nu știu încotro mă duc și nici nu mă interesează... vreau doar să fiu cât mai departe de banda aia de idiști.

Totul a fost o piesă de teatru, o înscenare stupidă ca să priceapă dacă Susan era sau nu o psihopată... N-au făcut decât să se folosească de mine...

Nu pot să nu mă întreb cum s-ar fi desfășurat lucrurile în cazul când Cameron nu m-ar fi ales drept biata fată care ar fi trebuit să aibă același sfârșit cu Carly. M-aș mai fi îndrăgostit de el? Ori aș fi rămas cu Matt?

Știam că îmi va face rău să descopăr adevărul, dar nu-mi închipuiam că va fi atât de rău. Au avut dreptate când spuneau că riscam să mă îndepărtez de toți... Nu vreau să mai am de-a face cu nici unul dintre ei. Nu merită iertarea mea. Dacă n-ar fi fost Trevor, chiar aș fi avut sfârșitul lui Carly și acum n-aș fi aici să plâng ca o proastă pentru oameni care n-au ținut niciodată cu adevărat la mine.

Fără măcar să-mi dau seama, am ajuns în fața casei mele. Când iau telefonul mobil să văd cine mă sună, observ cu dezgust că e Cameron.

Chiar crede că sunt atât de proastă încât să răspund?

– Oricum, sunt aici, zice el în spatele meu.

Își bat joc de mine, nu-i așa? M-a urmărit?

– Cris! insistă el.

– Ce vrei, Cameron? țip la el.

– Îmi pare rău.

– Serios? Ți pare rău? M-ați folosit ca pe o jucărioară. În tot acest timp n-ați făcut decât să vă bateți joc de mine, tu mai mult decât toți ceilalți, și zici că-ți pare rău? Nu vreau să te mai văd niciodată! Niciodată!

– N-ai fost niciodată o jucărioară. Cris, te iubesc! Și știu că și tu mă iubești. Am greșit, știu, și n-o să mi-o iert niciodată... Dar îți jur, Cris, pe tot ce vrei tu, ești cea mai importantă persoană din viața mea și nu vreau să te pierd. Sunt dispus să fac orice ca să mă ierți, absolut orice, spune el uitându-se drept în ochii mei. Mă faci să fiu mai bun, Cris, iar viața mea ar fi goală fără tine.

Privirea lui mă înfioară, dar ce a făcut m-a distrus... Trebuie să-l șterg din viața mea.

– Adio, Cameron! spun cu lacrimi în ochi.

Mă răsucesc și intru repede în casă.

– Nu, Cris! Te rog, iartă-mă! Glasul lui e din ce în ce mai aproape în timp ce încui ușa. Cris, te rog! urlă Cam lovind în ea.

Mă sprijin de lemnul ușii, mă ghemuiesc la pământ și mă las în voia lacrimilor.

– Cris, deschide nenorocita asta de ușă! insistă el, dar nu mă interesează ce spune.

Îmi astup urechile și aștept să termine, să renunțe în cele din urmă. Respir adânc, încercând în van să-mi opresc lacrimile, dar nu reușesc. N-aș fi crezut niciodată să primesc o lovitură atât de meschină de la omul pe care îl iubesc. Iar cel mai rău e că știu că-mi va fi greu să-l uit. Cameron face parte din mine.

Gândurile îmi sunt întrerupte de cineva care-mi mângâie cu gingășie mâna.

Ridic privirea.

– Kate!

Mă arunc de gâtul ei și o îmbrățișez cu putere.

– Cris, ce s-a întâmplat? întreabă ea îngrijorată, mângâindu-mi părul.

– Pot să-ți spun mai încolo? Acum nu sunt în stare... Am nevoie să stau puțin singură, murmur și mă ridic.

Ea mă mângâie pe față, ștergându-mi lacrimile.

– Sigur.

Intru în camera mea și mă apropii de pat. Într-un impuls de furie, iau caseta cu fotografiile și dau tare cu ea de pământ. Izbitura mă liniștește, și repet gestul trântind-o pe jos de mai multe ori, până se face fărâme.

Când încep să mă calmez, observ harababura pe care am făcut-o: poze rupte și bucățele de lemn risipite peste tot.

Mă ghemuiesc pe pardoseală și mă concentrez să respir, dar glasurile lui Kate și Cameron devin din ce în ce mai clare și mai puternice.

– *Lasă-mă să intru!* strigă Cameron.

– Nu-i momentul, răspunde Kate, încercând să-și păstreze calmul.

– *Sunt logodnicul ei. Trebuie să-i fiu alături!*

Fără să-mi dau seama ce fac, ies ca din pușcă din cameră.

– *Logodnicul meu?! Când ai fost tu vreodată? Când dădeai curs planului vostru stupid? Când erai în același timp cu mine și cu Susan? Nu, Cameron, n-am fost niciodată împreună. Niciodată!* urlu eu la el, apropiindu-mă de ușa de la intrare și deschizând-o ca să-l poftesc să iasă.

Cameron n-are curaj să răspundă nimic și trece pragul în tăcere. Înțeleg că am ochit bine, că l-am rănit.

– Să nu mai încerci vreodată să te apropii de mine!

– Bine, cum vrei. Dar să știi că, de fiecare dată când am spus că te iubesc, eram sincer. În privința asta nu te-am mințit niciodată, spune el și închide ușa trântind-o cu putere.

De ce nu poate fi dat timpul înapoi? De ce nu pot fi resetate mintea și inima, șterse amintirile? Viața ar fi mai simplă dacă cineva ar inventa un mod de a face toate astea.

Credeam că ultima săptămână de școală înaintea *spring break*-ului, cu perspectiva iminentei întreruperi a rutinei școlare, avea să decurgă mai bine, dar, după cât se pare, greșeam.

Am petrecut nu știu câte nopți albe, imaginându-mi cum ar fi fost viața mea dacă nu mi-ar fi ieșit în cale Cameron și dacă nu i-aș fi cunoscut niciodată nici pe el, nici pe toți ceilalți. Dar sunt gânduri care nu te ajută cu nimic...

Nu mă ajută nici să mă gândesc din nou la momentele în care legătura dintre mine și Cam părea să funcționeze din plin. Dragostea e oarbă, cu adevărat... Iar eu eram atât de îndrăgostită, încât nu-mi puteam da seama de răul pe care mi-l făcea. Ce proastă am fost!...

Fără Cameron, zilele mele par goale și lipsite de sens. De fiecare dată când ies din casă, mă aștept să-i găsesc mașina parcată în fața porții. De fiecare dată când ajung la școală și mă uit în jurul meu, în fiecare persoană pe care o întâlnesc mi se pare că descopăr ceva din el, din zâmbetul lui, din privirea lui...

Nu pot continua așa... Nu-i pot permite să-mi distrugă viața și pe mai departe.

Trebuie să fiu tare, să mă concentrez asupra învățaturii sau a orice altceva care să nu-mi mai amintească de Cameron și de toți ceilalți.

În fond, e ultima zi de școală înainte de vacanța de primăvară, și sper ca o săptămână de pauză să mă ajute să-l uit. Se zice că ochii care nu se văd se uită... Mi-aș dori ca proverbul ăsta din bătrâni să fie valabil și pentru mine.

Îmi șterg lacrimile și respir adânc.

Ziua încă n-a început, și eu deja abia aștept să se termine. Totuși, ceva îmi spune că mi se va părea foarte lungă.

Ies din cameră și întâlnesc privirea îngrijorată a vărului meu.

– Ești în regulă, Cris?

Luke a venit în vizită la noi din Carolina de Sud și mi-a fost foarte apropiat zilele astea. Nu ne văzuserăm de foarte multă vreme... A fost frumos să ne reîntâlnim și să ne povestim unul altuia ce-am mai făcut.

– Da, mint eu, afișând un zâmbet forțat.

– Ai să vezi că, pe zi ce trece, ai să te simți mai bine. Se apropie și mă strânge în brațe. Ai dat doar de omul nepotrivit la momentul nepotrivit! În schimb, curând vei întâlni omul potrivit la momentul potrivit, îmi șoptește el la ureche.

Problema e că eu nu vreau pe nimeni altcineva în viața mea – doar pe Cameron.

– Cris, zice mama venind spre mine și Luke, ești sigură?

Continuă să mă întrebe, și răspunsul meu e mereu același: da, vreau să-mi petrec următoarea săptămână în Carolina de Sud, departe de locul acesta.

Mi-a trebuit ceva timp să-i conving pe ai mei, dar, în cele din urmă, au acceptat.

– Da, am nevoie să schimb aerul. A fost o perioadă grea.

Mama nu știe exact ce s-a întâmplat între mine și Cameron. I-am spus doar că totul s-a terminat între noi fiindcă am înțeles că nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Nu mă simțeam în stare să-i povestesc mai mult. Părinții mei și familia Dallas sunt foarte buni prieteni, iar de data asta, sinceritatea față de ei n-ar fi adus nimic bun.

– Bine, atunci, când te întorci acasă, te ajut să-ți faci bagajele, zice mama și se duce în camera ei.

– Cris, fii tare! Mai e puțin! Un ultim efort!

Luke zâmbește.

– Abia aștept să fiu și eu la facultate, ca tine! spun ieșind din casă.

Surprinzător, afară mă așteaptă Trevor, pe motocicletă și în mână cu o cască pentru mine. Țip de bucurie alergând spre el. Îl îmbrățișez și mă simt mai bine imediat ce brațele lui mă înlănțuie.

– Ei! Cât entuziasm!

– Ești sigur că vrei să mergi cu motocicletă?

Au trecut doar două săptămâni de la accident, și e prima oară când Trevor își încalecă iar motorul.

– Da, zilele astea m-am simțit foarte bine, și cred că a sosit momentul să revin la vechile și bunele obiceiuri... Hai, pune-ți casca!

Îmi zâmbește.

Firește, Trevor știe totul... Și nu i-a căzut bine, din contră, s-a înfuriat rău. O clipă m-am temut că vrea să i-o plătească lui Cameron, dar, din fericire, l-am convins să se lase păgubaș.

Mă lipesc strâns de el în timp ce ne strecurăm ca săgeata printre mașini.

– Ești gata? mă întreabă, odată ajunși la destinație.

Încuviințez și, după ce trag adânc aer în piept, intrăm în clădirea liceului – ca să ne începem ultima zi de școală dinainte de vacanță.

Pe culoare e o atmosferă deosebită, aproape euforică. Toată lumea are întipărit pe fețe un surâs absolut stupid, ca și cum ar fi cea mai frumoasă zi din viața noastră. Unii chiar ascultă muzică dată la maximum. Afișele cu balul școlar tapetează totul: pereți, dulapuri, ferestre, uși.

Eu și Trevor ne îndreptăm spre dulapul meu. Aș vrea să fiu iar în prima zi de școală, când Nash mi-a arătat liceul. Dac-aș

fi știut cum aveau să decurgă lucrurile, n-aș fi ajuns acum în halul ăsta...

Când închid dulapul și mă întorc, dau de minunații ochi negri ai lui Cameron. Mă trec fiori prin tot corpul. El lasă privirea în jos și trece pe lângă mine fără să mă bage în seamă.

Simt cum inima mi se face fărâme în timp ce mă străduiesc să-mi controlez respirația și să-mi înghit lacrimile.

– Hei!

Trevor mă scutură de braț și se uită îngrijorat la mine.

– Sunt în regulă.

Îmi aranjez rucsacul pe umăr.

– Cris, știu că acum ți se pare imposibil, dar, cu timpul, ai să uiți de el, și totul va fi mai ușor.

– Și dacă n-o să reușesc, Trevor? Ce simt pentru Cam e un sentiment atât de puternic, încât nici nu știu cum să-l descriu... Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

– Și nici nu e ultima oară când o să ți se întâmple. O să se întâmple din nou, și Cameron va rămâne doar o amintire îndepărtată.

Surâde.

Sper din tot sufletul să aibă dreptate.

– Hei, Matt!

Îmi îndrept și eu privirea în direcția în care se uită Trevor. Cu ghiozdanul în spate, Matt vine spre noi. Nu ne-am mai vorbit după cele întâmplate în parc, și, ca să fiu sinceră, îmi pare rău... În fond, el n-a avut un rol activ în planul acela absurd, într-un fel a fost o victimă ca și mine. Ba chiar, dacă n-ar fi fost el, poate n-aș fi aflat niciodată adevărul...

– Salutare! Astă-seară Ashley dă o petrecere la el acasă. Veniți? întrebă el.

– Ce zici? îmi propune Trevor.

– Îmi pare rău, dar eu zic pas. Trebuie să-mi fac bagajele, mâine plec în Carolina de Sud.

– Păcat! Te-ai fi distrat. Ne vedem mai târziu!

Și, după ce ne-a salutat pe mine și pe Trevor, Matt se duce la dulapul lui.

Nu-mi pare deloc rău că nu mă pot duce. Sunt sigură că nu m-aș distra deloc...

– Te duci la Luke? întrebă uimit Trevor.

Am uitat să-l informez.

– Da.

– Și când te-ai fi învrednicit să-mi spui?

Mă opresc în mijlocul culoarului și mă uit la el.

– Îmi pare rău, Trevor, s-au întâmplat foarte multe lucruri zilele astea și... mi-a zburat prin minte.

– Pare aproape o fugă... E din cauza lor?

– Am nevoie doar să stau puțin departe de orașul ăsta, atâta tot.

– Hm!... E ca și cum ai spune: „Mi-e frică să dau ochi cu cretinii ăia, deci o iau din loc“. Cum de nu înțelegi că așa nu faci decât să amâni problema? Când ai să te întorci, cu siguranță situația va fi exact aceeași.

Mă gândesc iar la nenumăratele SMS-uri și apeluri telefonice primite de la Sam, Cloe și Nash pe care le-am ignorat în ultimele zile. Din fericire, au înțeles mesajul și la școală nu s-au apropiat niciodată de mine să-mi vorbească.

– Acum n-are nici o importanță. M-am hotărât, și nimic și nimeni nu mă va face să-mi schimb ideea.

Mă întorc pe călcâie și intru în clasă.

Mă duc să mă așez la locul meu, scot lucrurile din ghiozdan, și, când ridic privirea, o văd pe Sam. E în picioare lângă catedră și se uită la mine cu un aer nespus de trist. Apoi Cameron o împinge puțin peste umăr trecând pe lângă ea și, cu ochii în jos, vine să se așeze la locul lui dintotdeauna în spatele meu.

Purtarea lui față de Sam îmi dă de gândit... Sper că nu s-a schimbat nimic între ei și Cam n-a început iar să se poarte urât cu ea. Scutur din cap să îndepărtez gândul. Nu trebuie să mă intereseze, nu mai e treaba mea.

Lecția începe, și toți se duc să se așeze la locurile lor.

– Ei, copii, de-acum ne apropiem de sfârșitul anului școlar. După ce vă întoarceți din mica vacanță de primăvară, mai aveți exact o lună, zice profesorul așezându-se la catedră. Mi-ar plăcea ca fiecare dintre voi să vină aici, alături de mine, și să le povestească celorlalți care a fost cel mai frumos moment al anului, atât la școală, cât și în viața personală.

Nu putea să ceară ceva mai nimerit... Ce-am învățat anul ăsta? Da, multe lucruri, ca să fiu sinceră... și urâte, și frumoase. Am învățat să nu am încredere totală în oameni, fiindcă, atunci când te aștepti mai puțin, te-ar putea lovi pe la spate, dar am învățat și să iert și să acord o a doua șansă, pentru că toți greșim mai devreme sau mai târziu... Am învățat că a iubi nu e deloc un lucru simplu, dar am învățat să fiu mai puternică și să înfrunt adversitățile fără să mă las cuprinsă de panică...

Cel mai frumos moment? Cu siguranță a fost atunci când Cameron mi-a dat de înțeles că-mi împărtășește sentimentele, și eu m-am simțit cea mai fericită și mai norocoasă fată din lume. Însă pe urmă am descoperit că totul era fals, o înscenare idioată...

Profesorul strigă vreo doi la întâmplare, inclusiv pe Susan, care mă uimește cu răspunsul ei.

– Dallas, hai să auzim dacă pentru un veteran ca tine anul acesta a fost diferit de ceilalți! glumește profesorul.

După câteva mici proteste, Cameron se ridică și se duce să stea în picioare lângă catedră.

Nici măcar nu pot să-l privesc, atât de mare e ura pe care o simt față de el pentru ce a făcut.

– Doamnă profesor, diferit e faptul că anul acesta inițiativa dumneavoastră mă face să mă simt ridicol, comentează Cameron pufnind.

– Cameron, ești chemat să răspunzi tot așa cum au făcut-o colegii tăi până acum, îl dojenește profesorul.

– Dar e neapărat necesar?

– Da, insistă profesorul.

Cameron trage adânc aer în piept și, după câteva minute de tăcere, vorbește:

– Nu credeam că anul acesta o să fie diferit de ceilalți... Îmi închipuiam că va fi aceeași poveste: „Nu mă interesează nimic și nimeni. Dacă m-apucă brusc dorința să învăț, bine. Dacă nu, schimb școala“. Până când am căpătat un motiv întemeiat și neașteptat pentru care am început să cred că merită să merg înainte, în loc să rămân în urmă.

Câteva clipe ridic privirea și-i întâlnesc ochii. Fără îndoială că vorbește despre mine, iar lucrul ăsta mă stânjenește îngrozitor.

– Știți cum e când, în cele din urmă, după o perioadă întunecată și tristă, revii la lumină? Eu știu mulțumită apariției unei persoane speciale, care mi-a vrăjit inima și a reușit să-mi întoarcă existența pe dos cu o simplă privire și cu un surâs extrem de dulce. Nu credeam că e posibil, dar viața e plină de surprize. Această persoană m-a ajutat să înțeleg multe lucruri... datorită ei mi-am recuperat legătura cu sora mea, am găsit motiv să mă străduiesc să învăț și am redevenit acel Cameron pe care mulți nu-l mai văzuseră de mult. Am înțeles că încrederea este un bun prețios, fiindcă, odată pierdută, e greu să o recâștigi. Am învățat ce înseamnă să-ți fie teamă că pierzi pe cineva.

Am ochii umflați de lacrimi și simt privirea tuturor colegilor ațintită asupra mea.

– Și am mai înțeles că am greșit când n-am fost pe deplin sincer cu ea. Dacă i-aș fi spus totul încă de la început, acum această persoană ar fi încă lângă mine.

Clopoțelul sună, și eu mă ridic să mă duc la toaletă. Străbat repede coridorul, ștergându-mi lacrimile.

Intru și mă sprijin de chiuvetă respirând adânc ca să-mi regăsesc calmul.

– Cris!

Glasul lui Cameron răsună în toaletă.

Tac și nu zic nimic. Știu că, dac-aș încerca să vorbesc, aș izbucni din nou în plâns.

– Cameron, nu, șoptesc cu greu când el îmi pune mâna pe față.

– Îmi pare rău... murmură el venind lângă mine.

– Nu mă interesează.

Țin ochii plecați.

– Ba te interesează. N-ai sta aici să plângi dacă nu te-ar interesa, zice el cu blândețe, mângâindu-mă pe obraz. Nu te-am mințit înainte... Cred cu adevărat toate lucrurile pe care le-am spus. Cris, te iubesc.

Ridic privirea spre el.

– Tot așa spuneai și în timp ce-ți duceai la îndeplinire planul ăla tâmpit. Nu te mai cred și nu știu dac-am să te mai cred vreodată.

Pe urmă plec, lăsându-l singur.

Tare aş vrea să-mi pot petrece restul vieții aici, cu Luke și cu mătușa Rory!

Totul ar fi mai simplu, fără probleme, fără oameni care nu fac altceva decât să mă mintă... doar o viață veselă și fără griji alături de Luke și de prietenii lui.

Îmi face bine să petrec puțin timp departe de Miami, asta și fiindcă am avut posibilitatea să mă gândesc la cine sunt și ce vreau: vreau să fiu fericită, de asta trebuie să mi-i scot din cap pe Cameron, pe Sam și pe toți ceilalți.

Nu le pot permite să facă din nou parte din viața mea, fiindcă mi-e teamă că-mi vor face iarăși rău și, sinceră să fiu, ultimul lucru pe care mi-l doresc în momentul acesta e să sufăr pentru oameni care nu-mi merită prietenia și nici iertarea. Mă tem că răul pe care mi l-au pricinuit mă va marca pentru tot restul vieții.

Azi m-am uitat cu atenție pe site-urile universităților din California și, în cele din urmă, m-am decis: când termin liceul, am să mă întorc în Los Angeles, orașul meu.

Cât aş vrea să sar peste ultimul an de școală ca să încep imediat o viață nouă în California!

– Cris! zice cineva bătându-mi la ușă.

– Intră!

Știu deja că e Luke.

– Cum te simți azi? mă întrebă el, așezându-se lângă mine pe pat.

Acum câteva nopți am ieșit pe balconul camerei mele să privesc stelele. În timp ce mă gândeam iarăși la toate cele întâmplate la Miami, am izbucnit în plâns, și Luke a intrat în cameră tocmai în clipa aia. Pentru prima oară am reușit să mă descarc în fața cuiva și recunosc că m-am simțit mai bine. De atunci, în fiecare dimineață Luke mă întreabă cum mă simt. E foarte grijuliu cu mine, și apreciez mult asta.

– Mai bine. Doar că... nu-mi vine să mă întorc la Miami.

– Vechii tăi prieteni au înțeles cu siguranță că nu vrei să reiei legăturile cu ei și o să-ți respecte alegerea, ai să vezi.

Nu pot să nu mă gândesc la Cameron... Cu el totul va fi complicat.

– Ești sigură că nu vrei să rămâi și azi cu noi? Putem schimba biletul, sugerează Luke.

– Mi-ar plăcea foarte mult, însă cred că a sosit momentul să mă întorc acasă. Și, pe urmă, chiar dacă nu mi-e ușor să recunosc, simt lipsa familiei mele, mărturisesc eu.

– Păcat, băieții s-au atașat de tine.

– O să-mi fie dor de ei. Ești norocos să ai prieteni atât de simpatici.

– Cris! E timpul să plecăm! strigă mătușa Rory.

– Așteaptă, te ajut eu.

Luke îmi ia valiza, și coborâm la parter.

E dimineață devreme, străzile sunt încă goale, și ajungem la aeroport destul de devreme. E timp destul până la plecare.

– Ești emoționată că te întorci la Miami? mă întreabă mătușa după check-in.

– Nu prea. Dacă ar fi după mine, aș schimba ruta spre Los Angeles...

– Cris, sunt sigură că nici Miami nu e rău! În fond, de câtă vreme te-ai mutat acolo? Nici un an, dacă nu mă înșel. Cu siguranță încă nu te-ai integrat, dar așteaptă să mai treacă puțin timp și-ai să vezi că te vei simți mult mai bine!

– Da, probabil ai dreptate.

Mă chinui să zâmbesc.

– Anul următor va fi ultima clasă de liceu, corect? Pe urmă la ce facultate ai vrea să mergi?

– O să mă duc la Los Angeles. Sunt absolut sigură că vreau să mă întorc acolo, explic eu.

– Uau! Și eu mă gândesc să-mi continui studiile la Los Angeles! zice Luke, de lângă mine.

– Pleci din Charleston? întreb eu nedumerită.

Credeam că îți place orașul ăsta.

– Da, aș vrea să intru la UCLA.

– Uau, e super! Înseamnă c-o să mergem la aceeași universitate și o să ne vedem practic în fiecare zi!

– Fii sigură că n-o să ne plictisim! spune el făcându-mi cu ochiul.

– Luke! N-o atrage pe Cris pe căi greșite! îi face observație mătușa Rory.

Conversația e întreruptă de telefonul meu mobil care bâzâie. Răspund fără să mă uit măcar cine sună, convinsă că e mama.

– Bună, sunt deja la aeroport și cam într-o oră plec spre Miami!

Aștept ca mama să zică ceva, dar în fundal e numai tăcere. Ce ciudat!...

– Cris?

Imediat ce recunosc glasul de la celălalt capăt al firului, mă trec fiori și îndepărtez telefonul de ureche.

Nu poate fi Cameron... De ce naiba m-a sunat?

– Cris, nu închide! Așteaptă! spune el, iar eu apropiu iar telefonul de ureche.

Adevărul e că glasul lui mi-a lipsit foarte mult, și faptul că-l aud mă face să mă simt mai bine.

– De fapt, îl sunam pe Nash... spune el cu o voce extrem de stranie. Trebuie să fi apăsat pe butonul cu numărul tău din greșeală, dar mă bucur să te aud. Mi-e dor de tine, Cris, și...

Rămân fără cuvinte și întrerup imediat convorbirea.

– E totul bine? mă întreabă Luke, observându-mi fața tulburată.

– Ei... sigur, trebuie doar... da, trebuie doar să mă duc la toaletă.

Mă ridic și mă îndepărtez, ca să stau puțin singură.

Tare aș vrea să-l sun înapoi pe Cam și să-i spun că și mie mi-e dor de el... dar știu că ar fi o greșeală.

Ca să evit tentația, îi scriu un mesaj scurt mamei ca să-i comunic că totul e în regulă, închid mobilul și mă întorc să mă așez lângă Luke.

După puțin timp, o voce metalică anunță imbarcarea pentru zborul meu, și mă ridic să-mi iau rămas-bun de la mătușa Rory și de la Luke.

– Îți mulțumesc pentru tot, mătușă. M-am simțit foarte bine la voi.

– Ne vedem curând, draga mea! Ne face plăcere să te avem aici, murmură ea în timp ce mă strânge tare în brațe.

Apoi vine rândul să-mi iau rămas-bun de la Luke.

– Dacă poți, încearcă să nu dai de bucluc, vere! îi spun, pupându-l cu zgomot pe obraz.

– Nu pot promite, chicotește el în timp ce se îndepărtează.

– Mă aștept să mă vizitezi! îi spun prefăcându-mă amenințătoare, iar el râde și încuviințează din cap.

Îmi iau valiza, trec de controale și mă îndrept către poarta de imbarcare.

Zborul a fost destul de plictisitor, dar, din fericire, am reușit să dorm bună parte din călătorie.

După ce am aterizat la Miami și mi-am recuperat bagajul, ies din aeroport, mă uit în jur și pornesc mobilul. Nu văd pe nimeni să mă aștepte și titez numărul mamei.

– Iubito, unde ești?

– Bună, mamă, mi-am luat bagajul și tocmai am ieșit din aeroport. Sunteți pe-aici pe afară?

– Nu, Cris, l-am rugat pe Trevor să vină să te ia, fiindcă noi suntem ocupați, îmi explică ea.

– Hm... bine. Ce faceți?

În fundal se aude glasul lui Kate. Pare că râde sau strigă ceva, nu reușesc să înțeleg.

– Am fost invitați la prânz la familia Dallas.

La cuvintele astea mi se pune un nod în gât.

– Dacă Trevor nu-i deja acolo, o să sosească din clipă-n clipă. După ce lăsați bagajele acasă, veniți și voi, vă așteptăm să luăm masa împreună.

Chiar dacă mi-e foame de mor, prefer să nu mănânc nimic toată ziua decât să mă duc la familia Dallas. Sper doar ca norocul să-mi suradă și Sam și Cameron să nu fie acasă.

– Chiar trebuie? încerc eu să protestez.

– Iubito, lasă deoparte problemele tale cu Cam și gândește-te la mama lui, care a organizat o masă tocmai în cinstea întoarcerii tale! Abia așteptăm să te îmbrățișăm! zice mama emoționată.

Pufnesc.

– Bine, ne vedem mai târziu.

Cu ochii pe telefonul mobil, mă răsucesc, și în clipa aceea cineva dă peste mine, vărsându-mi pe tricou un lichid fierbinte. Nu-mi vine să cred.

– Ups! exclamă o doamnă chicotind și o ia la goană fără măcar să-mi ceară scuze.

„Bine ai revenit la Miami, Cris!“ mă gândesc în sinea mea.

– Cris!

Ridic privirea și văd zâmbetul minunat al lui Trevor. Aleargă spre mine și se repede să mă îmbrățișeze, dar eu îl opresc.

– O doamnă tocmai a dat peste mine și și-a vărsat cafeaua fierbinte pe tricoul meu. În locul tău, nu m-aș îmbrățișa.

Trevor izbucnește în râs.

– Ești la fel ca întotdeauna! Se apropie, mă pupă pe obraz și-mi ia valiza și rucsacul. Mama ta ți-a dat deja vestea cea bună? mă întreabă în timp ce ne îndreptăm spre mașina lui.

– Vestea cea bună?

Sper ca prin „veste bună“ să nu înțeleagă prânzul la familia Dallas.

– După ce lăsăm valizele, mergem la familia Dallas, spune el deschizând portbagajul.

– Vii și tu?

– Da, din păcate. Nu știu ce se întâmplă, dar se pare că familiile noastre sunt din ce în ce mai unite. Mamele au fost împreună la cumpărături de trei ori săptămâna asta, iar tații și-au petrecut serile uitându-se împreună la meciurile de fotbal.

– Cel puțin ai să-mi ții companie, zic urcând în mașină și închizând portiera. N-o să fiu singură cu Cameron și cu Sam.

Urcă și el și-pune centura de siguranță.

– Ascultă, ce-ai zice să facem o chestie?

– Ce?

– Nici tu, nici eu nu vrem să ne petrecem toată ziua în casa aia, așa că, după prânz, putem să mergem pe plajă. Ce zici?

– E o idee excelentă!

Chicotesc bătând palma cu el.

Când ajung în fața casei, îmi vin în minte o sumedenie de amintiri. Una în mod special: după-amiaza în care m-am certat cu Cameron după ce am descoperit totul... El lovind în ușă, cerându-mi să deschid, eu pe partea cealaltă scâldată în lacrimi, disperată...

– Intri ori ai de gând să-ți petreci toată ziua aici afară? mă întreabă Trevor.

Revin cu picioarele pe pământ și intru în casă.

– Te aștept aici, spune el ieșind, după ce a lăsat bagajele la intrare.

Când pășesc în camera mea, observ o ordine care nu exista când am plecat. Ceva strălucește pe pat; mă apropii să văd ce-o fi. Aproape izbucnesc în plâns când recunosc lăntișorul pe care mi l-a dăruit Cameron de ziua mea. Mi l-am scos înaintea de a pleca la Charleston, pentru că voiam să uit totul... Și credeam că am reușit. Dar adevărul e că, pentru a-l uita pe Cameron, ar trebui să mă mut în altă țară sau la celălalt capăt al lumii, și poate nici așa n-aș reuși...

Amintirile sunt prea dureroase, așa că mă grăbesc să ies din camera asta. Încă nu-mi vine să cred că mama a acceptat invitația la prânz la familia Dallas știind că lucrurile stau foarte prost între mine și Cameron.

– În fine! exclamă Trevor imediat ce urc în mașină. Credeam că nu mai vii.

– Scuză-mă, a trebuit să-mi schimb tricoul, mă justific în timp ce-mi pun centura de siguranță.

Când parcăm în fața casei Dallas, sunt deja în panică, dar încerc să mă prefac cât pot.

– Ești pregătită? întreabă Trevor.

Încuviințez.

– Încearcă să mănânci repede!

– Sigur.

El chicotește, și coborâm din mașină.

„Te rog, fă să nu deschidă Cameron!...” îmi repet eu ca o mantră.

Ușa se deschide, dând la iveală chipurile liniștitoare al doamnei Dallas și al mamei mele.

– Mamă! mă arunc în brațele ei.

– Iubito, a trecut doar o săptămână, dar zici c-au trecut luni de zile, îmi șoptește ea la ureche.

– Și voi mi-ați lipsit foarte mult.

Zâmbesc îndepărtându-mă de ea și o salut afectuos pe doamna Dallas.

– Criiis! strigă Kate alergând și sărind pe mine. Mi-a fost tare dor de tine!

– Și mie, surioară!

Surâd.

Intrăm în casă și, după ce i-am salutat pe toți, eu și Trevor ne așezăm pe canapeaua din salon, așteptând să fie gata masa.

Nici urmă de Cameron și de Sam... pentru moment.

– Oricum, familia Dallas știe totul, îmi șoptește Trevor.

– *Totul?* întreb eu surprinsă.

– Ei, chiar totul, nu. Știu că te-ai certat cu Cameron și cu Sam pentru ceva grav și că n-aveți de gând să reluați legăturile.

Las privirea în jos, când aud cum coboară cineva pe scări. Încă nu sunt pregătită să-l văd pe Cameron. Pașii se îndepărtează, și eu respir ușurată.

– Abia aștept să plec de aici, mărturisesc încă tulburată.

Reușesc să mă potolesc doar când Trevor îmi ia mâna și-mi murmură cu glas liniștitor:

– Stai calmă! Totul o să fie bine.

– La masă!

Anunțul mamei mele îmi smulge un zâmbet. Niciodată n-aș fi crezut că glasul ei mi-ar putea lipsi atât de mult.

Când intrăm în sufragerie, încă nu e nimeni așezat în jurul mesei, și în mintea mea începe să-și facă loc vaga speranță că Sam și Cameron nu sunt acasă.

Părinții intră și iau loc. Apoi vocea doamnei Dallas îmi înăbușă speranța:

– Copii, haideți mai repede! Doar pe voi vă așteptăm!

Sam și Cameron își fac apariția, și imediat le întâlnesc privirile.

Aș vrea să alerg s-o îmbrățișez pe Sam, dar furia pe care o simt încă față de ea întrece dorința de împăcare. O consideram cea mai bună prietenă a mea, mă așteptam ca măcar ea să fi fost sinceră cu mine... Dar a preferat să conspire cu ceilalți și să-mi ascundă totul.

În timpul mesei tăcerea e stânjenitoare, singurul zgomot care se aude e clinchetul metalic al furculițelor lovite de farfuriile de porțelan.

Din când în când, Trevor se uită scrutător la mine și-mi adresează un zâmbet, ca să-mi ridice moralul.

Liniștea e întreruptă de doamna Fanny.

– Așadar, Cris, ai fost în Carolina la Luke... Cum a fost?

Ridic ochii din farfurie și-i zâmbesc.

– Păi... foarte bine, mulțumesc.

– Important e dacă te-ai distrat și te-ai bucurat de vacanță.

Această ultimă lună va fi grea. Îmi închipui că ai trimis deja dosarul la facultate, zice domnul Dallas.

– L-am trimis înainte să plec.

– Și unde ai vrea să te duci? întrebă doamna Dallas.

– La UCLA. După ce-mi iau bacul, vreau să mă întorc în California.

Un zgomot neașteptat mă face să tac. Ne întoarcem cu toții spre Cameron.

– Scuzați, furculița...

Se apleacă s-o ridice.

– Deci n-ai de gând să rămâi în Florida? mă ia repede doamna Dallas.

– Nu, n-am nici un motiv să rămân aici.

Schițez un zâmbet chinuit și mă concentrez iar asupra farfuriei.

– Și tu, Cameron? întreabă mama.

– Eu mi-am depus dosarul la mai multe universități... la întâmplare... O să mă hotărâsc pe urmă pe care o aleg, spune el indiferent.

– N-ar fi minunat dacă v-ați trezi toți patru la aceeași universitate? întreabă mama lui Trevor emoționată.

Toți patru lăsăm privirea în jos.

Firește, nu cred că doamna Fanny își dă seama că a zis cel mai aiurea lucru pe care-l putea spune.

– Exact ca noi... Vă amintiți ce momente frumoase am petrecut în studenție? intervine mama schimbând subiectul.

Câteva clipe, ridic privirea spre Cameron, care, din fericire, nu-și dă seama. N-are nici cea mai vagă idee cât de mult m-a făcut să sufăr și cât mi-a lipsit... și încă îmi lipsește.

Mă uit fermecată la buzele lui care se așază pe marginea paharului. Și când te gândești că, până nu de mult, buzele acelea mă sărutau pe mine!...

– Eu am terminat, șoptește Trevor lângă mine.

– Bine, îi răspund, luându-mi ochii de la Cameron.

– Atunci noi plecăm, zice ridicându-se Trevor.

– O, nu, așteptați! N-a venit desertul, spune doamna Dallas sculându-se de la masă.

– A, nu, dragă, las-o pe Cris să-l aducă! Tu ai făcut deja destule, propune mama.

Văd foarte bine ce manevre face și nu-mi convine deloc să se bage în treburile mele.

– Cam, du-te și ajut-o pe Cris! sugerează doamna Dallas, după cum, firește, prevăzusem.

– Cred c-ar fi mai bine să se ducă Sam, comentează el, etalând un surâs perfect fals.

– Mă descurc și singură.

– Nu, Cris, mă îndoiesc c-ai să găsești farfurioare și furculițe de desert fără ajutorul meu, sugerează Sam.

Mă predau.

În bucătărie, imediat ce Sam pune tortul pe masă, eu încep să tai feliile.

– Te-ai distrat în Carolina? mă întreabă ea.

După tot ce s-a întâmplat, mă întreabă dacă m-am distrat? Rămân indiferentă, nu mă întorc să mă uit la ea și nu-i răspund.

– Îmi pare rău, Cris. Serios.

Pune farfurioarele pe masă.

Continui să n-o bag în seamă. Mi-am promis să-mi duc zilele mai departe fără Sam și toți ceilalți și n-am nici cea mai mică intenție să mă răzgândesc.

– Știu că e o perioadă grea, dar să nu crezi că pentru noi e mai simplu! Mai ales pentru Cameron... Nu-l văd bine deloc. Mai mult, nici n-am mai vorbit cu ceilalți. Se oprește câteva clipe să-mi studieze reacția. Cris, dacă putem face ceva ca să ne ierți, spune-ne! Jur că suntem dispuși la orice.

Așez ultima felie de tort pe farfurioară și mă uit drept în ochii lui Sam.

– Singurul lucru pe care-l puteți face e să stați departe de mine. Pentru totdeauna.

– Nici unul dintre noi nu poate face asta. Nu vrem să te pierdem și o să facem totul ca să te convingem să ne ierți.

– Sam, singurul lucru pe care l-ați putea face ca să îmbunătățiți situația este să mă lăsați în pace. Crede-mă!

Nu știu dacă voi reuși vreodată să-i iert, dar pentru moment am un singur obiectiv: să stau deoparte și să-mi regăsesc liniștea. Și chiar asta am de gând să fac.

M - am întors la Miami de două zile și deja îmi pare rău după săptămâna fără griji petrecută cu Luke. Am ieșit în fiecare seară cu Trevor și, deși compania lui m-a făcut să mă simt bine, continui să simt lipsa prietenilor mei. Sau, mai bine zis, a celor pe care îi consideram așa...

– Deci, sunteți gata de reînceperea școlii? ne întreabă mama, în timp ce luăm micul dejun.

– Niciodată n-am fost mai emoționată! răspunde Kate pufnind în timp ce se așază pe scaunul de lângă mine.

Îmi închipui că nici ea nu-i prea încântată să pună iar piciorul în școala aia. După câte mi-a povestit, a avut și ea probleme în ultima perioadă.

– Hai, fetelor! Vă vreau cu elan! Mai e puțin până la vacanța de vară, zice mama.

Telefonul meu mobil vibrează. E un mesaj de la Trevor. „Sunt în fața casei tale. Dacă te grăbești, reușim să nu întârziem! ;-)”

Nu mă așteptam ca Trevor să treacă să mă ia. Îmi amintesc când Cameron claxona să mă avertizeze că e afară și mă așteaptă. Îmi plăcea să-mi încep ziua cu zâmbetul lui. Mă întreb dacă și asta făcea parte din planul lui stupid, dacă și zâmbetele erau prefăcute...

Scutur din cap. Nu pot să cred că iar am ajuns să mă gândesc la el. Mă silesc să ies din casă și să mi-l scot din cap.

– Bună dimineața! Trevor mă întâmpină cu un zâmbet larg. Hai, ești gata?

– Da și nu, zic, închizând portiera și punându-mi centura de siguranță. Ca să fiu sinceră, n-am nici un chef să merg iar la școală... Dar sunt și puțin emoționată, pentru că putem să începem cu adevărat numărătoarea inversă. Doar o lună și blestematul ăsta de an școlar se termină, zic uitându-mă pe geam.

– Bine te-ai întors! exclamă Trevor chicotind în timp ce trecem pragul liceului.

– Ce minunăție! fac eu mișto ducându-mă spre dulapul meu.

– Hai, sus moralul! Sunt sigur că lucrurile o să se îndrepte, spune el pășind alături de mine.

Și așa va fi, fiindcă eu am să fac tot ce-mi stă în putință ca lucrurile să decurgă altfel.

Sper mai cu seamă ca Susan să se hotărască să mă lase în pace, având în vedere că nu mai are nici un motiv să fie supărată pe mine: eu și Cameron nu suntem cuplați, nu umblu cu nimeni dintre cei cu care se întâlnește ea și am de gând să fiu cât mai rezervată, total rezervată. Am să stau cu Trevor și o să încerc să-mi fac prieteni noi.

Trevor zâmbește.

– Ai aflat vestea?

– Ce veste? întreb curioasă, apropiindu-mă de dulapul meu.

– La sfârșit de săptămână se pleacă în excursie cu cortul! îmi spune el emoționat.

O, nu!... Cu cortul chiar nu-i de mine. Ultima oară când am fost aveam cam doisprezece ani, și totul mi-a mers pe dos.

– Nu, eu n-am de gând să vin.

– Ei, hai, o să fie distracție!

– Ultima oară când am mers n-a fost chiar așa de bine... observ în timp ce-mi aranjez cărțile în dulap.

Trevor râde cu poftă.

– Ei, haide! N-a fost cine știe ce... Doar ți-ai dat foc la cort!

Era prima oară când eu, Cass și Trevor mergeam în excursie cu cortul, și îmi amintesc că mi-au trebuit patru ore să-l montez pe al meu. Amuzant e că am tot refuzat ajutorul lui Trevor, căruia-i luase mai puțin de jumătate de oră să și-l ridice pe al lui.

După ce am reușit, și după ce toți trei am copt marshmallows la focul de tabără, m-am dus mulțumită la culcare.

Nu știu cât să fi fost ceasul, dar probabil era în toiul nopții când m-am trezit să mă duc la toaletă. Nu mai puteam să mă țin până dimineată, așa că m-am hotărât să mă ridic și să mă duc în pădure. Îmi amintesc că am luat un băț și că l-am apropiat de foc să-i aprind vârful și să-l folosesc pe post de torță. Însă, după ce am făcut câțiva pași, m-am împiedicat într-o piatră și am căzut, aruncând torța chiar pe cortul meu, care a luat imediat foc. Minunat, nu? Spre norocul meu, părinții îmi cumpăraseră și un minicort pentru orice eventualitate.

– Putem să nu mai vorbim despre asta? zic eu închizând dulapul.

Trevor râde fără jenă amintindu-și zăpăceala din noaptea aia.

– Nu, nu vin, repet eu cu încăpățănare.

– Nu cred că doamna Dallas și mama ta vor accepta împăcate un asemenea răspuns.

– Așadar, va fi și familia Dallas?

– După câte se pare, da.

Trevor lasă privirea în jos.

Pufnesc iritată și mă îndrept spre clasă.

– Așteaptă, Cris! zice el apucându-mă de încheietură. Totul o să fie bine, OK? N-o să-ți fie așa greu să-i ignori.

Mă eliberez din strânsoare.

– Poate ție nu, dar mie o să-mi fie. Nici nu-ți poți imagina cât mi-e de greu să stau departe de Cameron și să rezist tentației de a-l îmbrățișa și de a-i spune cât mi-e de dor de el.

– Ascultă-mă, știu că nu e ușor, dar trebuie să mergi mai departe. Dacă sâmbătă stai acasă, ai să-i demonstrezi lui Cameron ce influență are încă asupra ta. Și nu e bine.

Mă mângâie pe obraz.

Poate are dreptate. Poate ar trebui să-i demonstrez lui Cam că nu mi-e teamă de el.

– Uite cum facem: noi o să ne vedem de treaba noastră și o să ne distrăm de minune, ca în copilărie! Hm... măcar de-ar fi așa! Dar, de data asta, e mai bine dacă stai departe de foc.

Râd de vorbele lui și-l îmbrățișez.

– Ești cel mai bun prieten pe care și-l poate dori o fată!

– Salut! exclamă cineva în spatele meu.

Când mă întorc, îl văd pe Matt care-mi zâmbește.

– Bună, Matt!

Mă apropii de el, și ne îndreptăm toți trei spre laboratorul de engleză.

Sam, Cloe și Nash intră în clasă la câteva clipe după noi și se opresc când îmi întâlnesc privirea.

– Iat-o și pe mica noastră Evans!

Vocea supărătoare și, din păcate, familiară a lui Susan îmi întrerupe discuția cu Trevor, dar, spre norocul meu, e oprită imediat de intrarea în clasă a profesorului și a lui Cameron.

Fără măcar să se uite în jur, Cam se duce să se așeze la locul obișnuit. Nici n-am curaj să mă întorc la bancă de frică să nu-i întâlnesc privirea.

Profesorul etalează un zâmbet de zile mari și, după ce se așază, zice:

– Bine ați revenit, copii! Pregătiți-vă să aveți un coșmar!

— Omul ăsta e nebun! Cum să te întorci după o săptămână de vacanță și să ai imediat un test-surpriză? întrebă Trevor în timp ce ieșim zăpăciți de la ora de matematică. De ce matematica nu poate fi materie facultativă?

— Fiindcă, dac-ar fi, nimeni n-ar studia-o, îi răspund eu.

— Ce oră aveți acum? întrebă Matt.

— Eu fotografie, face Trevor.

— Eu geografie, răspund surâzând.

E singura la care nu participă vechii mei prieteni.

Îi salut pe Matt și pe Trevor și mă îndrept spre clasa mea. Ușa e deja închisă... mă tem că sunt în întârziere. Bat și intru.

— Evans! În întârziere chiar din prima zi... spune profesoara notându-și ceva pe o foaie.

— Mă scuzați.

Trec printre bănci să mă duc la locul meu și rămân ca la dentist. În afara faptului că singurul loc liber este în fundul clasei și că de acolo va fi greu de urmărit lecția, e și el prezent... Ce naiba caută Cameron aici? De când vine la geografie?

Rămân în picioare în mijlocul clasei. El stă liniștit, așezat în banca din stânga singurului loc liber.

Cum de-a ajuns să participe iar la orele astea? S-a hotărât să-mi distrugă viața de tot?

— Evans, s-a întâmplat ceva? întrebă profesoara.

Cameron ridică privirea și se uită la mine. Dacă se poartă astfel ca să-mi provoace o reacție, atunci n-o să aibă parte de

ea, pentru că n-am de gând să mă pretez la jocul lui. Nu va obține ce vrea, nu de data asta.

– Nu, totul e în regulă, răspund și îmi continui drumul spre banca liberă.

Ar fi de ajuns să mă prefac că nu există, corect? Ar trebui să fie simplu, ținând cont de ura pe care o simt față de el. Dar ce spun eu? Va fi foarte greu să-l ignor... ba chiar imposibil.

Mă întorc să mă uit câteva clipe la el și imediat îmi revine în minte momentul îngrozitor în care mi-a spus adevărul... Nu știu dacă voi reuși vreodată să trec peste el, să mi-l scot din cap.

Ora trece încet, pare să nu se mai sfârșească.

Profesoara vorbește despre țări exotice și necunoscute, unde aș prefera acum să mă aflu – departe de aici, departe de Cam... Îmi adun puterile, spunându-mi că trebuie să mai suport doar anul următor și pe urmă am să pot pleca pentru totdeauna, am să pot să mă întorc la Los Angeles și să-mi iau viața de la zero.

Sună clopoțelul, iar eu îmi bag în ghiozdan caietul și diferitele lucruri risipite pe bancă.

– Cris...

Vocea lui Cam îmi dă un fior lung pe șira spinării.

Nu. Nu pot să vorbesc cu el. Nu *trebuie* să vorbesc.

– Așteaptă!... zice el, apucându-mă de încheietură.

Îmi tremură picioarele... Urăsc să mă simt atât de vulnerabilă din cauza lui! Toate astea trebuie să se încheie. Cât mai curând.

– Ce naiba cauți aici? N-ai voie să schimbi materiile la sfârșitul anului, zic pe un ton ușor răstit.

– M-am gândit să vin la geografie în loc de artă pentru că o să-mi fie de mai mare ajutor la colegiu... Din fericire, mama are relațiile potrivite... Ascultă!... spune el făcând un pas spre mine, dar eu mă dau înapoi: nu pot să stau aproape de el. Îmi pare rău, bine? N-am vrut, dar am fost obligat.

– Bine, nu mă interesează – și închei discuția.

E prima oară când ne adresăm unul altuia după trei săptămâni. Speram ca acest moment să vină mult mai târziu.

– Cum... cum te simți? întrebă el lăsând privirea în jos.

Aș vrea să-i strig în față prin ce-am trecut în ultimele săptămâni, dar nu cred că e momentul potrivit.

– Foarte bine! Mai ales acum când vii și tu la geografie, una dintre puținele ore la care puteam sta liniștită...

– Ți-am spus deja că-mi pare rău și că nu... încearcă el să-mi explice.

– Stai departe de mine! îl întrerup.

Ies din clasă cu inima bătându-mi puternic și silindu-mă să-mi înăbuș lacrimile. Telefonul mobil vibrează, e un mesaj de la Trevor: „Sunt în fața dulapului meu. Te aștept“.

Traversez repede coridorul și, de la depărtare, îl recunosc pe Trevor care stă de vorbă cu o fată șatenă.

Mă apropii și, imediat ce mă vede, îmi zâmbeste.

– Cris, ea e Becca. E la informatică, împreună cu mine.

– Îmi pare bine să te cunosc.

Îi zâmbesc.

Fata îmi întinde mâna.

– Plăcerea e de partea mea.

– Știi, Cris, intervine Trevor, după câte se pare, și Becca a avut unele probleme cu Susan. Un an întreg i-a făcut viața imposibilă...

– Știu cum e... îi spun eu.

– Din fericire, acum ne ignorăm reciproc... dar n-a fost deloc ușor să mă descotorosesc de ea, îmi explică Becca. Nu făcea decât să mă amenințe și să-mi creeze neplăceri, cu cruzime. E insuportabilă.

Tăcem câteva momente, pe urmă Trevor sparge gheața:

– Ei... Ce-ar fi să ieșim din școală? Cred că a fost o zi grea pentru toți.

– Da, încă de dimineață abia aștept să plec!

Râdem și ne îndreptăm spre ieșire.

– Evans!

Recunosc imediat glasul strident și neplăcut care mă cheamă.

– N-am reușit să vorbesc cu tine înainte, în clasă, zice Susan apropiindu-se.

Zâmbetul ei nu promite nimic bun.

– Ce păcat!... o iau eu peste picior.

– Chiar dacă o clipă am sperat că n-ai să te mai întorci din Carolina, trebuie să spun că sunt mulțumită că ești din nou aici. Și recunosc că ai tărie de caracter... Cred că nu ți-e ușor să mai pui piciorul în școala asta după tot ce ți-au făcut Cameron și dragii tăi prieteni...

– Susan, de ce n-o lași în pace? întreabă Trevor de lângă mine.

– Trevor, nu te băga, eu și Cris mai avem câteva socoteli de încheiat... În orice caz, Evans, voiam doar să te salut de bun venit. Și, Becca, bine-ai revenit și tu! Ne vedem prin zonă.

Și pleacă, izbindu-mi, firește, cu intenție, umărul.

– Anumite lucruri nu se schimbă niciodată... observ eu.

Becca scutură din cap.

– Din păcate, așa e.

— **S**i trebuie neapărat să vin? o întreb pe mama când îmi întinde farfuria cu orez.

N-am nici un chef să merg în excursie cu cortul, iar ai mei trebuie să accepte asta.

— Cris, îmi explici și mie care-i problema? mă întreabă mama încrucișându-și brațele la piept.

— Nu vreau să vin pentru că am mult de învățat. E ultima lună de școală și trebuie să-i dau bătaie.

— Hm... Nu-i numai ăsta motivul, continuă ea.

Mi se pare evident că nu-i numai ăsta! Ai mei știu foarte bine cum stau lucrurile între mine și Cameron, totuși continuă să organizeze programul la sfârșit de săptămână cu familia lui. Ce Dumnezeu au?

— Nu vreau să am nimic de-a face cu familia Dallas, recunosc.

— Știi că n-ai să-l poți evita mereu pe Cameron! Și, la urma urmelor, n-o să fie numai ei. Vine și familia lui Trevor. O să fie distracție, spune făcându-mi cu ochiul.

Nu înțeleg tot entuziasmul ăsta pentru o amărâtă de excursie! O să fie un supliciu. Și, în primul rând, mie-mi va fi foarte dificil, dacă nu imposibil, să stau departe de Cameron și de Sam.

Mă ridic de la masă, lăsând farfuria cu orez aproape neatinsă, și spun:

— Nu prea mi-e foame. Mă duc să-mi fac ordine în cameră.

Pe pat o găsesc pe Kate, care se uită la locul gol unde, altădată, stătea caseta cu fotografiile ale prietenilor mei.

– Kate, ce faci aici? Întreb cu un zâmbet silit.

– Unde sunt fotografiile? Credeam că vrei să le pui iar pe perete... întrebă ea.

– Le-am aruncat, i-o tai eu.

– Cum așa?

Kate nu știe ce s-a întâmplat și nici n-am de gând să-i spun. Nu i-ar pica bine...

– Nu-mi mai plăceau, improvizez.

Dau din umeri și mă așez la birou.

– Ah... bine. Te las să înveți, mă duc în camera mea.

Mă pupă și iese.

Deschid ghiozdanul și scot cartea de matematică. Mi-e teamă că am făcut un adevărat dezastru la testul-surpriză... O să trebuiască să învăț foarte mult ca să nu repet cursul.

Încerc să mă concentrez, dar e inutil... Minte mea revine permanent la Cameron și la ceea ce s-a întâmplat azi la ora de geografie.

Cine știe dacă e adevărat ce mi-a spus, dacă nu e doar o scuză ca să aibă mai multe ocazii să mă întâlnească... Gândul că încerc să stea pe lângă mine, pe de o parte, mă enervează, pe de alta, mă flatează... Dar, făcând asta, recunosc, complică lucrurile și mai tare.

Mă trezesc mâzgălind, umplând spațiile goale din titlul capitolului de la matematică. Cred că singura modalitate de a mă simți mai bine și de a-mi limpezi gândurile e să ies să fac o plimbare.

Îmi arunc ochii pe fereastră și, fără să vreau, îmi revin în minte toate datele în care Cameron a intrat aici încălecând pervazul.

Un zâmbet mi se lățește pe față, și încerc imediat să-l îndepărtez.

Mă ridic de pe scaun și mă uit ce oră arată ceasul de pe nop-tieră. Nu e foarte târziu, așa că mai am timp să dau o raită prin cartier.

Iau telefonul mobil, îmi pun căștile și ies din casă.

Traversez grădina și, imediat ce ajung pe trotuar, îl văd pe Cameron care se întoarce din plimbarea lui obișnuită de seară cu câinele.

Trag aer în piept, continui să merg liniștită și dau muzica mai încet în eventualitatea că s-ar hotărî să-mi spună ceva... Ah, Dumnezeule, ce fac? Ar trebui să-l uit, să schimb traseul ca să nu-l întâlnesc, nu să dau sonorul telefonului mobil mai încet în speranța de a-i auzi vocea!

Mă silesc să nu mă uit la el. Asta nu poate și nu trebuie să se întâmple.

– Fii atentă, am văzut-o pe Susan prin preajmă... îmi spune chiar când trec pe lângă el.

Mă opresc imediat.

– Și de ce ar trebui să fiu atentă?

El se uită drept în ochii mei, și un zâmbet minunat îi apare pe față. A fost doar păcăleală, ca să-mi dea motiv să-i adresez un cuvânt.

– Nu știam că-ți place să asculți liniștea, chicotește el arătând spre căști.

– Ce nerod!

Las privirea în jos și o iau din loc, dar el îmi taie drumul.

– Scuză-mă, voiam doar să sparg cumva gheața, spune de foarte aproape de mine.

– OK.

Dau să plec, dar el se mută din loc și mi se așază în față.

Inima începe să-mi bată tare, trebuie să mă îndepărtez de el.

– Scuză-mă, Cameron, trebuie să plec!

– Ai putea să încetezi să fii mereu atât de scorțoasă cu mine?

A trecut ceva timp, și tu continui să mă eviți.

– La ce te așteptai, Cameron? Să mă arunc în brațele tale implorându-te să fim iar împreună?

Trebuie să înțeleagă că nu glumesc când îi spun să stea departe de mine.

– Nu, dar m-aș fi așteptat măcar la un „bună“ sau ceva de genul... Chiar un mesaj furios, gen „idiotule, m-am întors, încă te urăsc“. Orice, dar nu tăcere...

– Cameron, te rog, lasă-mă-n pace!

Cobor privirea.

– Nu, Cris, nu pot, încă te iubesc. În ultima vreme n-am făcut decât să aștept un semn de la tine... Cris, nu vreau să renunț la tine, nu pot.

– Crezi că mie mi-e mai bine? Crezi că pentru mine e ușor să încerc să te uit?

Întinde mâna s-o apuce pe a mea, dar eu mă îndepărtez ca să-l împiedic.

– Dacă și tu mă mai iubești, de ce nu încercăm s-o luăm de la capăt și să fim fericiți ca înainte?

– Prin „înainte“ înțelegi vremea când toți mă mințeai? i-o întorc eu încrucișând brațele la piept.

– În privința sentimentelor mele față de tine n-am mințit niciodată. Te-am iubit de la început... Cris, te rog, trebuie să mă crezi! Iartă-mă!

Sunt zăpăcită, ca de fiecare dată când Cam e lângă mine. O parte din mine ar vrea să-l creadă și să-l ierte, o alta îmi spune să n-am încredere, să fug de el.

– Cris, ascultă!... Nu te-am oprit ca să ne certăm. Situația asta ne face rău amândurora, suferim pentru că suntem încă îndrăgostiți unul de altul, și e inutil să negi, fiindcă știi foarte bine că așa e.

Îmi ridică bărbia ca să-l pot privi drept în ochi.

– De ce n-o luăm de la capăt? De ce nu ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

Inima îmi bate atât de tare că mi-e frică să nu-mi explodeze în piept. Ea mă îndeamnă să spun „da“, să pun capăt

acestei suferințe și să ne iubim din nou așa cum am făcut-o întotdeauna.

Dar mai e și mintea, care continuă să-mi repete să nu cad în capcană și să-mi acord timp ca să înțeleg și să reflectez... Iar de data asta cred c-am s-o ascult.

– Eu... nu pot, murmur.

Cameron lasă ochii în jos. Câinele începe să tragă cu forță de lesă.

– Jack, termină! zice el încercând să-l liniștească. Pe urmă, adresându-mi-se: Spune-mi doar un lucru!...

Mi-e teamă ca întrebarea lui să nu fie tocmai cea care mi-a dat de furcă toate lunile astea... întrebarea la care nu știu dacă voi fi în stare să răspund.

– ... Voi avea vreodată o a doua șansă?

Privirea lui o prinde imediat pe a mea.

Adevărul e că nu știu răspunsul... Deschid gura ca să zic ceva, dar sunt întreruptă de telefonul lui mobil.

Îl scoate, vădit enervat, și răspunde.

– Da, Nash.

Profit de ocazie ca să plec și să las întrebarea fără răspuns.

Cred că nu există zi mai frumoasă decât vinerea!

Prima săptămână după *spring break* e pe terminate și, din fericire, din seara aia de luni în care eu și Cam am vorbit, n-am mai avut ocazia să mă aflu singură cu el.

N-a insistat să primească un răspuns, și e bine... fiindcă nici n-aș fi știut să i-l dau.

Cine poate ști ce se va întâmpla pe viitor? Poate la un moment dat am să-l iert sau poate o să-mi continui viața fără el... Momentan nu pot prevedea.

Mă îmbrac cu ce-mi pică sub ochi din șifonier și mă duc să iau micul dejun. Când ies din cameră, simt aromă de clătite... Asta înseamnă că tata e acasă... Cum așa?

Intru în bucătărie și-l găsesc la aragaz, preparând ultima clătită.

– Bună, tată!

Mă duc să mă așez la locul obișnuit.

– Bună dimineața, draga mea! Văd că ești binedispusă.

Cum să nu fiu dacă tata face clătite? Zâmbesc, și el îmi întinde o farfurie cu delicatesele lui.

– Cum de nu ești la muncă?

Continuă să curețe aragazul și îmi ignoră întrebarea. Pe urmă ia o foaie de pe masă și se uită cu atenție la ea.

– Tată! îl aduc eu la realitate.

– Ce-i?

– Te-am întrebat cum de nu ești la serviciu.

– A, scuză-mă!... Aveam câteva treburi importante de făcut, să controlez niște contracte vechi și chestii de-astea. Așa că i-am cerut lui John o zi liberă, și el mi-a dat-o.

Cu ochii ațintiți pe foaie, iese din bucătărie fără să mai spună altceva.

Chiar aș vrea să știu ce citește atât de important...

– O să întârziiii! strigă Kate alergând spre ușa de la intrare. Dar cât e ceasul?

Mă uit la mobil: e opt fără un sfert. Am doar cincisprezece minute ca să ies din casă și să ajung la școală la timp pentru prima oră. Nu-mi vine să cred!

Mă ridic de pe scaun și fug în camera mea să-mi iau ghiozdanul. N-am cum să reușesc și, ca de obicei, o să mă fac de baftă în fața întregii clase.

Alerg afară și uit să închid și ușa de la intrare. Ajung la stație exact cu un minut după ce a plecat autobuzul! Fir-ar să fie! Nu-mi rămâne decât s-o iau pe jos, și încă la trap, dacă nu vreau să pierd prima oră!

Trag adânc aer în piept și o iau iar la fugă până la semaforul care în clipa asta arată roșu.

Când vine verdele și fac primul pas pe zebra, să traversez, o mașină mă claxonează insistent, și mă întorc să văd cine-o fi.

Un jeep negru... al lui Cameron. Dar ce naiba caută aici la ora asta? Ar trebui să fie deja la școală.

Îmi face semn să urc, dar eu scutur, firește, din cap a refuz. Motoarele mașinilor huruie, și abia acum îmi dau seama că sunt în mijlocul traversării în timp ce s-a făcut din nou roșu.

Cameron insistă cu claxonul. Nu-mi rămâne decât să alerg spre mașina lui și să urc, ca nu cumva vreun șofer nerăbdător să dea peste mine.

– Bună dimineața, de ce nu ești la școală? mă întreabă el ambalând motorul.

– Și tu de ce nu ești la școală? Îi pun eu aceeași întrebare.

Tace și se concentrează să conducă. Îmi pun centura de siguranță și-mi trag sufletul.

– Știu că-ți place să alergi, dar nu cred c-ar trebui s-o faci în trafic, la o oră de vârf. Ai fi putut să mă suni.

Prefer să nu răspund și mă uit la ceas pe telefonul mobil.

Mai sunt doar cinci minute și suntem blocați în trafic. Minunat! Oricum o să-ntârziem.

– N-avea grijă! Îi spunem profesorului că erau ambuteiaje peste tot, zice Cameron ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Nu vreau să mă gândesc la straniile idei pe care și le va face toată lumea când ne va vedea ajungând cu întârziere și împreună...

Într-adevăr, după cum bănuiam, când intrăm în clasă, cu mai mult de zece minute întârziere, profesorul de engleză ne întâmpină cu o poantă:

– Ah, iată-i și pe porumbeii noștri îndrăgostiți!

Toți colegii schimbă priviri și chicotesc ca și cum ar fi ceva amuzant. Și nu e deloc.

– Nu vreau să se mai repete așa ceva, e clar? E valabil mai ales pentru dumneavoastră, domnule Dallas. În acest moment al anului nu vă puteți permite să sosiți cu întârziere. Doar dacă nu vreți să repetați din nou cursul meu!

– Sigur că nu. Îmi pare rău. E numai vina mea. M-am dus târziu s-o iau de acasă și ne-am blocaț în trafic, se scuză Cameron, scăpându-mă de o poliloghie lungă despre punctualitate.

– Să nu se mai întâmple! încheie profesorul pe un ton categoric.

Ne ducem amândoi să ne așezăm la locurile noastre, și nu pot să nu observ toate privirile ațintite asupra mea... mai ales pe a lui Trevor, care pare foarte nedumerit.

Și îl înțeleg...

La sfârșitul orei, se apropie să mă salute.

– Cris, ne vedem în pauza de prânz?

– Sigur.

Îmi adun lucrurile și ies din clasă. Pe culoar mi se alătură Cloe.

– Așa deci... tu și Cameron... dă ea să spună.

– Nu-ți face idei greșite! Era doar o scuză ca să nu se aleagă cu o pedeapsă, răspund eu pe un ton dur.

– Ah!... Cloe lasă ochii în jos. Oricum... nu știu dacă ai citit mesajele pe care ți le-am trimis în perioada asta... Ca să nu am nici un dubiu, vreau să ți le transmit și prin viu grai: îmi pare cu adevărat foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat. Sper ca într-o zi să ne poți ierta.

– Scuză-mă, Cloe, dar n-am chef să vorbesc despre asta. Vreau doar să-mi văd de viața mea și să uit totul.

– Dar nu poți, Cris. Nu poți să uiți pur și simplu. De fapt, ar trebui să vorbim. Și mai cu seamă ar trebui să te descarci, să spui ce gândești, să dai frâu liber mâniei din tine... Nu poți trece peste chestia asta prefăcându-te că nu s-a întâmplat.

Încă o dată nu știu ce să spun.

– Cris, ascultă-mă!... Dacă n-ai de gând să reiei legăturile cu noi, bine... Ne pare rău să te pierdem, dar, dacă asta vrei, îți vom respecta decizia. Însă pentru Cameron e altfel. Voi doi...

O opresc imediat. Nu pot asculta continuarea.

– Gata, Cloe, nu mă interesează!

– Cris, Cameron e pe cale să-și iasă din minți. Te iubește și te-a iubit mereu. Și faptul că te-a pierdut i-a făcut atât de rău, încât...

– Cloe, am zis „gata“!

Ridic vocea ca s-o fac să se oprească, dar, după câte se pare, ea n-are nici o intenție să renunțe.

E tipic pentru Cloe: nu se lasă până nu-și atinge scopul.

– ... S-a închis în el. Nu iese, nu vorbește cu nimeni... Chiar e la pământ, mă doare să-l văd în halul ăsta. Dacă ții la Cam, dacă încă mai ții la el, așa cum cred eu, încearcă măcar să vorbești cu el!

– Îmi pare rău, e singurul lucru pe care reușesc să-l spun, fac stânga - mprejur și intru în laboratorul de geografie.

În timpul orei, mă uit la Cameron pe sub sprâncene. Pare liniștit... Sinceră să fiu, nu știu dacă să cred ce mi-a spus Cloe.

Ce să zic, dacă îi e așa de rău, nu lasă să se vadă. Pare Cam cel dintotdeauna... Dar mai știu că nici nu-i place să-și arate slăbiciunile. Și dac-ar fi adevărat?

Nu pot să neg că vorbele lui Cloe m-au tulburat... Dacă n-aș avea puțin amor propriu, m-aș lua după ceea ce-mi dictează inima, m-aș ridica, m-aș apropia de Cam și l-aș săruta.

Dar n-am voie, după tot răul pe care mi l-a făcut. Trebuie să rezist și să mă ocup numai de mine și de rănilor mele.

În pauza de prânz, ies din clasă și mă duc spre dulapul meu, unde am întâlnire cu Trevor.

Curând, îl văd cum îl văd cum cotește și vine spre mine.

– Venind înapoi, m-am întâlnit cu Susan. Fata aia e chiar insuportabilă. Nu cred că...

Tocmai când se oprește în fața mea, Cameron trece prin spațiile lui, iar eu nu reușesc să-mi iau ochii de la el.

E incredibil cum cuvintele lui Cloe au reușit să mă facă să-l văd cu alți ochi... Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât simt mai tare un gol imens în mine. Simt nevoia să mă duc la el, să-l îmbrățișez, să-i cer iertare pentru tot, cu toate că știu că n-am nici o vină dacă am ajuns în situația asta oribilă.

– Cris, e totul în regulă? întreabă Trevor, dându-și seama că nu-l ascult. Pe urmă se întoarce să se uite în aceeași direcție cu mine. Oh!... murmură, văzându-l pe Cameron, care a ajuns de-acum la capătul culoarului. Știi, nu-i așa, că vom petrece cu el sfârșitul de săptămână?

– Nu-mi aduce aminte!...

Mă întorc și pornesc în direcția opusă celei în care a plecat Cameron.

– Sper c-ai să stai departe de el și n-ai să te lași înșelată din nou. Trevor pare iritat.

– Ce vrei să spui? îl întreb eu, oprindu-mă în mijlocul culoarului și țintuindu-l cu privirea.

– Aș vrea să ai puterea să nu-i mai cazii în capcană, ca azi-dimineață. Nu înțeleg cum de-ai putut să uiți ce ți-a făcut! Te-a folosit și te-a mințit tot timpul. Ar trebui să nu vrei nici măcar să te uiți la el... Tu, în schimb, accepți să te aducă la școală.

Nu-mi place când Trevor se poartă așa.

– Știi foarte bine ce mi-a făcut, nu e nevoie să-mi amintesti tot timpul. De dimineață a fost doar o interpretare greșită, îi explic eu.

– Ba e nevoie să-ți amintesc... Pentru binele tău. Trevor face un pas spre mine și-mi pune o mână pe umăr. N-am să las pe nimeni să-ți facă rău.

– Chestia e că fără el mi se pare că înnebunesc. Trebuie să-mi dau seama cum să mi-l scot din cap...

– Știi cum se face ca să uiți pe cineva? Cauți din nou până găsești persoana potrivită care să te facă să-ți pierzi capul, îmi sugerează el.

– Nu știi dacă e soluția potrivită pentru mine...

– Chiar îl iubești atât de mult? murmură Trevor în timp ce traversăm grădina.

– Da.

– Uite-i! strigă cineva, și în cele din urmă îl zărim pe Matt, așezat pe iarbă cu Becca și cu un alt băiat pe care nu l-am mai văzut până acum.

Îi salutăm și ne așezăm lângă ei.

Băiatul cel nou ne fixează cu privirea câteva momente pe mine și pe Trevor, apoi se apropie de Becca și-i spune:

– Nu mi-i prezinți pe prietenii tăi?

– O, ba da, sigur! Cris și Trevor încă nu te cunosc. Becca zâmbește. El e David. E vărul meu și tocmai s-a întors din Europa, unde a studiat un an.

– Îmi pare bine, eu sunt Cris, zic strângându-i mâna.

– Deci, povestește-ne! Cred c-a fost supertare! Probabil ai întâlnit o grămadă de lume interesantă, îl roagă Matt.

– Nu chiar. Ca să spun drept, am întâlnit multe persoane plicticoase. În campus, mare parte dintre colegii mei erau foarte ciudați. Își petreceau nopțile învățând sau jucând jocuri stupide online... Din punctul ăsta de vedere a fost o experiență dezamăgitoare.

– Dar tu la ce te așteptai? La banchete și petreceri? chicotește Becca amuzată.

– Sigur! Dar vouă cum v-a mers? S-au întâmplat chestii tari ori mereu aceeași plictiseală?

Îl fixează cu privirea pe Matt și speră că nu vrea să povestească tot ce s-a întâmplat...

– Aș zice că anul ăsta a fost oricum, numai plictisitor nu! S-au întâmplat extrem de multe lucruri, dar o să ți le povestim altădată, răspunde Becca zâmbindu-i.

– Și de când Samantha Dallas iese cu Nash Grier?

David se încruntă văzându-i pe cei doi care se plimbau mână-n mână.

– O să-ți povestească Becca și asta, zice Matt uitându-se din nou la el.

– Unde-ai fost mai exact? întreabă Trevor.

– La Paris... Dar aia e Susan?

Ne întoarcem cu toții să ne uităm în aceeași direcție și o vedem pe Susan care vine spre noi urmată de prietenele ei.

David se ridică în picioare și-și aranjează hainele și părul. Observă că Becca se abține să nu râdă.

– David Călăuza. Văd că te-ai întors, zice Susan cu glasul ei de găină.

– Chiar așa! Și oricum, nu mai sunt cel de dinainte. M-am schimbat, răspunde el măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare.

Lui David îi place Susan?

– Mai vedem noi, chicotește ea, răsucindu-se și plecând. Spre norocul meu, m-a ignorat complet.

Încă roșu la față, David se așază din nou alături de Becca.

– Cum m-am purtat?

– Mai bine decât acum câțiva ani, cu siguranță, zice Becca murind de râs.

– Încă nu te-ai lecuit de Susan, eh? întreabă Matt.

Trevor izbucnește în râs și, când se oprește, reușește cu greu să spună:

– Îți place Susan? Serious?

– Știu că e ciudat... dar întotdeauna mi s-a părut atrăgător genul ăsta de fată.

Trevor continuă să râdă ca și cum ar fi auzit cea mai bună glumă de pe pământ.

Restul zilei trece repede.

– Ne vedem diseară, zice Trevor la sfârșit, dându-mi un pupic pe obraz.

– Pe diseară!

Zâmbesc și o iau pe scurtătură, ca să mă întorc acasă cât mai repede.

Traversez cu pas grăbit parcare din spatele sălii de sport unde Austin a încercat să dea peste mine. Numai la gândul celor întâmplare în seara aia și mă trec fiorii.

A trecut aproximativ o lună de la accident, și mi se întâmplă încă să visez momentele îngrozitoare în care mi-a fost frică să nu-l pierd pe Trevor.

– Am ajuuns! strig deschizând ușa, așa încât să mă audă cu toții.

Mama îmi iese în întâmpinare.

– Bună, iubito! Înainte de orice altceva, te sfătuiesc să-ți pregătești lucrurile pentru excursie.

– Bine, zic eu ducându-mă în camera mea.

– A, și, când ajungem acolo, va trebui să-mi dai telefonul mobil.

Mă întorc derutată spre ea. A venit după mine până în cameră.

– Ce să fac?!

– Ai auzit bine. Mergem în excursie ca să petrecem câteva zile la aer curat, în mijlocul naturii sălbatice. Așa că sunt interzise telefoanele mobile, computerele și orice altă tehnologie.

Chicotește.

– Nu-i nimic de râs... Nu-i drept! mă plâng eu.

– Ba e. Ai să vezi că o să-ți placă... zice ea ieșind din cameră.

Mă lipesc cu spatele de șifonier și mă gândesc iar la cât de urâtă va fi excursia asta. În compania lui Cameron și a lui Susan și fără internet... O să mă plictisesc de moarte.

Respir adânc și-mi scot din șifonier hainele de pus în rucsac.

– De când știai de excursia asta?

Când aud vocea lui Cameron în spatele meu, scot un țipăt înspăimântat și imediat îmi pun mâna peste gură. Nu pot să cred că iar a intrat pe fereastră.

– Ce naiba faci aici? întreb închizând ușa.

– Răspunde! insistă el.

– De luni. E vreo problemă? întreb enervată.

– De ce toată lumea știe de zile întregi, iar eu am aflat doar acum câteva minute? se lamentează el sprijinindu-se cu spatele de șifonier.

Trebuie să iasă imediat din camera mea, altfel risc să nu mai răspund de faptele mele.

– Nu știu... Ai venit aici doar ca să mă întrebi asta?

Mă silesc să mă arăt indiferentă și continui să răscolesc prin dulap.

– Nu, voiam să te întreb dacă-ți convine că vin și eu.

Mă blochez instantaneu.

– Și pe tine de ce te interesează?

– Nu vreau să-ți stric weekendul, asta-i tot, explică el uitându-se drept în ochii mei.

– Nu cred că vei reuși să-i convingi pe ai tăi să nu vii, par cu adevărat entuziasmați și nu ți-ar da voie să lipsești. Așa că e inutil să discutăm, spun eu și încep să-mi selectez pantalonii scurți.

– O, ai încredere! Ai mei m-ar asculta, întotdeauna au făcut-o. Știu să fiu foarte convingător.

Tăcem în timp ce eu pun vreo două șorturi pe pat, lângă de tricouri.

– Vrei să-i rog să rămân acasă? insistă el.

Chiar vreau?

– Fă cum vrei! Mie mi-e totuna.

Mă uit în altă parte ca să nu-i întâlnesc privirea.

El face câțiva pași spre mine și mă ia de bărbie delicat, să-l privesc în ochi.

– Te-ar deranja sau nu?

Respirația începe să mi se îngreuneze în timp ce mă uit cum formulează fraza, mușcându-și la sfârșit buzele.

O face special, sunt sigură.

– Hm... E singurul lucru care-mi iese pe gură. În clipa asta mă simt pierdută. Nu, trebuie să reacționez! Am... tocmai am spus că poți face cum vrei. Dacă vrei să vii, vino! adaug cu greutate.

Un zâmbet timid îi apare pe față, iar eu îmi dau seama abia acum de tâmpenia pe care am spus-o.

– Vreau să spun că prezența ta mi-e complet indiferentă.

– Bine, atunci ne vedem peste câteva ore.

Chicotește, și pentru asta se alege cu o privire urâtă din partea mea.

Apoi iese pe fereastră, lăsându-mă încă electrizată de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Credeam că, în timp, aveam să-i simt din ce în ce mai puțin lipsa.

M-am înșelat.

— Criiis! strigă mama trezindu-mă din moțăială. Criiis!
Scularea!

— Ce se întâmplă? întreb cu glas încă somnoros.

— Of, în sfârșit te-ai trezit! E șase! Peste o oră plecăm! strigă ea cu glas schimbat, ieșind din cameră.

Rămân buimacă. De obicei, pe mama plecările o binedispun. O aud cum intră în bucătărie și cum discută aprins cu tata. Săptămâna asta e a treia oară când se ceartă... E ceva în neregulă, dar nu înțeleg ce. În ultima vreme e deseori nervoasă, și tata pare îngrijorat — probleme de serviciu, zice el.

Mă scol și bag în rucsac ultimele lucruri. Pe urmă parcurg încă o dată lista să văd dacă am luat tot. La șase și jumătate, cum era prevăzut, familiile Dallas și Square sună la ușă.

Încerc să ridic rucsacul uriaș pe care l-am pregătit, să-l cobor la intrare, dar eșuez lamentabil. E greu ca o piatră de moară.

Un hohot de râs mă face să mă întorc spre ușa camerei. Cameron, sprijinit de canat, cu brațele încrucișate, savurează scena.

— Dă-mi voie să te ajut!

Se apropie și ridică rucsacul fără nici un efort, ca pe un fulg.

— Cris, ai nevoie de ajutor?

Trevor intră în cameră.

— Nu, sunt eu aici, răspunde Cameron dând peste el și ieșind.

Trevor pare surprins de prezența lui.

– E totul în regulă? mă întrebă.

– Hm... da, cu excepția faptului că n-am nici un chef de această...

– Cu Cameron, vreau să zic, adaugă Trevor.

– Da. Nu s-a întâmplat nimic. S-a oferit doar să mă ajute cu lucrurile, să le ducă la mașină.

Trevor încuviințează, și ieșim din casă ca să-i ajungem din urmă pe ceilalți.

Tata aranjează ultimele bagaje, în timp ce Kate s-a și instalat în mașina noastră și se uită la ceva pe telefonul mobil, exact cum face și Sam în jeepul lui Cameron.

– Mai ai ceva de pus în portbagaj? mă întrebă Cam.

Se apropie aruncându-i o privire răutăcioasă lui Trevor.

– Nu, îmi iau doar rucsacul.

După răspunsul meu, se lasă o tăcere stânjenitoare.

Din fericire, vine doamna Dallas.

– Iată-i pe adolescenții mei preferați! Pot să vă cer o favoare?

– Sigur, zâmbesc eu mânzește.

De ce simt că ne va cere ceva care nu va ușura deloc situația?

– Cred că e cel mai bine ca tu și Trevor să mergeți în mașină cu Cameron și cu Sam. Ce ziceți?

Nu știu ce să răspund, singurul lucru pe care reușesc să-l fac e să mă uit la Trevor ca să-l încurajez să vorbească.

– Desigur.

Nu asta voiam...

– Perfect! Mulțumesc mult, zice doamna Dallas și se apropie de mama să-i șoptească ceva.

Își zâmbesc una alteia.

Își bat cumva joc de mine?

Mă îndrept repede spre mama.

– Știai, nu?

– Sigur, răspunde ea senină, a fost ideea mea.

– De ce? Știi foarte bine că eu, Cameron și Sam suntem certați.

– Tocmai de asta, Cris. Pentru binele tuturor, trebuie să găsiți o modalitate de a repara lucrurile. Crede-mă, iubito, o fac numai pentru binele tău! Nu ți se pare că excursia asta v-ar putea ajuta să limpeziți situația? zice ea și cum ar fi vorba de ceva neînsemnat.

Dacă ar ști ce s-a întâmplat, nu m-ar lăsa nici măcar să mă apropiu de Cameron și de Sam.

– Și mai e și Trevor cu voi. N-ai să fii singură.

Surâde închizând portbagajul.

– Plecăm! anunță domnul Dallas, și toată lumea urcă în mașini.

Pufnesc și mă apropiu de jeepul lui Cameron.

– Ești bine? Mă așez eu în față dacă vrei, zice Trevor.

Simt ochii mamelor ațintiți asupra mea și mă hotărâsc să fac ce-și doresc ele. Ca să trăim liniștiți, o să mă prefac încântată să pun la punct lucrurile cu Cameron.

– Totul e în regulă, Trevor, n-ai grijă! spun deschizând portiera și așezându-mă în față, pe scaunul pasagerului.

Trevor se instalează în spate, alături de Sam.

După câteva clipe, Cameron intră și el în mașină. Când mă vede așezată alături, pare uluit și surprins în același timp.

– Îmi pare rău că te-au obligat să stai cu noi. N-am știut nimic, explică el punându-și centura de siguranță.

– Îmi dau seama.

– Ce-o fi în capul lor? De ce nu sunt în stare să-și vadă de treburile lor?

– N-are importanță. Acum suntem aici. Întorc privirea. Dă-i drumul, au plecat deja.

Cameron pufnește și pornește mașina.

Călătoria asta va fi foarte lungă, presimt.

Tăcerea din mașină e stânjenitoare, dar, spre norocul nostru, locul unde ne așezăm tabăra nu e departe de Miami, și n-avem mult de mers.

Să stau închisă în jeep lângă Cameron, să-l știu la câțiva centimetri de mine fără să-l pot atinge, fără să am cu el nici un fel de contact, e cu adevărat greu. N-am aer, nu știu cât voi mai putea rezista.

– Ce drăguți! murmură el la un moment dat, atrăgându-mi atenția.

În oglinda retrovizoare se văd Trevor și Sam adormiți. El e sprijinit cu capul de geam și ea s-a lăsat pe umărul lui. Cam surâde amuzat.

Aș sta ore în șir să-i privesc zâmbetul perfect. Îmi impun să-mi întorc ochii de la buzele lui.

– Tipic pentru Trevor! zic, îndreptându-mă pe scaun.

– Tipic pentru Sam! repetă el chicotind.

Îmi lipsea râsul lui. Îmi lipsea buna lui dispoziție... De fapt, îmi lipsește totul la el.

– Ce-i? întreabă când își dă seama că-l privesc.

– Nimic.

Îmi feresc ochii și mă uit pe geam.

Cam verifică GPS-ul și mărește harta ca să vadă cât mai avem până la destinație.

– Ce Dumnezeu...? zice tulburat.

– Ce-i? întreb îngrijorată.

– Trebuia să fi ajuns de ceva vreme... Oare unde ne duc părinții tăi? întrebă el continuând să privească harta, care îi distrage atenția de la șosea.

Jeepul se deplasează ușor spre stânga, intrând pe banda opusă.

– Hei! Fii atent! strig eu înspăimântată, căci o mașină vine periculos spre noi.

Din fericire, Cam reușește să revină pe sensul nostru de mers și să evite ciocnirea.

Îmi trag sufletul.

– Îmi explicați și mie ce se întâmplă? întrebă alarmată Sam.

O clipă uitasem complet de ea și de Trevor.

Cam clipește din faruri ca să semnalizeze o problemă către mașina părinților mei, care opresc pe banda de urgență.

Cobor și mă apropii de geamul de pe partea pasagerului.

– Mamă, ne-am uitat pe hartă, și Cameron zice că am trecut de ceva vreme de Highlands Hammock.

– Ups! Chiar așa, mi se părea mie ceva ciudat... Ne-am îndepărtat mult?

Și Cam a coborât din mașină și se apropie.

– Spre norocul nostru nu, doamnă Evans, răspunde el. Putem să facem un mic ocol și, în maximum douăzeci de minute, ar trebui să ajungem la destinație.

– Mulțumim că ne-ați avertizat, Cameron.

– Ce s-a întâmplat, domnule Evans? întrebă Cam.

– Am lăsat totul în seama lui Courtney, explică amuzat tata. M-a asigurat că a studiat harta... Dar e vina mea: nevastă-mea n-a avut niciodată simț de orientare.

– Ah, acum înțeleg de unde l-a moștenit Cris! zice Cameron încet – dar nu suficient de încet, pentru că toată lumea izbucnește în râs.

Îmi încrucieșez brațele la piept și dau ochii peste cap.

– Hai, glumeam! zice el făcându-mi cu ochiul. Dacă sunteți de acord, pot să merg eu în față.

Toți încuviințează. Intrăm iar în mașină și o luăm din loc.

După cum prevăzuse Cam, în scurt timp ajungem la Highlands Hammock.

Încă de la intrare se vede că locul e pur și simplu minunat.

Cameron oprește mașina, și, în sfârșit, coborâm. Vegetația bogată, aerul proaspăt și adierea ușoară de vânt fac ca momentul să pară perfect.

– Uau! murmură Trevor uitându-se în jur.

– Abia aștept să montez cortul! zic eu.

– Poate e mai bine să se ocupe altcineva de al tău, chicotește Trevor, și se alege cu un pumn ușor în braț.

Am senzația că povestea asta stupidă cu mine care am dat foc cortului mă va persecuta tot weekendul. Mă apropii de mașina alor mei să-mi scot lucrurile.

Dau jos rucsacul și cortul.

– A, pe ăsta-l iau eu, face Cameron trecând pe lângă mine și smulgându-mi din mână rucsacul.

– Văd că unii s-au împăcat, râde mama în spatele meu.

– Nu chiar...

– Ei, oricum, mi se pare un început bun. Sunt sigură că la sfârșitul călătoriei, tu și Cam veți fi iar împreună.

– Ah, potolește-te, mamă!... Ar fi bine măcar să reușim să ne adresăm unul altuia fără să ne certăm.

– Hai, să mergem! Suntem așteptați.

Îl căutăm pe administratorul campingului, care ne conduce până la zona unde vom sta aceste două nopți.

– Bună seara tuturor, numele meu e Bill și am să vă explic care sunt regulile de la Highlands Hammock, spune el din mers, ridicând brațele să arate spre copacii din jurul nostru. Nu vi se pare un loc frumos? Aici chiar puteți petrece două zile în

mijlocul naturii. Pe malul lacului sunt câteva zone de camping. Și puteți vizita gratis și parcul nostru natural. Vi-l recomand. E un spectacol de neuitat.

Traversăm o porțiune mică de pădure până să ajungem pe malul lacului. Peisajul îți taie răsuflarea.

– Puteți să vă instalați aici. Vă anunț că telefoanele mobile nu au semnal. Nu există nici un fel de iluminare electrică, așa că va trebui să aprindeți focul ca să aveți puțină lumină.

– Ori să folosim lanternele, zice Cameron risipind tot farmecul.

– Lucru pe care cu siguranță nu-l vom face, comentează doamna Dallas, care se alege cu o privire piezișă de la fiul ei.

– Vă doresc distracție plăcută! Iar dacă aveți nevoie, știți unde mă găsiți.

Bill pleacă, lăsându-ne singuri.

Începem să montăm corturile. Hotărâsc să-l ridic pe al meu între ale lui Trevor și Kate, ca să nu am probleme.

– Telefoanele mobile.

Mama trece pe lângă fiecare dintre noi cu un săculeț. Contrariată, îmi pun telefonul în el și mă concentrez iar asupra cortului.

– Cris, nu crezi că ar fi mai bine să lași treaba asta altcuiva? mă întreabă Kate îngrijorată.

Iar vechea poveste?

– Mă descurc foarte bine și singură, pufnesc.

– Hai, Kate, ar trebui să ai încredere în ea. Dacă vrea să-și bată propriul record de patru ore, n-are decât! mă ia Trevor peste picior.

– Patru ore să montezi un cort? întreabă Cameron chicotind și apropiindu-se să audă.

– Ca să-l monteze și pe urmă să-i dea foc, râde răutăcios Kate.

– Poftim?

– Nu e nimic interesant, zic, ca să-i stăvilesc curiozitatea.

În schimb, sora mea pare hotărâtă să-i povestească:

– Ba bine că nu! Și pun pariu că abia aștepti să afli. Deci...
Și începe să relateze totul în cele mai mici amănunte, ca și cum ar fi fost prezentă când s-a întâmplat.

Mă hotărâsc s-o ignor și să mă dedic cortului meu. De-acum e o chestiune de principiu: am să le demonstrez tuturor că sunt în stare să-l montez.

– Nu pot să cred că iubita mea... Cameron tușește imediat, dându-și seama că a zis ceva greșit. Știam de Cris că e aiurită, dar nu într-atât! se corectează el imediat.

Apoi se îndepărtează repede, lăsând în urma lui o tăcere stânjenitoare. Scutur din cap și revin la treaba mea.

– Bărbații trupei! Duceți-vă după lemne de foc! Avem nevoie urgentă pentru marshmallows.

Doamna Dallas zâmbește, agitând punga plină cu bunătăți.

– Sigur, dar mai întâi lăsați-mă să dau un telefon important! zice tata retrăgându-se într-o parte.

Mama pare tulburată de purtarea lui... Cu cine trebuie să vorbească la telefon? Poate e un apel de serviciu... Dar n-ar avea sens, având în vedere că șeful lui e aici cu noi.

În timp ce bărbații se ocupă de lemne și de foc, eu încerc să înalț afurisitul de cort.

– Ai nevoie de o mână de ajutor?

Ridic privirea spre Sam și-i văd zâmbetul dulce. Îmi lipsește foarte mult cea mai bună prietenă a mea.

– Hm... În prima clipă înclin să-i refuz oferta, dar pe urmă îmi dau seama că ar fi o prostie: măcar, cu ajutorul ei, o să termin mai repede. Da, mulțumesc.

În mai puțin de jumătate de oră, cortul meu e în picioare și bine fixat în pământ. Rămân pur și simplu fără cuvinte. Niciodată nu mi-aș fi închipuit să reușesc în timp așa scurt, și totul datorită lui Sam.

După ce am terminat, dăm o mână de ajutor la pregătirea cinei.

– Deci... am văzut că în ultima vreme petreci mult timp cu Becca și cu Matt, zice Sam când mergem să spălăm salata la o cișmea.

Evită să ridice privirea ca să se uite în ochii mei.

– Da... în afară de Trevor, nu mi-au rămas mulți prieteni...

Și îmi pare imediat rău de ce am zis.

Ea tace câteva secunde înainte de a spune:

– Cris, în privința...

– Nu, Sam. Nu vreau să vorbesc despre asta, o opresc eu.

– Știu că ți-am făcut rău... dar crede-mă, Cris, n-am vrut să te rănim. Ținem la tine și ne pare tare rău, spune ea.

Tac.

– Am făcut o prostie.

Văd că două lacrimi îi brăzdează fața.

– Îmi pare atât de rău, Cris! Sunt un dezastru. Întotdeauna am fost. Ca o proastă, m-am lăsat antrenată în aiureala asta. Mi-am pierdut cea mai bună prietenă pentru o mare porcărie. N-o să mi-o iert niciodată.

Știu bine cât de sensibilă și de fragilă e Sam și nu pot să sufăr s-o văd amărâtă. Mă apropiu s-o îmbrățișez și s-o consolez.

– Sam, n-ai pierdut pe nimeni. Sunt încă aici. Acum gata cu povestea asta, OK? Suntem într-un loc minunat, și tot ce trebuie să facem în aceste două zile e să ne distrăm și să ne odihnim.

Sunt sigură că îi pare cu adevărat rău de ce-a făcut și, chiar dacă nu sunt încă gata s-o iert, faptul că i-am vorbit a atenuat măcar puțin furia pe care o simt de ceva vreme față de ea.

Bărbații au reapărut după jumătate de oră din desișul pădurii și au adus atâtea lemne, încât ne-ar ajunge pentru o săptămână întreagă.

De atunci, tata încearcă disperat să aprindă focul cu bricheta, după ce metoda frecării a două bețișoare n-a dat rezultate.

– Povestește-mi cum a fost în Carolina! zice Sam, așezată alături de mine pe malul lacului.

După scurta confruntare de la cișmea, am început din nou să vorbim. Sam mi-a împărtășit că ea și Nash și-au făcut deja planuri de viitor, ceea ce înseamnă că intenționează să fie împreună și după liceu. O să meargă la aceeași universitate, la New York, și mă bucur pentru ea. Merită să fie fericită.

– Am fost la vărul meu Luke. Nu s-a întâmplat cine știe ce, am stat numai o săptămână... dar cel puțin am schimbat aerul. Aveam nevoie, îi explic eu.

– Pun pariu că vreunul dintre prietenii lui s-a dat la tine, chicotește ea înghiontindu-mă cu umărul.

– Nu, din fericire, nu.

Zâmbesc. A fost ultimul lucru la care m-aș fi gândit – să-i impresionez pe prietenii lui Luke!

Sam tace câteva clipe, apoi reia:

– Pot să te întreb ceva? Dar... nu te supăra! E pură curiozitate. După cum vorbește, începe să-mi fie teamă, dar încuviințez.

– N-ai fi ieșit cu nimeni pentru că încă te gândeai la fratele meu, nu-i așa?

Credeam că e de la sine înțeles.

De fapt, cred că Sam știe mai mult decât toți ceilalți cât sunt de îndrăgostită de Cameron.

– Da... În ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu pot să-l uit. Și mă urăsc din cauza asta. Speram să reușesc să mi-l scot din cap dacă-mi amintesc mereu ce mi-a făcut, dar e inutil.

– Îmi imaginam... Cris, știi că a greșit, dar ai văzut și tu că ți-e imposibil să-l ignori... Nu puteți oare – zic și eu – s-o luați de la capăt? Știi, ca în filme, ca-n romane... Scenele alea romantice în care protagoniștii se prefac că încă nu se cunosc și-și reiau legătura de la zero, dându-și iar primul sărut sub clar de lună...

Sam se uită cu ochi visători la cer.

Ar fi prea ușor dacă lucrurile s-ar putea aranja așa.

– M-aș simți o proastă și aș fi nemulțumită de mine dacă nu l-aș pedepsi. A făcut ceva foarte grav, și nu sunt sigură că putem relua lucrurile ca înainte.

– Înțeleg. Dar gândește-te măcar să-i dai o șansă ca prietenă! propune ea.

Nu pot să nu râd de cuvintele ei. Eu și Cameron prieteni? N-am fost niciodată și nici nu vom fi. Ar fi prea ciudat.

– Ne vezi pe mine și pe Cameron *prieteni*? o întreb.

– Hm... Nu, dar ați putea încerca! Oricum, vreau să știi un lucru despre Nash: el n-are nici o legătură cu povestea asta. Întotdeauna s-a opus planului nostru, a fost împotriva încă de la început, și de multe ori a fost cât pe ce să-ți povestească totul.

– Îmi pare rău că m-am supărat și pe el... recunosc eu. Dar de unde era să știi? În fond, Nash a fost întotdeauna cel mai bun prieten al lui Cameron, eram convinsă că era implicat ca toți ceilalți.

– Am reușit! exclamă tata.

Eu și Sam ne ridicăm și ne ducem să ne așezăm lângă foc. După câteva momente apare Cameron.

După ce s-a întors din pădure, a dispărut cine știe pe unde și a reapărut abia acum. Pare uimit să mă vadă alături de sora lui.

Ne instalăm cu toții în cerc și mâncăm. Pe urmă rumenim marshmallows.

E frumos să-i vezi pe mama și pe tata că-și zâmbesc unul altuia și pălăvrăgesc relaxați. Nu i-am mai văzut cam de mult atât de liniștiți.

Cu râsete, povești din liceu, aventuri și sfaturi, seara trece repede. Când vine vremea, mă duc în cortul meu și mă bag în sacul de dormit.

Doar că mă sucesc și mă învârtesc fără să pun geană pe geană. Sunt cam nervoasă... Nu încetez să mă gândesc la ocheadele pe care Cameron mi le-a aruncat în timpul cinei și la care n-am fost în stare să nu răspund... Era peste puterile mele.

Acum aș ieși bucuroasă din cort să mă duc să vorbesc cu el, dar nu pot.

Cortul de lângă mine se deschide, și văd umbra mărunță a lui Kate. Ce încearcă să facă?

Vine tiptil spre cortul meu și dă să-l deschidă.

– Ce faci aici? șoptesc, ajutând-o să intre.

– Mai devreme, când m-am dus să dau o raită prin împrejurimi, m-am întâlnit cu niște băieți... Unul dintre ei m-a invitat la o mică petrecere pe care o dau în noaptea asta.

Știu unde vrea să ajungă, iar răspunsul meu e „nu”. Sub nici o formă nu se poate duce la petrecerea aia.

– Kate, nu!

– Ascultă-mă! Tipul ăla e de vârsta mea și mi-a zis că are prieteni mai mari decât el. Hai, măcar o dată!... mă imploră.

Unde-i surioara mea cea dulce și inocentă?

– Kate, nici măcar nu știi cine sunt! N-am cum să te las să te duci singură la o petrecere cu niște oameni pe care nu-i cunoști și care sunt, în plus, mai mari ca tine! spun eu încercând să-mi păstrez calmul.

– Păi de-aia am venit! Ca să te conving să mergi cu mine. Nu sunt atât de proastă să mă duc singură, bineînțeles...

Scutur din cap.

– Cris... zice ea făcând fața aia de cățel bătut.

– Mama și tata și-ar da seama.

– Da' de unde! Stăm doar puțin, promit! Să ne bucurăm de viață cât suntem tineri! chicotește ea.

Serios, unde-o fi mica mea Kate? Au răpit-o extraterestrii? Dacă-i așa, o vreau imediat înapoi.

Tac.

Nu-mi place deloc ce-mi cere să fac.

– Bine, cum vrei. Atunci mă duc singură.

Dă să iasă din cort.

– Nu! izbucnesc și-mi acopăr imediat gura, sperând să nu mă fi auzit nimeni. Ies și eu din cort și-l închid. Nu te duci nicăieri singură!

– Asta-i Cris care-mi place.

Zâmbește.

Scutur din cap. Nu-mi vine să cred că mă pregătesc să fac o asemenea tâmpenie.

Cortul lui Sam se deschide, și din el ies ea și Cameron.

– Cris, totu-i în regulă? întreabă Sam.

– Da, vă puteți întoarce înăuntru.

Încerc să nu-l privesc în ochi pe Cameron, care mă fixează îngrijorat.

– Vă duceți undeva? întreabă el.

– Ei, și? Nu vreau să aflu mama și tata. Veniți și voi, dacă vreți! zice Kate îndepărtându-se.

Sam și Cameron schimbă o privire și pornesc după noi.

Intrăm în pădure. Sper din tot sufletul că sora mea știe încotro mergem.

– Ce se întâmplă? întrebă Cameron luându-mă de braț și silindu-mă să încetinesc și să mă îndepărtez astfel de Kate și de Sam.

– Nimic, răspund încercând să par cât mai dezinvoltă.

– Unde mergem?

– Kate a cunoscut niște băieți și ne ducem la o petrecere, îi explic.

– A, bravo! zice el enervat.

– Puteai foarte bine să rămâi în cort. Nu te-a obligat nimeni să vii după noi.

Mulțumesc Cerului când, în cele din urmă, văd o luminiță în depărtare.

– Scuză-mă dacă am vrut să fiu sigur că totul e în regulă. Că tu ești OK, zice el oprindu-se. Mă crezi sau nu, chiar îmi pasă de tine.

– Da, Cameron, te cred, îl iau eu în zefleMEA.

Plec de lângă el și le ajung din urmă pe Kate și pe Sam, care stau deja de vorbă cu băieții.

Mă uit în jur. Sunt șapte în total: cinci băieți și două fete.

– Ah, asta-i sora mea! zice Kate luându-mă de mână și trăgându-mă lângă ea.

Îi zâmbesc forțat băiatului care se uită la mine în clipa asta.

– E *single*, adaugă Kate făcându-i cu ochiul.

Face mișto de mine?

Rămân cu gura căscată în timp ce și el, și ea încep să chicotească.

– Vărul meu nu greșea când zicea că ești simpatică.

Zău că nu mai înțeleg nimic!

Dar pe urmă văd că din cort iese un băiat pe care l-am văzut de vreo câteva ori cu Kate și îmi dau seama: sora mea îl cunoaște foarte bine pe tipul ăsta, pentru că e un coleg de-al ei de clasă.

– Dylan!

Kate se îndreaptă spre el.

Respir ușurată. Deci n-a înnebunit de tot, cum credeam.

– Oricum, plăcerea e de partea mea. Eu sunt Victor.

Băiatul îmi întinde mâna.

– Și eu sunt Cameron, zice Cam, făcându-și loc între mine și Sam.

Restul serii, Kate și Dylan dispar nu știu unde, punându-mă puțin pe jar, în timp ce eu, Sam și Cameron ne alăturăm grupului de prieteni ai lui Victor în jurul focului.

– Așa m-am despărțit de Rosie, zice unul dintre băieți.

Tocmai a terminat de povestit cum s-a încheiat ultima lui relație.

Ceea ce e nimic în comparație cu finalul legăturii mele.

– Foarte interesant, Alex, pe bune! Cris, poți să vii o clipă? întrebă Victor ridicându-se în picioare și întinzându-mi mâna.

– Păi... bine, zic eu nedumerită.

Îl urmez până se oprește în fața unui copac, la mică distanță de ceilalți.

– Pot să te rog ceva? mă întreabă după ce s-a uitat câteva secunde la ei.

– Depinde ce mă rogi... șoptesc.

– Trebuie s-o fac geloasă pe fosta mea prietenă... Cred că încă simte ceva pentru mine, dar am nevoie de o confirmare, explică el repezit.

N-am de gând să fac așa ceva.

– Iartă-mă, dar nu prea am chef.

– Te rog! Doar un sărut nevinovat.

Nu reușește să-și ia ochii de la fata aia.

Drept cine naiba mă ia?

– Categoric nu! Nu vreau să intru în povestea asta, obiectez.

– Ei, hai! Nu trebuie să facem nimic. Doar să ne prefacem că... zice și se apropie puțin cam prea mult de fața mea.

Buzele ni se ating, dar eu mă trag imediat înapoi.

– Ce naiba...!

Nu apuc să termin propoziția, că în fața mea apare Cameron, amenințându-l pe Victor.

– Dacă mai îndrăznești măcar să te apropii de ea o dată, jur că-ți scot dinții unul câte unul!

– Cameron, lasă-l în pace! strig la el înșfăcându-l de tricou. Hai să plecăm de aici!

De ce s-a băgat? M-aș fi descurcat foarte bine și singură.

Cam se eliberează din strânsoarea mea și mă ia de braț să mă tragă după el.

– Sam...

– Nu-ți face griji, rămân eu cu Kate.

Eu și Cam parcurgem în tăcere drumul până la corturile noastre. Din fericire, nu suntem departe și reușesc să țin pasul cu el fără nici o problemă.

– Îmi explici și mie ce te-a apucat? Puteai să stai deoparte. Mă descurcam foarte bine și singură, murmur când ajungem lângă cortul lui.

– Tipul ăla te săruta, și tu mă mai întrebi de ce m-am băgat? Da, Cris, ultima noutate: te iubesc încă și mă deranjează să văd cum te sărută altcineva.

– Oricum, nu e treaba ta. Trebuie să-ți bagi în cap că...

Dar în clipa aceea buzele lui se lipesc de ale mele.

O clipă, simt că mi se taie răsuflarea, și mi-e teamă să nu leșin.

Cam îmi pune o mână pe șold și alta pe față, ca să nu mă pot îndepărta de el. Dar aici greșește: nici nu vreau să mă îndepărtez.

Fără măcar să-mi dau seama, îmi pun mâinile pe după ceafa lui, în timp ce sărutul devine din ce în ce mai intens. Buzele noastre se caută și se gustă cu aviditate. Amândoi aveam nevoie să ne simțim trupurile aproape.

Inima bate să-mi sară din piept, și emoția pe care o simt în clipa asta mă ametește. Pe urmă în mine își face loc un alt sentiment: senzația de vină. Față de mine însămi.

Nu pot.

Nu pot să-i permit lui Cam să aibă atâta putere asupra mea. Îmi impun să întrerup sărutul. N-ar fi trebuit să se întâmple așa.

– N-ar fi trebuit să faci asta, murmur, la mică distanță de buzele lui.

– Știu, dar nu m-am putut abține.

Se trage încet înapoi.

– Cameron... dau să zic, dar Sam și Kate apar din pădure, întrerupându-mă.

– Am aflat ce s-a întâmplat! zice Kate îngrijorată.

– N-are importanță, hai să dormim!

Restul nopții nu fac decât să mă gândesc la sărutul lui Cam... Mâine trebuie neapărat să clarificăm lucrurile.

— Credeam că v-am zis să nu vă culcați târziu! ne face observație doamna Fanny.

Azi-dimineață numai Trevor a fost în stare să se scoale la prima strigare a părinților. Noi, ceilalți, am mai dormit o oră și, când ne-am trezit, toată lumea ne-a observat cearcănele adânci de sub ochi.

Interogatoriul a fost foarte neplăcut. Singurul lucru pe care am reușit să-l spun ca să ne justificăm a fost:

— Nu ne era somn și am stat la palavre pe malul lacului.

Din fericire, scuza a funcționat, chiar dacă, după privirile complice și mulțumite pe care le-a schimbat mama cu doamna Dallas, cred că au înțeles totul greșit... Acum o să creadă că eu și Cameron ne-am rezolvat toate problemele și, într-un anumit sens, va trebui să mă prefac că așa e.

Mai ales ca să n-o dezamăgesc pe mama, care pare cu adevărat entuziasmată de împăcarea noastră! Se pare că e singurul lucru care îi ridică moralul în perioada asta în care relația ei cu tata nu merge deloc bine.

Dacă ieri lucrurile păreau să fi revenit la normal, azi situația s-a înrăutățit din nou. În timp ce luam cu toții micul dejun, tata și-a luat iar telefonul mobil și s-a îndepărtat pentru una din convorbirile lui de serviciu.

Eu nu înghit povestea asta... Aș da orice să descopăr ce ascunde. Ca întotdeauna, adevărul va ieși mai devreme sau mai târziu la iveală, sper doar să nu fie vorba despre ceva grav.

– N-am stat până foarte târziu... ne-am dus să vorbim și noi, nimic mai mult, continuă să se justifice Kate în timp ce ajungem la intrarea în parcul natural.

– Dar parcă sunteți zombi...

– Gata acum! Hai mai bine să fim atenți la spectacolul extraordinar din fața noastră! ne întrerupe domnul Dallas.

Intrăm în parc, care, încă de la început, ni se pare superb. Natura care ne înconjoară nu poate fi descrisă în cuvinte. Totul e atât de frumos, încât pare ireal.

Sigur, vizita e obositoare, fiindcă parcul e imens, dar merită. Cel mai impresionant e podul lung de lemn suspendat deasupra unui mic lac și a unei porțiuni din pădure.

Întotdeauna am suferit de rău de înălțime, de aceea, imediat ce pun piciorul pe pod, încep să tremur de frică. Respir adânc și înaintez încet, ținându-mă foarte strâns de balustrada de lemn. Podul pare fără sfârșit și oferă o priveliște incredibilă asupra parcului. Totul ar fi perfect dacă nu s-ar auzi încontinuu clicurile aparatului de fotografiat.

Dă-i lui Kate un aparat foto și ai s-o vezi în chip de turist japonez, cu o mulțime de instantanee neclare sau inutile înregistrate pe peliculă.

Traversăm al doilea lac, când Sam țipă:

– O, Doamne, ăla e un crocodil!

Mă întorc în direcția în care arată ea și văd animalul uriaș cum se mișcă lent pe oglinda apei. Rămân cu ochii țintă la el, paralizată de spaimă. Nu reușesc să merg mai departe. Nu știu ce se întâmplă, dar îmi tremură picioarele.

– Hai, Cris, vino! zice Trevor întorcându-se din drum și luându-mă de mână. Hai să mergem!

Și doar datorită lui găsesc puterea de a face câțiva pași. Când suntem suficient de departe de scena de coșmar, respir ușurată.

– Mulțumesc, Trevor.

Cameron se întoarce, și privirea i se fixează asupra mâinilor noastre înlănțuite.

Instinctiv, îmi retrag mâna dintr-a lui Trevor și las ochii în jos.

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Știu că te impresionează lucrurile astea.

Zâmbește și face stânga-mprejur ca să-și continue drumul.

Vizita se încheie și, înainte să ne dezmetecim, ne trezim pe drumul care duce spre ieșirea din parc.

A fost o experiență incredibilă, dar foarte solicitantă; singurul lucru la care reușesc să mă gândesc, revenind la corturi, este sacul meu de dormit cel incomod.

Câțiva metri mai încolo, Cameron merge alături de Kate, cu privirile în pământ. Ea îi explică ceva. Tare-aș vrea să știu despre ce vorbesc.

Am senzația că sora mea îi spune ceva important. Înțeleg asta din atitudinea serioasă și concentrată a lui Cameron.

Îmi vine în minte sărutul de ieri-noapte și mă ia cu fiori. Nu trebuia să se întâmple, chiar dacă mi-l doream.

După ce am mâncat ceva, ne despărțim: Trevor, Sam și familia Dallas se hotărăsc să facă o plimbare pe malul lacului, ca să vadă dacă se pot închiria bărci cu care să traverseze pe partea cealaltă.

Cameron și tata se îndepărtează ca să dea niște telefoane.

Eu, Kate, doamna Fanny și mama preferăm să rămânem în tabără ca să păzim lucrurile și să ne odihnim puțin.

E frumos să stai singură pe malul lacului, întinsă pe pământ, cu privirea ațintită spre cerul albastru.

– E totul în regulă? mă întreabă Kate, apropiindu-se.

– Da.

– Mincinoaso! chicotește ea, așezându-se alături de mine. Știu ce s-a întâmplat cu Cameron.

Mă întorc să văd dacă glumește sau nu. Despre asta vorbeau mai adineauri? Chiar a avut curaj Cameron să discute cu sora mea despre sărutul de ieri-noapte? Sunt uimită că ea nu s-a înfuriat.

– Oricum, Dylan și vărul lui au plecat în dimineața asta! Nu te teme, n-o să ai probleme cu...

– Ce vrei să spui cu „știi ce s-a întâmplat cu Cameron“? o întrerup eu.

– Știi că ieri-noapte v-ați sărutat.

O spune ca și cum ar fi ceva de mică importanță.

Ca și cum acum câteva zile n-aș fi implorat-o să nu se răz-bune pe Cameron pentru ce mi-a făcut. Da... în cele din urmă a trebuit să-i povestesc totul...

– Când eu și Sam am sosit și v-am văzut împreună, am înțeles imediat că se întâmplase ceva. Așa că am vrut să stau de vorbă cu Cam... M-a întrebat ce-ar putea face ca să fie iertat. I-am spus că n-are să fie ușor și că fără îndoială nu e suficient un sărut precum cel de ieri-seară ca să șteargă nebunia pe care a declanșat-o. Mi se părea urât să-i spun: „Îmi pare rău, scumpule, dar nu mai ai nici o șansă. Știi bine cum e sora mea: dacă-și pune ceva în cap, e greu să-i schimbi ideile. Așa că renunță!“ L-am sfătuit să-ți dea timp, să poți reflecta la cele întâmplate. Sunt sigură că în cele din urmă ai să înțelegi tu ce-i mai bine să faci, spune ea, continuând să se uite la cerul albastru.

– Mulțumesc... îi spun.

– Ah... cred că am zis ceva și de tine și Trevor... că în ultima vreme sunteți foarte uniți și draguți împreună.

– Ce?!

Mă ridic să mă uit la ea... Nu vorbește serios!

– Hai, nu poți să susții contrariul! Sunteți tot timpul împreună! Și Trevor nu face decât să spună: „Cris e pur și simplu perfectă... Dacă mi-ar da o șansă, aș trata-o ca pe o prințesă!“

Imită glasul lui Trevor, și eu nu mă pot abține să nu râd.

– N-a zis niciodată asta!

– E adevărat, dar cu siguranță așa gândește. Cris, fratele meu mai mare e îndrăgostit nebunește de tine! În mintea și în inima lui ești numai tu.

Acum e serioasă, și asta mă înspăimântă.

Știu că Trevor simte ceva pentru mine, dar sper că lucrurile se pot schimba... Țin prea mult la prietenia cu el.

– Nu vreau să mă gândesc la asta... zic eu pe un ton trist. Pentru mine Trevor e ca un frate... Și n-aș putea să suport să-l pierd și pe el.

– Măcar atât! Nu vreau ca Trevor să devină noul Cameron, zice ea ridicându-se de jos.

Mă ridic și eu, și ne ducem spre mama și doamna Fanny.

– Cris, Kate! Vă simțiți bine? întreabă mama lui Trevor.

– Sigur că da! E extraordinar să fii în contact direct cu natura... Chiar dacă simt nevoia permanentă să deschid telefonul mobil, fie și numai ca să mă uit la ceas, răspunde Kate.

– La vârsta voastră, noi nici nu știam ce-i aia telefon mobil, și fii sigură că ne simțeam foarte bine! zice doamna Fanny.

– La ce oră plecăm mâine? întreb eu.

– După micul dejun.

– De ce așa devreme? întreabă Kate.

– Ca să puteți dedica restul zilei învățaturii. Îți amintesc că a doua zi aveți școală, explică mama.

Auzim glasuri și-i vedem pe Cameron și pe tata venind în direcția noastră.

– Of, iată-i în sfârșit pe cei doi bărbați care nu reușesc să stea nici măcar o zi fără telefon mobil! glumește mama.

– Unde sunt ceilalți? întreabă tata.

– S-au dus să facă o plimbare pe malul lacului.

– O, nu! zice tata continuând să-și pipăie buzunarele pantalonilor. Mi-am uitat telefonul în mașină! Cris, te duci să mi-l iei, te rog?

– Nu poți să ți-l iei tu? Nu știu unde l-ai ascuns, mă codesc eu.

Parcarea nu e chiar așa de aproape și, ca să fiu sinceră, n-am nici un chef să fac tot drumul ăla pe jos pentru un afurisit de telefon mobil.

– E pe scaun! Hai, Cris, ești tânără și plină de vigoare. Pufnesc și mă apropii de tata să iau cheile. Înainte de a pleca, glumesc, zicând:

– Bine. Dar, dacă mă pierd în pădure, să știi că e doar vina ta!

– Ah, atunci e mai bine să vină Cameron cu tine. Suntem la curent cu simțul tău de orientare... zice mama.

– Bine, răspunde Cameron dând din umeri.

– Grăbiți-vă! poruncește tata.

Jur că, dacă n-ar fi Cameron, m-aș duce special încet și m-aș întoarce și mai încet.

Cameron mă urmează tăcut și privind în jur.

– Deci... suferi de rău de înălțime? mă întrebă dintr-odată, rupând tăcerea liniștitoare în care eram cufundați.

– Probabil că da.

– N-aș fi zis, când eram pe acoperișul hotelului din Londra. Și chicotește.

Îmi amintesc perfect seara aceea... Cred că teama îmi era înăbușită de emoție și de fericire.

– E o diferență între a sta pe acoperișul unei clădiri și a merge pe un pod de lemn care scârțâie la fiecare pas, suspendat deasupra unui lac înțesat de crocodili!

Imediat ce termin fraza, Cam surâde și apoi scutură din cap ca și cum ar încerca să alunge niște gânduri.

Prefer să nu pun întrebări, așa că grăbesc pasul ca să recuperez cât mai curând mobilul blestemat care m-a pus în situația asta.

Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri-noapte, chiar dacă se pare că nici unul dintre noi nu vrea să deschidă discuția.

Când ajungem în parcare, mă apropii de mașina noastră. Cameron controlează ceva într-a lui.

Exact cum mi-a spus tata, telefonul mobil e pe scaun. Îl iau și observ cinci apeluri pierdute și două mesaje. Tentația de a debloca ecranul și de a-mi satisface curiozitatea e prea puternică și, fără să-mi dau seama, pun degetele pe taste.

– Oricum, nici la Londra n-ai fost în siguranță. Aș fi putut oricând să te împing de la ultimul etaj, zice Cameron apropiindu-se.

Auzindu-i vocea, mă sperii și ridic instinctiv capul, lovindu-mă de tavanul mașinii.

– Au!

Duc mâinile în creștet.

Evident, Cameron izbucnește în râs.

– Mulțumesc, Cameron! Data viitoare zbiară, dacă tot ai început, așa poate leșin direct! zic, recuperând telefonul căzut pe jos.

– Bună idee! Ce făceai?

– Nimic, doar luam telefonul tatei.

Ies și închid mașina și, când mă întorc, mă trezesc cu fața lui Cameron la câțiva centimetri de a mea. El surâde amuzat.

– Ești stupid ca întotdeauna!

Îl împing de lângă mine, făcându-l să râdă și mai tare, și, ofensată, o iau din loc spre camping.

– Ar trebui să te simți onorată, sunt așa doar cu tine! îl aud chicotind în spatele meu.

Cameron dintotdeauna.

Ored că a trecut o oră deja de când ne-am dus la culcare, dar nu reușesc cu nici un chip să adorm.

Mă hotărâsc să mă scol și să fac o plimbare pe malul lacului. Cerul e splendid: senin și presărat cu stele.

În timp ce merg, mă gândesc la seara plăcută pe care am petrecut-o în jurul focului, cu râsete și palavre. Păream cu toții o familie mare.

Adulții și-au amintit de vremurile de demult. E ciudat să ți-i imaginezi tineri și fără griji, așa ca noi.

Apoi, când Cameron s-a dus la culcare, doamna Dallas ne-a povestit începutul relației ei cu John.

Povestea lor e foarte frumoasă, continui să mă gândesc la ea.

În timp ce merg, văd în depărtare pe cineva așezat pe pământ, care aruncă pietre în lac. Îl recunosc și mă îndrept spre el.

– Nici tu nu poți să dormi? întreb când ajung destul de aproape.

– Nu. Cam schițează un zâmbet silit. Nu pot să nu mă gândesc.

Știu că nici n-ar trebui să-i adresez vreun cuvânt, dar e necesar să discutăm ce s-a întâmplat ieri-seară. N-aș vrea să-și facă idei nepotrivite.

– La ce te gândeai? îl întreb așezându-mă lângă el.

Tace câteva secunde, în timp ce alege o altă piatră.

– La mama mea, la tata și la Gina, zice, aruncând-o.

Am crezut că dormea în timpul istorisirii doamnei Dallas.

– Nu pot să sufăr să ascult povestea aia scârboasă, mărturisește el.

– Îmi închipui că a fost greu pentru tine... zic în șoaptă.

– Nu atât pentru mine... Nu-mi place să-mi amintesc cât rău i-am făcut lui Sam. Lasă privirea în jos. Când mă gândesc la povestea aia, e ca și cum aș simți iar ura pe care am simțit-o atunci față de ea. Am fost un prost s-o tratez astfel. N-o să mi-o iert niciodată.

Din privire și din tonul vocii se vede că se urăște pentru ceea i-a făcut surorii lui.

– N-are sens să revii mereu la trecut. Acum lucrurile s-au schimbat, concentrează-te asupra prezentului!

Se întoarce spre mine și se uită cu intensitate la buzele mele. Nu se apropie însă, se mulțumește să se uite la mine ca fermecat.

– Cris... îmi pare rău pentru ieri-seară, zice, concentrându-se asupra ochilor mei.

La orice m-aș fi așteptat, numai la scuzele lui nu. Cine-ar fi crezut...?

– Nu... nu-ți face probleme! mă bâlbâi eu.

Și zic adio discursului pe care mi-l pregătisem în minte toată ziua.

– Știu că am greșit, dar în clipa aia n-am putut să mă abțin.

– Bine... dar să încercăm să facem în așa fel încât să nu se mai întâmple!

– Hm... asta nu știu dacă pot să promit, zice el făcându-mi cu ochiul.

Mă abțin să nu zâmbesc.

– Trebuie. Niciodată n-am să fiu în stare să trec peste dacă vor continua să se întâmple asemenea lucruri, zic eu serioasă.

– Ah!

E singurul lui comentariu, pe urmă tace.

– Vorbesc serios... Nu pot continua în felul ăsta, Cam.

– Așa deci, ai decis să treci peste... Chiar n-ai nici un motiv să mă ierți?

– Nu pot, recunosc eu. De fiecare dată când încerc, îmi revin în minte toate minciunile pe care mi le-ai spus, și mi-e teamă că s-ar putea repeta.

Se întoarce spre mine.

– Și dacă ți-aș spune că de data asta o să fie altfel?

– Cam, nu cred că...

– Ai încredere! Jur că, dacă te hotărăști să mă ierți, n-am să te dezamăgesc, mă imploră el.

– Întotdeauna încrederea a fost punctul nostru slab, Cam. Nu mai reușesc să am încredere în tine...

După cuvintele astea, își ia ochii de la mine și-și trece mâna prin păr.

– De ce am fost atât de prost?

– Eu... cred că toate astea au avut un rost.

– Serios? Care?

– Să ne facă să înțelegem că probabil nu suntem făcuți să fim împreună.

Se încruntă și se uită la mine ca la o nebună.

– Ce vrei să spui? întrebă el cu glas tremurător.

– Că e timpul s-o luăm de la capăt, fiecare pe drumul lui.

Mă doare să spun cuvintele astea, dar trebuie.

– Chiar crezi că e posibil așa ceva?

– Da.

– Eu nu gândesc așa. N-am nici cea mai mică intenție să uit de tine. Niciodată n-am suferit atât de tare pentru cineva... Și acum nu poți veni aici să-mi ceri să continui fără tine, spune el cu voce sonoră.

Ne ridicăm în picioare.

– Nu pot să cred... Scutură din cap. Nu, fir-ar să fie! Așa ceva n-o să se întâmple! N-am să te las să pleci.

– Putem încerca oricând să fim prieteni...

Sună aiurea să-i spun asta tocmai lui.

– Prieteni? Noi doi? Râde. Poți să-mi explici și mie cum să fiu prieten cu tine dacă, de fiecare dată când te văd, abia mă stăpânesc să nu te sărut?

– Atunci să stăm departe unul de celălalt! Dar am nevoie să-mi respecti hotărârea.

– Eu... Îmi pare rău. Foarte rău. Pentru tot! Dar în nici un caz nu pot să-ți fiu prieten, șoptește el și pleacă.

— În picioare toată lumea, hai! E timpul s-o luăm din loc!
Vocea inconfundabilă a mamei dă startul zilei în cel mai rău mod posibil.

Nu reușesc să deschid ochii... Azi-noapte, după ce am stat de vorbă cu Cam, am rămas trează ore întregi, gândindu-mă și regândindu-mă la conversația noastră.

Gândul că mama o să intre în cort și o să încerce să mă trezească îmi dă puterea să ridic pleoapele.

Desfac sacul de dormit, mă ridic în șezut și încerc să mă obișnuiesc cu lumina soarelui.

— Cris, e posibil să fii întotdeauna ultima care se scoală? spune mama apropiindu-se. Hai, dă-i bice, mai avem puțin timp până la plecare!

Merg în patru labe până la ușa cortului și mă trece un fior când simt aerul rece al dimineții. Dar cât e ceasul?

Toată lumea e în plină activitate, corturile sunt aproape demontate, se pare că numai al meu e încă ridicat.

— Știe cineva cât e ceasul? întreb.

— E șase dimineața, răspunde Trevor în spatele meu.

Șase dimineața? Chiar atât de devreme ne-am sculat ca să ne întoarcem la Miami?

Mă răsucesc spre stânga. Cameron se uită imediat în altă parte și continuă să se ocupe de rucsacul lui.

— Trebuie să-ți strângi cortul? întreabă Kate de lângă mine.

— Exact.

– Te ajut, dacă vrei... zice Cameron apropiindu-se, și imediat observ expresia perplexă a lui Trevor, care-și adună lucrurile.

De fapt, toți se uită la noi foarte ciudat, ca și cum ceea ce tocmai a zis Cameron ar fi o blasfemie.

El începe să scoată pironii, în timp ce eu sunt încă uluită de purtarea lui.

– Ai de gând să mă ajuți ori stai acolo să te uiți la mine? mă întreabă.

– Ăă... da, bombăn și mă apropii să-l ajut.

Demontăm cortul – sau, mai bine zis, el dă indicațiile și eu execut.

Puțin după aceea, eu, Kate și ceilalți tineri stăm pe malul lacului să admirăm pentru ultima oară acest peisaj splendid înainte de a reveni la viața de toate zilele.

– Locul ăsta e chiar frumos! Mi-ar plăcea să revin, zice Kate.

– Așa e.

– Poate data viitoare facem și o baie în lac, propune Trevor.

– O, daaa! Închipuiți-vă ce frumos ar fi să faci baie sub clar de lună! zice Sam visătoare.

– De ce sub clar de lună? Nu e mai bine în zori? chicotește Cameron.

– Nu, sub clar de lună pentru că...

Sam dă să explice, dar e întreruptă de Cameron, care o împinge, și ea cade în apă.

Nu pot să mă abțin și izbucnesc în râs.

– Biata Sam! comentează Trevor apropiindu-se s-o ajute.

– Da, da, râdeți! zice ea stropindu-ne.

Apa e ca gheața!

– Asta e o declarație de război! exclamă Kate.

Începe o mică luptă în apă, întreruptă de doamna Fanny, care, după ce a râs cu poftă, ne obligă să ieșim din lac.

Uzi flească și înfrigurați, traversăm pădurea și, în cele din urmă, ajungem în parcare, ne uscăm puțin și încercăm bagajele.

Mă sui în mașina lui Cameron și mă așez la locul obișnuit. Urcă și el, în timp ce Sam și Trevor rămân la vorbă cu cei mari.

– Oricum, cred că ai dreptate. Ce ți-am făcut nu poate fi iertat în timp atât de scurt. Cam se oprește câteva secunde ca să se uite cum reacționez. Pe urmă continuă: Am încercat să mă pun în locul tău, și cred că n-aș fi fost în stare să te iert! Așa că mă consider norocos că ai vorbit cu mine zilele astea.

– Ei, și, ce vrei să zici cu asta?

– Știi foarte bine că n-am să pot să stau niciodată departe de tine. E peste puterile mele. Și, chiar dacă știu că n-o să meargă, m-am hotărât să-ți accept propunerea. Vom fi prieteni.

Zâmbește.

– Pui tu ceva la cale, zic, făcându-l să râdă.

– Nu pun nimic la cale. Doar că sunt îndeajuns de inteligent ca să accept.

– De ce?

– Fiindcă voi avea măcar posibilitatea să stau pe lângă tine și poate, cine știe... într-o zi va fi ca înainte, zice el cu convingere.

– Să clarificăm câteva puncte, Cam! Unu: faptul că accepti propunerea mea nu înseamnă că obții iertarea. Doi: te-am rugat să-mi fii prieten tocmai pentru ca lucrurile să nu fie din nou ca înainte. Trei: nu te ține scai de mine!

– Ai să te rogi să se întâmple contrariul când ai să mă vezi cu alta.

Îmi face cu ochiul și privește în altă parte.

– Nu cred, răspund eu sigură pe mine.

În realitate nu m-am gândit absolut deloc la această posibilitate. Dacă el se îndrăgostește de altă fată?

Într-un fel, totul ar fi atunci mai simplu, dar aș suferi foarte mult...

– Deci, prieteni? întrebă întinzându-mi mâna.

– Prieteni, accept eu strângându-i-o.

Niciodată nu mi-aș fi imaginat că o să ajung la faza asta cu el. Și dacă de data asta lucrurile vor merge mai bine? Dacă aceasta ar fi relația noastră ideală?

Sam și Trevor deschid portierele și intră în mașină.

Mă întorc și observ fața răvășită a lui Sam.

– E totul în regulă? întreb.

– Pare șocată de când a deschis telefonul mobil, îmi explică Trevor. A primit un mesaj de la o anume Lexy.

Eu și Cameron ne aruncăm imediat o privire.

– Da, după câte se pare, s-a întors la Miami. Și directoarea i-a dat permisiunea să se ocupe din nou de revista școlii, zice Sam.

Asta chiar că e o veste proastă.

După-amiezile de duminică trec mereu repede, și luna se sosește cât ai clipi.

Sfârșitul de săptămână a fost mai mult decât bun: am reușit să mă apropiu puțin de Sam și am ajuns la un fel de acord cu Cameron. Acum cel mai greu va fi să aranjez lucrurile cu Cloe.

– Simon, ce naiba mai faci acasă? strigă mama coborând scările.

Tata intră în bucătărie și își toarnă cafea.

– Tată, cum de nu ești la?...

N-apuc să sfârșesc propoziția că mama năvălește în bucătărie și se duce direct la el.

– Ce se întâmplă, Simon? țipă ea.

Bun început de zi, nu?

Tata își păstrează calmul și-și soarbe cafeaua.

– L-am rugat pe John să-mi dea liber dimineață pentru că am niște treburi de rezolvat în oraș.

– Ce trebuie să faci atât de important? Mai devreme sau mai târziu, John o să se sature de toate astea, insistă mama.

– Courtney, nu e treaba ta. Termină cu isteriile!

Rămân cu gura căscată. Tata n-a fost niciodată atât de nerespectuos cu mama.

– Tată... repet, dar sunt din nou întreruptă.

– Cris, cred că e mai bine să te duci să te pregătești. Riști să întârzi.

Fac ce-mi spune și mă duc în camera mea... Corect e să-și rezolve problema între ei, eu sunt evident în plus. Bașca, Trevor e probabil deja aici și mă așteaptă. Îmi iau geanta și ies din casă.

– Bună dimineața! Sunt extrem de obosit, zice Trevor dându-mi casca.

– Salut! Și eu sunt praf. Ieri-seară am învățat până târziu.

– Puteam să învățăm împreună.

– Împreună n-am fi făcut nimic, știi bine, chicotesc eu.

Îmi pun casca și ne strecurăm ca săgeata prin traficul orei de vârf. Intrăm în școală cu zece minute înainte de începerea orelor.

Trevor primește un SMS.

– Trebuie să mă duc să iau ceva de la Nash, ne vedem după.

Se apropie și mă pupă pe obraz.

În timp ce mă îndrept spre dulapul meu, îl văd pe Cameron care traversează culoarul. Își ține sacul pe umăr și citește ceva pe ecranul mobilului. La un moment dat ridică privirea și o întâlnește pe a mea. Ridică mâna în semn de salut și singurul lucru pe care-l spune trecând pe lângă mine e: „Bună, Cris!”
Își urmează drumul spre ora de engleză cu ochii în telefon.

În timp ce-mi aranjez lucrurile, aud că mă strigă cineva.

– Cris!

Mă întorc. E Taylor.

– Bună!... Ce bine-mi pare că te văd! zice el îmbrățișându-mă.

Pare încordat și îngrijorat. Ce se întâmplă?

– Și mie la fel, îi răspund uimită.

Se îndepărtează jenat și-și aranjează bentița pe cap, cu mâini tremurânde.

– Da, cum vrei, Cris. Sigur că luăm masa de prânz împreună, zice ridicând glasul și uitându-se la cineva din spatele meu.

Mereu am ținut la Taylor, dar în clipa asta mi-e puțin frică de el. Vorbesc serios.

– Poftim? spun nedumerită.

– O, sigur, diseară putem merge la cinema.

Își continuă sceneta aplecându-se puțin să controleze ceva în spatele meu.

Îi trag un pumn în braț.

– Ce naiba faci?

– Au! exclamă el masându-și locul lovit.

Pe urmă își revine și zâmbeste. Se dă într-o parte ca să se sprijine cu brațul de dulap și o face cu o mișcare atât de rapidă, încât bentița îi cade într-o parte și-i acoperă ochiul, făcându-l să semene cu un pirat.

– Ashley! Ce surpriză să te văd! zice pe urmă, imitând un glas melodios.

Mă abțin să nu râd.

– Ce-i așa mare surpriză? Suntem la același liceu! răspunde ea mestecând gumă.

Nu pricep cum lui Taylor pot să-i curgă balele după una dintre prietenele lui Susan.

– Mai bine grăbiți-vă! Mai e puțin și începe ora, zice ea plecând.

– Nu pot să cred... comentează Taylor sprijinindu-se cu spatele de dulap și aranjându-și bentița.

Cu o față tristă, se uită după Ashley, care se îndreaptă spre sala de clasă. Dacă își propusese s-o dea gata, evident a obținut rezultatul opus. Îmi pare foarte rău pentru el.

– Ei, nu te lăsa copleșit!

– N-o să mă observe niciodată.

Lasă privirea în jos.

– Nu există numai ea, Tay! La școală sunt foarte multe alte fete care ar face orice ca să iasă cu tine!

– Știu. Dar ea e altfel și... Nici măcar nu știu cum să-ți explic. Îmi place foarte mult.

– Atunci încearcă să te faci remarcat în alt fel! Eventual fără să mă bagi la mijloc.

– Îmi pare rău, ai fost prima fată pe care am văzut-o pe coridor. Zâmbește. Data viitoare o să țin minte să cer sfatul altcuiva decât lui Cameron, bombăne el.

– Cameron? întreb uluită.

– Da. M-a sfătuit să aleg o altă fată ca s-o fac geloasă pe cea care-mi place. A zis că e o tactică bună și funcționează întotdeauna.

Nu-mi vine să cred că, după tot ce s-a întâmplat, Cameron l-a sfătuit să facă un lucru atât de stupid.

– Încearcă să-l întrebi pe Trevor! El știe să se poarte cu fetele, îi recomand eu.

– Trevor?

– Da! Știi că a avut întotdeauna foarte multe fete care l-au plăcut.

– Hm... Cred că o să iau în considerare varianta. Dacă asta e singura modalitate de a putea să-i atrag atenția lui Ashley...

– Crede-mă!

Ne salutăm, și fiecare intră în clasa lui.

Mă așez la locul meu și mă întorc spre Trevor.

– Am nevoie să-mi faci o favoare, îi spun.

– Despre ce e vorba?

– Ajută-l pe Taylor să cucerească o fată! îi explic scurt.

Trevor se uită la mine ca și cum tocmai am zis tâmpenia secolului.

– Și de ce-ar trebui să fiu eu cel care să-l ajute?

– Fiindcă e disperat, nu știe ce să mai facă! Și, pe urmă, tu te pricepi să te porți cu fetele, zic eu, încercând să fiu convingătoare.

– Nu-i adevărat! chicotește el scuturând din cap.

E un mare mincinos.

– Trevor...

– Ei, bine, poate e adevărat, dar oricum n-aș ști ce să-i sugerez! Nu folosesc tehnici.

– Nu-i nevoie să-i sugerezi nici o tehnică. La asta s-a gândit deja Cameron, și n-a mers. Trebuie doar să-i dai câteva mici instrucțiuni, nimic mai mult. Te implor!

Țin să-l văd pe Taylor fericit.

– O să mă gândesc, zice Trevor, și, în clipa când deschid gura să răspund, ușa clasei se închide cu putere.

– Rose, la tablă! Rezolvă ce-ți dictez! zice profesorul îndreptându-se spre catedră.

E vreo modalitate mai bună să începi ziua?

În pauza de prânz mă uit în jur în căutarea vreunui prieten și îl văd pe Trevor care stă de vorbă cu Taylor. Par foarte concentrați, cred că vorbesc despre „chestia aia”. Prefer să nu-i deranjez și mă duc să iau ceva de mâncare de la distribuitorii automate.

Mă așez la rând.

– Ce iei?

Glasul lui Cam mă face să mă înfior.

– Hm... De fapt, nu mi-e foame. Cred că un baton de ciocolată ori un snack, mă bâlbâi, nervoasă din cauza apropierii.

– Frumos prânz! face el mișto de mine.

Respirația îi ajunge drept pe gâtul meu, făcându-mă să-mi ies din minți.

Tăcem câteva secunde în timp ce coada înaintează.

– Pot să te întreb ceva? îndrăznesc.

– Sigur! Poți să-i ceri orice *prietenului* tău Cameron, îmi răspunde el, subliniind cuvântul „prieten”.

Nu pot să nu mă întorc la el ca să înțeleg ce vrea să spună.

– Ești sigur? *Prieten?* îl tachinez.

– Sigur! Nu așa procedează *prietenii*? îmi face el cu ochiul.

Ridic ochii spre tavan, apoi mă concentrez asupra cozii.

– Văd că iei în serios povestea asta, zic privind înainte.

– Foarte mult. Abia aștept să vină partea aia când din *prieteni* vom deveni *cei mai buni prieteni* și pe urmă *logodnici*.

Din tonul vocii se vede că enunță lucrurile astea cu maximă seriozitate.

Îl ignor. Chiar am crezut că pot avea cu adevărat o discuție serioasă cu Cameron?

– Ce voiai să-mi ceri? mă întreabă la un moment dat.

– Nimic.

– Ei, hai! Fii serioasă! Mai întâi îmi zici că vrei să stai de vorbă cu mine și pe urmă o lași baltă?

– Îți cer doar să încetezi să mai faci pe caraghiosul! spun întorcându-mă din nou spre el.

Își face semnul crucii deasupra inimii și încuviințează.

– Din întâmplare, știi cumva dacă tatăl meu are probleme la serviciu? îl întreb serioasă.

Pare deconcertat de întrebarea mea. Înțeleg imediat că nu știe nimic.

– Nu cred... De ce? întreabă preocupat.

– Hm... În ultima vreme se poartă ciudat. Se ceartă cu mama, deseori lucrează de acasă și pleacă pe neașteptate cine știe pe unde, îi explic cu ochii tot plecați.

– Păi... zice Cameron. Nu trage concluzii pripite gândindu-te imediat la ce-i mai rău, OK?

– Da, ai dreptate, mă limitez să răspund.

– Dacă vrei... pot să vorbesc cu tata. Pot să-l întreb dacă știe ceva.

– Ți-aș fi recunoscătoare. Situația asta începe să mă scoată din sărite.

– Acum ar trebui să te scoată din sărite faptul că mai mulți puștani au profitat de neatenția ta ca să ți-o ia înainte la distribuitor!

Nu-mi vine să cred. Mă uit șocată la cei care mai devreme erau în urma mea, iar acum își aleg prânzul. Cameron se tăvălește de răs.

– Nu-i nimic de răs! Mă uit la el agasată. Acuș mă duc la ei și le zic vreo două!

– Așteaptă, Cris! Mă ocup eu, zice el luându-mă de braț.
Mă trage după el până depășește micul grup de puști prost-crescuți și se oprește în fața distribuitorului.

– Scuzați, noi eram înainte, vociferează unul dintre ei.

– Acum nu mai sunteți. Du-te la locul tău!

Băiatul, timorat de tonul lui Cam, pufnește și se întoarce la locul lui.

Cameron se răsucesce spre mine și-mi face cu ochiul.

– Mulțumesc, îi spun.

Ne luăm ceva de mâncat și ieșim în curte. Așezați pe iarbă, Matt, Trevor și Becca pălăvrăgesc liniștiți.

– Așadar, tu și Matt sunteți acum un fel de prieteni? mă întreabă Cameron în timp ce ne îndreptăm spre ei.

– Hm... Așa se pare.

– Credeam că ești încă supărată pe el.

– După cum știi, încerc să-mi continui viața și să acord lucrurilor importanța cuvenită, Cameron. Dacă nu mai sunt supărată pe tine, pot să nu mai fiu nici pe el, nu crezi? îi explic extrem de calmă.

– Scuză-mă, dar știi cum e... Sunt *prietenul* tău, eram doar curios să știu ce se întâmplă între voi.

Continuă să fluture cuvântul „prieteni”, și chestia asta mă deranjează foarte tare.

Ne așezăm pe iarbă.

– Chiar i-ai dat un sfat atât de banal? îl întreabă Becca pe Trevor.

– Despre ce vorbiți? mă bag eu curioasă.

– Despre sfaturile pe care i le-am dat lui Taylor ca s-o impresioneze pe Ashley... I-am spus să fie pur și simplu el însuși. Și Becca nu e de acord! I se pare un sfat prostesc, explică Trevor.

După cum îmi imaginam, cel mai bun prieten al meu s-a purtat ca un om înțelept și matur. Sunt mândră de el.

– *E prostesc!* Sfatul meu era cu siguranță mai bun. Fetelor le plac tipii care nu le prea bagă în seamă, chicotește Cameron.

– Și eu cred la fel. Băieții răi au mai mult succes, zice Becca uitându-se la el.

Nu-mi vine să cred că susțin amândoi o asemenea tâmpenie. E de ajuns să te uiți la Trevor și la Matt... Sunt doi băieți nemaipomeniți, care au mereu o droaie de admiratoare.

– Eu sunt de acord cu Trevor. Taylor ar trebui să se arate așa cum e. Dacă Ashley nu știe să-l aprecieze, e treaba ei, zic.

– Ați auzit de petrecerea pe care o organizează Cloe pentru Sam? Întreabă Matt ridicând ochii din telefonul mobil.

Bine că a dat Dumnezeu să schimbe subiectul!... Mimica lui Cameron nu prevestea nimic bun.

– Când e?

– Sâmbătă seară.

– Tu vii? Întreabă Trevor.

– Sigur, răspund.

– Atunci o să vin și eu.

Zâmbește.

– Ce-i povestea asta? Dacă nu iese unul, nu iese nici celălalt? bombăne Cameron, ca și cum ar vorbi doar cu sine.

S-ar părea că e gelos pe relația mea cu Trevor, dar nu mă interesează, și mă hotărâsc să nu-l bag în seamă.

În timp ce colegii din jur continuă să stea de vorbă, mă gândesc iar la vechiul meu grup de prieteni... Mi-e tare dor de ei.

Mi-e dor de Cloe cu accesele ei de isterie și cu certurile ei cu Cameron.

Mi-e dor să văd chipul îndrăgostit al lui Jack, care nu reușea să-și ia ochii de la Cloe.

Mi-e dor de prietenia minunată cu Sam și de delicatețea lui Nash, care a încercat întotdeauna să mă apere și să mă ajute.

Mi-e dor de Carter, cel obsedat de Maggie.

Mi-e dor chiar și de Lindsay, care, într-un fel, găsește întotdeauna soluție oricărei probleme.

Și mi-e dor de vechiul meu Cam...

— Cris!

Mă întorc spre vocea care mă strigă și o văd pe Sam care aleargă în direcția mea cu porcăria aia de revistă a școlii în mână.

Ce-o fi scris Lexy de data asta?

Îmi arată imediat coperta, pe care eu și Taylor ne îmbrățișăm.

CRIS ÎL PĂRĂSEȘTE PE CAMERON ȘI SE CUPLEAZĂ CU TAYLOR?
INTERVIU SPECIAL CU SUSAN, CARE CONFIRMĂ ȘTIREA.

E o glumă, nu-i așa?

— Nu, Cris, ține-ți firea! Așa vor să te vadă Susan și Lexy: furioasă, zice Trevor așezându-mi-se în față ca să mă împiedice să reacționez.

— Trebuie să le opresc imediat! Nu-mi pot distruge și aceste ultime săptămâni de școală.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Cameron ridicându-se în picioare și venind lângă mine.

— Am să mă duc să vorbesc cu directoarea, îi explic.

Cameron mă ia de mână.

— Să mergem!

— Chiar vă duceți la directoare să protestați? Susan și Lexy o să se înfurie rău.

Becca pare foarte îngrijorată.

Nu mă interesează ce-o să facă Lexy și Susan, de data asta am să le opresc.

— Nu le putem lăsa să scrie în continuare tâmpenii despre oameni. De prea multe ori am ajuns în paginile revistei ăsteia, am obosit. Vreau să fie oprită publicarea ei, intervine Cameron de lângă mine.

Cred că e prima oară când mă susține cu adevărat într-o acțiune. Îl apreciez foarte mult. Ca prieteni, se pare că raportul nostru funcționează mult mai bine.

— După părerea mea, nu-i o idee bună, Cris. Susan o să se răzbune, insistă Taylor.

– Nu-l lua în seamă! zice Cameron sigur de el. Stai liniștită, facem ceea ce trebuie.

După ce am traversat jumătate de școală, batem la ușa direcției. Țin revista strâns în mână. Sunt emoționată.

– Evans și Dallas, mă bucur să vă văd! Pot să vă ajut cu ceva? ne întreabă directoarea.

– Trebuie să vorbim cu dumneavoastră despre un lucru foarte important.

Ea ne face semn să ne așezăm pe scaunele din fața biroului.

Respir adânc înainte să încep, dar Cameron mi-o ia înainte:

– Este vorba despre revista școlii. Am văzut că Lexy se ocupă din nou de ea.

Directoarea zâmbește și încuviințează, ca și cum ar fi mândră de alegerea ei.

– Problema e că Lexy profită de această mică „putere”. Scrie lucruri neadevărate și răutăți, luând în colimator în mod special anumiți elevi. Eu și Cameron suntem printre țintele ei preferate. Doamnă director, nu vă cerem să încetați publicarea revistei, ci să impuneți câteva reguli, explic eu.

Îmi încrucieș degetele, sperând ca directoarea să înțeleagă și să fie dispusă să ia măsuri.

Reacția ei e neașteptată. Pare să nici nu știe despre ce vorbesc.

– A scris articole despre tine și Dallas? întreabă ea nedumerită.

– Păi... da. Pare obsedată de noi. Apar și pe coperta noului număr, alături de Taylor Caniff.

Directoarea se ridică de pe scaun, se apropie de biblioteca uriașă din biroul ei și caută cu privirea printre rafturi.

Eu și Cameron schimbăm o privire ca și cum ne-am spune: „Ce se întâmplă?”

Directoarea scoate un număr al revistei din bibliotecă și se așază iar la locul ei. Îl pune pe birou și zice:

– Îmi explicați și mie unde sunt articolele alea?

Cameron ia revista în mână, iar eu mă apropii să văd. Dintr-odată, înțeleg: în tot acest timp, Lexy a mințit-o pe directoarea, arătându-i reviste și articole diferite de cele pe care le publica de fapt. Iată de ce ea n-a intervenit niciodată!

– Nu pot să cred! chicotește Cameron răsfoind numărul fals.

– Ți se pare așa de amuzant, Dallas? întrebă iritată directoarea.

– Da, fiindcă această revistă nu e cea distribuită azi-dimineață la școală.

Pun pe birou revista adevărată. Directoarea o ia și se uită cu atenție la ea. Doar văzând coperta și deja se înroșește la față, apoi începe s-o răsfoiască și e tulburată de conținut. Nici nu vreau să-mi imaginez de ce bucluc va da Lexy pentru că a mințit-o.

Tăcem în timp ce directoarea continuă să citească.

Cameron mă fixează cu o privire mândră și mă strânge de mână. Apoi se apleacă spre mine și îmi șoptește la ureche:

– Am reușit.

Directoarea se ridică și iese din birou fără să scoată un cuvânt. Eu și Cameron o urmăm. Rămânem în urma ei în timp ce ea se duce direct la masa de unde Lexy distribuie exemplarele.

N-aș ști cum să descriu expresia feței lui Lexy când vede că se apropie directoarea.

Adună repede toate exemplarele și încearcă să le ascundă în ghiozdan. Chiar crede că reușește?

– Ce se întâmplă aici? întrebă Sam apropiindu-se de mine și de Cameron.

– Directoarea nu știa că Lexy publica anumite articole, îi explic pe scurt.

– Poftim? întrebă altă fată și, când mă întorc, o văd pe Cloe cu o față răvășită.

– Lexy, am fost informată că exemplarul pe care mi-l lași în birou nu corespunde cu cel pe care îl distribui elevilor. Te rog să mă urmezi imediat în biroul meu! spune directoarea.

Elevii care s-au oprit să asculte sunt stupefiați.

– I-a dat într-adevăr un exemplar fals directoarei? Dar ce naiba a fost în capul ei? o aud pe Cloe comentând în spatele meu.

– Evans, ce naiba ți-a trecut prin minte? strigă Susan din celălalt capăt al culoarului.

Elevii se dau la o parte ca s-o lase să treacă, și ea vine spre mine ca o furie.

– Am făcut ce trebuia să fac. Tu și Lexy trebuie să încetați! Exagerați! îi răspund.

– Nu te pune cu mine, Evans! Altfel...

– Gata! țip eu. Mi-e lehamite de tine și de amenințările tale! Vorbesc serios, Susan. Hai să punem capăt poveștii ăsteia! Să zicem că nu ne-am cunoscut niciodată și să ne vedem de viețile noastre!

– Știi care-i problema, Cris? Că eu nu sunt în stare să nu te urăsc... după tot ce mi-ai luat...

Ține ochii plecați în timp ce vorbește, ca și cum ar retrăi în minte fiecare clipă petrecută cu Cameron.

– Ea nu ți-a luat pe nimeni. Tu ne-ai îndepărtat de tine cu purtarea ta absurdă, intervine Cameron.

– Dar...

– Nici un dar, Susan! Dacă nu te-ai fi purtat așa cum te-ai purtat, lucrurile ar fi evoluat altfel, continuă el uitându-se drept în ochii ei.

O clipă, Susan pare pierdută, ca și cum ar fi într-adevăr impresionată de cuvintele lui Cam.

Din fericire, în cele din urmă sună soneria, care pune capăt pauzei de prânz. Eu și Cam facem stânga-mprejur și ne îndepărțăm de Susan. Chiar îmi doresc ca relația dintre mine și ea să se poată schimba, și totuși, un glăscior din mine îmi spune să nu-mi fac iluzii și să nu am încredere: oamenii nu se schimbă așa ușor.

Am petrecut o după-amiază minunată prin magazinele din centru în căutarea unui cadou pentru Sam.

Astă-seară va fi petrecerea pentru cea de-a șaptesprezecea ei aniversare și, după căutări îndelungi, mă întorc acasă nu numai cu un cadou foarte frumos, ci și cu o rochie nouă perfectă pentru această ocazie.

O să fie foarte mulți invitați, aproape toată școala. Pun pariu că petrecerea va fi super.

– Am venit! strig închizând ușa.

Aud zgomot de pași dinspre bucătărie. Părinții mei și Kate ies în holul de la intrare și se uită la mine îngrijorați.

– Ce se întâmplă? îi întreb.

Tăcere.

– Deci?!

Mama ridică brațul și-mi întinde un plic alb, având pe el un simbol care mi-e familiar.

Nu pot să cred: e o scrisoare de la UCLA. În plicul ăla e închis viitorul meu.

– O, Doamne!... murmur și mă apropii să-l iau.

Mă duc cu el direct în bucătărie. Mă uit fix la plic, căutând să-mi închipui ce-o fi scriind înăuntru. Viața mea s-ar putea schimba.

În cele din urmă, respir adânc și-l deschid. Cu mâinile tremurânde, scot foaia și-o parcurg cu privirea.

Câteva cuvinte scrise cu litere de tipar îmi atrag atenția. Îmi acopăr gura să nu țip. Lacrimile încep să-mi curgă pe obraji când ajung la finalul scrisorii și văd semnătura rectorului facultății.

– Cris, e totul în regulă? întrebă Kate îngrijorată.

– Deci? insistă tata.

Întorc foaia ca să poată citi cu ochii lor.

– *Ai fost acceptată!!!* strigă Kate și se repede să mă strângă tare în brațe. Știam eu c-o să te primească!

Încă nu-mi vine să cred. E adevărat sau e doar un vis? Odată terminat liceul, voi putea merge la universitatea visurilor mele în orașul pe care-l iubesc cel mai mult!

Nu există fericire mai mare!

– Suntem mândri de tine, iubito! zice mama zâmbind și schimbând cu tata o privire satisfăcută.

Mă ridic și dau fuga după telefonul mobil din geantă, ca să-l sun pe Luke să-i dau vestea cea bună. Sper din tot sufletul să fie și el acceptat la UCLA.

– Bună, Cris!

Luke răspunde imediat.

– Salut! Mi-a sosit scrisoarea de la colegiu. Am fost admisă!

– Ia ghici! În dimineața asta mi-a venit și mie răspunsul: și eu am fost acceptat!

Nu pot să nu sar în sus de bucurie.

Eu și vărul meu ne ducem la aceeași universitate! Simt că anul viitor totul o să meargă perfect!

Vorbim la telefon mai mult de o oră, imaginându-ne cum va fi... Doar când închid telefonul îmi dau seama că a venit momentul să mă pregătesc pentru petrecerea lui Sam.

Când sunt gata, observ că am primit un mesaj de la Trevor.

„În zece minute sunt la tine!”

Mi l-a trimis acum cinci minute, așa că e mai bine să mă grăbesc. Iau cadoul și fug la intrare.

Mașina lui Trevor e deja în fața casei, ca întotdeauna, mai devreme.

– Iartă-mă dacă am ajuns mai repede!

– Nu-i nimic. E mai bine așa. Oricum, trebuie să-ți spun un lucru foarte important... adaug în timp ce-mi pun centura.

– Ce s-a întâmplat?

Din tonul vocii se vede că e îngrijorat.

– Am primit răspunsul de la UCLA și... ia ghici! M-au acceptat! Pot să mă întorc în California! zic emoționată.

– E foarte tare! Asta ți-ai și dorit. Mă bucur mult pentru tine.

Îl văd zâmbind, deși e concentrat asupra drumului. Și totuși nu mă convinge.

– E ceva în neregulă?

– Nu, nimic. Mă bucur pentru tine, serios, răspunde dând radioul mai tare.

O vreme tăcem și ascultăm muzica.

– Cred c-am ajuns, zice Trevor la un moment dat.

L-am auzit pe Taylor spunând că Cloe s-a ocupat mult de organizarea acestei petreceri... Ea și Sam sunt foarte apropiate. Cloe e singura cu care încă nu am reușit să mă explic. Nici una dintre noi nu are curaj să i se adreseze celeilalte, și cred că e de datoria mea să fac primul pas.

Imediat ce se ivește prilejul, am să-i vorbesc.

Trevor parchează mașina în fața unui local pe care nu l-am mai văzut până acum.

Înăuntru e deja plin de lume, deși petrecerea încă n-a început. La distanță o zăresc pe Susan într-o rochie scurtă, lila. Se uită câteva secunde la mine, pe urmă se întoarce în altă parte.

Într-un final, reușesc s-o dibuiesc pe Sam. E lângă Cameron; stau la taclale cu niște tineri pe care nu-i cunosc.

– Hai să mergem s-o salutăm pe sărbătorită! îi spun lui Trevor.

– Cris! zice Sam alergând spre mine.

– La mulți ani! îi șoptesc la ureche și o îmbrățișez tare.

– Mă bucur să te văd. Mă temeam că în ultima clipă ai să te hotărăști să nu vii, spune ea zâmbindu-mi.

– Niciodată n-aș fi renunțat la petrecerea ta! Țasta e pentru tine... spun întinzându-i cadoul. E o nimica toată, dar sper să-ți placă.

– Mulțumesc, Cris! Am să-l deschid mai târziu, când o să fiu singură. E prea important.

Cameron face un pas spre mine, mă ia de mijloc cu un braț și mă sărută pe obraz.

Sărutul durează câteva clipe mai mult decât trebuie, dar lucrul acesta nu-mi displace deloc – chiar dacă ar trebui să-mi displacă, având în vedere că acum eu și Cameron suntem doar *prieteni*.

Buzele lui se desprind de ale mele ca să mi se apropie de ureche.

– Ești foarte frumoasă, șoptește.

Pe urmă se dă deoparte cu un zâmbet minunat pe față.

– Un, doi... Probă de microfon... Probă de microfon... Da, merge. Vocea inconfundabilă a lui Cloe răsună în local. Bun, dragi invitați, e nouă și jumătate. Să înceapă petrecerea!

După aceste cuvinte răsună muzica, urmată de uralele celor prezenți în sală.

Când locuiam la Los Angeles nu-mi plăcea să mă duc la petreceri, dar, de când ne-am mutat la Miami, e unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult. Iar asta e poate cea mai frumoasă petrecere la care am participat!

În bună parte e meritul lui Cloe. A organizat totul la perfecție.

Îmi fac loc prin lumea care se înghesuie pe ringul de dans și ajung la bar să cer un pahar cu Fanta.

– Suc de portocale! Uau, ce fată nonconformistă! zice cineva lângă mine.

Mă întorc și îl recunosc pe David, vărul Beccăi. Soarbe dintr-o băutură, cu siguranță alcoolizată.

– Bună! Frumoasă petrecere, nu?

– Într-adevăr. Nu credeam c-o să fie atâta lume. Oricum... e dată de Samantha Dallas, singuratica.

I-aș trage una doar pentru nerozia asta.

– Vorbești despre Samantha cea de demult. Asta nouă e o bombă! spun eu mândră de prietena mea.

David încuviințează sorbind din băutura lui.

– Becca mi-a spus că pentru tine a fost un an dificil.

Se apropie mai mult ca să fie auzit bine.

Sper ca Becca să nu-i fi povestit totul în amănunt.

– Așa e, i-o tai eu.

– Deci tu și Susan nu vă înțelegeți prea bine, spune el și zâmbește.

– Așa e, repet, ca să înțeleagă că și subiectul ăsta aș prefera să-l evit.

– Nu ești prea vorbăreată, nu? continuă David amuzat.

Ah, ce simpatic! Mă decid să-mi îndrept atenția spre cei de pe ring. Cameron dansează cu Cloe și pare să se distreze. De mult nu l-am mai văzut atât de relaxat, mă bucur că Cloe a reușit să-l facă să se simtă mai bine.

– Te uiți la Dallas?

– Nu, răspund luându-mi ochii de la el.

– Știu ce s-a întâmplat între voi doi. El și Cloe exagerează într-adevăr... Dar ție nu pare să-ți pese prea mult, ținând cont că încă vorbești cu ei.

– Îmi pasă mai mult decât crezi. Și, la urma urmelor, tu nu poți să înțelegi ce simt pentru ei, deci să încheiem subiectul! Și, dacă-mi permiți să-ți dau un sfat, încearcă să-ți vezi de treburile tale!

El ridică din umeri. Eu pun paharul gol pe tejghea și dau să plec, dar David mă oprește:

– Așteaptă!

Când mă întorc să văd ce vrea, se apropie și mă ia de mijloc. E nebun?

– Stai pe loc! zice șampilându-mi un sărut pe obraz.

Îi pun mâinile pe piept ca să-l îndepărtez.

– Dar ce...? dau să zic, doar că David mă întrerupe întorcându-se să salute pe cineva.

– Bună, Susan! Nu credeam să te întâlnesc la petrecerea Samanthei, zice el trecându-și mâna prin păr.

Tot nu reușesc să înțeleg cum de e așa fascinat de o persoană ca Susan. Ce-o fi găsimd atât de deosebit la ea?

– N-aveam chef să stau acasă și m-am gândit să dau o raită, explică ea, trecându-și privirea de la David la mine. Văd că ești

cu Evans. Nu pot să cred că ai trecut de la mine la ea. Cum s-ar zice... din palat la grajduri.

Firește, Susan e mereu aceeași. Glumele ei proaste la adresa mea nu vor înceta niciodată. Și sunt gata să mă împac cu ele. Mi-e de ajuns să nu mă mai amenințe.

– E o fată foarte bună, comentează el luându-mă pe după umeri.

Mă retrag imediat. Nu vreau ca Susan să-și facă cine știe ce idei despre noi.

– Oricum, a reușit să ți-l ia pe Cameron, continuă David.

Rămân cu gura căscată la vorbele lui.

– Nu-mi pasă. Dacă mă gândesc bine, ar trebui să-i mulțumesc pentru asta.

– Hm... Scuzați-mă, am nevoie de o gură de aer curat.

Ies din conversație și din local.

Mă uit în jur în căutarea unei bănci. Uite una! Nash stă pe ea, singur, singurel, și se uită pe telefonul mobil. Mă apropii.

– Cum de ești aici?

Îmi zâmbește făcându-mi loc.

– Sam e destul de ocupată să-i salute pe toți invitații și să le mulțumească, și, fiindcă mă plictiseam, am ieșit să iau o gură de aer. Tu?

– Am avut o întâlnire urâtă cu Susan... îi mărturisesc.

– Tot n-a încetat să te tortureze cu povestea aia stupidă, nu? întrebă el.

– Nu... Parcă toți s-au pus de acord să mi-o amintească întruna. E agasant.

– Mai devreme sau mai târziu o să uite, crede-mă!

– Apropo... Sam mi-a spus că tu n-ai nici o legătură. Îmi pare rău că m-am supărat pe tine, îți cer scuze.

– Nu-i nimic. Oricum, mă simt vinovat că nu ți-am spus. Tuturor le pare rău de ce-au făcut, știi, nu?

– Da.

– Chiar dacă acum ai impresia că e imposibil, sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile se vor aranja între voi și ai să fii dispusă să-i ierți, zice.

– Mi-ai lipsit, știi?

– Și tu mie. Nash râde și-și pune un braț pe umărul meu. Totul o să fie bine. Ajunge să ai răbdare, îmi murmură la ureche.

Fu, Sam, Matt, Becca, Taylor, Nash și Trevor ne-am așezat în jurul unei mese să jucăm adevăr sau provocare. E un joc stupid, adevărat, dar astă-seară se dovedește interesant. Mă uit la Nash și mă gândesc la ce mi-a zis mai înainte pe bancă. De fapt, n-am vorbit prea mult, fiindcă am fost întrerupți de Taylor, care ne-a târât iar în local.

– Deci, Sam, adevăr sau provocare? întreabă Becca.

– Hm... adevăr.

– Atunci... zice Becca gândindu-se la întrebarea pe care să i-o pună. Prima dată cu Nash... a fost cum te așteptai sau ai fost deziluzionată?

Sam se uită la Nash câteva clipe, apoi răspunde:

– Am fost deziluzionată.

Izbucnim cu toții în râs, știind foarte bine că nu face decât să-l provoace.

Nash, neînțelegând, își încrucișează brațele la piept și se îmbufnează.

– Iubitule, glumeam!

Sam râde și-l ia de mână.

Jocul continuă o vreme, între adevăruri mai mult sau mai puțin picante și provocări deseori cu adevărat jenante.

– Ah, uite-i aici pe prietenii mei! Cameron se apropie chiotind și abia ținându-se pe picioare. Credeam că ați plecat și m-ați lăsat singur.

Îl roagă pe Trevor să se dea deoparte și se așază lângă el, în fața mea.

– Așadar, Cameron... zice Becca. Adevăr sau provocare?

– Chiar jucați porcăria asta? întrebă el izbucnind în râs. Bine, bine... Provocare.

– Te provoc să săruți pe cineva care se află așezat la masa asta, îl întărâtă Becca, știind foarte bine că ea ar fi trebuit să fie fericită.

Singurele fete prezente suntem Sam, eu și ea.

Cameron o privește curios. Pune palmele pe masă, se împinge în ele, dar, imediat ce se ridică, devine palid la față și se așază iar.

– Cam, hai să mergem afară! Nu te simți bine, zic și mă scol să-l scot puțin la aer.

Ciudat, mă ascultă și se lasă târât afară din local.

– Ești nebun! zic furioasă în timp ce-l ajut să se așeze pe o bancă. Cât ai băut?

– Nu e treaba ta, se limitează să spună.

Mă hotărâsc să tac și să nu insist.

– Te-ai distrat cu David?

Pufnesc în râs.

– Voia s-o facă geloasă pe Susan, îi explic.

– Un imbecil... bombăne, apoi devine brusc din nou serios.

Credeam că se întâmplă ceva între voi...

– Nu. După cât se pare, e fixat pe Susan.

Cameron tace și se uită în gol.

– În orice caz, dacă n-ai fi băut atât de mult, ai fi câștigat un sărut de la Becca... zic eu lăsând privirea în jos.

– Păcat... ar fi fost distractiv să văd reacția ta de prietenă geloasă.

– Ești stupid ca întotdeauna! e singura replică pe care reușesc să i-o dau.

– Oricum, nu ea e fata pe care aș fi vrut s-o sărut, zice el întorcându-se spre mine. Dar asta știi deja.

Se apropie și se uită intens exact la buzele mele.

– Crede-mă, dacă n-aș fi atât de beat, în clipa asta te-aș obliga să mă săruți. Știu foarte bine că nu ți-ar dispăcea, chiar dacă tu negi. Oricum, momentan ne putem mulțumi și cu un pupic pe obraz, încheie el surâzând.

Îmi dă ușor părul într-o parte și cu un deget îmi trasează conturul feței, făcându-mă să mă înfior. Momentul e atât de frumos, că n-am chef să stric totul, așa că îl las s-o facă fără să opun rezistență. El se apropie încet și-și lipește buzele de obrazul meu, întârziind câteva clipe. Pe urmă se îndepărtează și revine, atingând un punct puțin mai jos.

Continuă cu tortura asta, apropiindu-și și îndepărtându-și buzele și coborând tot mai mult până ce-mi ajunge pe gât.

După câteva secunde se dezlipește de mine, lăsându-mă fără suflu.

– Am fost un tâmpit să beau atât, zice ciocănindu-și capul.

– Hm... da, n-ar fi trebuit.

Încerc să-mi reglez respirația și să-mi încetinesc bătăile inimii.

– Cel puțin am putut să mă distrez.

– Te-ai fi distrat la fel și fără, sunt sigură.

– Mă îndoiesc, mărturisește el.

Și Sam a băut prea mult, și la finalul seratei suntem siliți să-i ducem noi acasă și să le lăsăm mașina în fața localului.

Nici el, nici Sam n-ar fi fost în stare să conducă.

– Acum ce facem? întreabă Trevor când își dă seama că au adormit pe banchetă.

– Îi trezim, nu văd altă soluție, răspund eu.

– Tu ai grijă de Sam, zice Trevor, iar eu o să mă ocup de Cameron.

– Sam... îi zic, scuturând-o ușor de umăr.

Din fericire, deschide imediat ochii și iese din mașină pufnind. O iau de braț ca s-o ajut să stea în picioare.

– Poți? o întreabă Trevor.

– Da.

Închidem mașina și ne îndreptăm spre ușa de la intrarea casei Dallas.

Avem nevoie de chei, sper ca Sam să-și amintească unde le-a pus.

– Sam, cheile! îi spun, dar ea pare că nu mă aude.

Ține ochii închiși și capul sprijinit pe umărul meu.

– Sam! repet ridicând vocea.

– Ce-i? chicotește ea.

– Cheile!

Se desprinde lent de mine și, cu greu, scoate din geantă o legătură de chei.

Câteva minute mai târziu, suntem în casă, și o ajut să se întindă. Mă apropii de noptieră să sting veioza și ies din camera ei.

– N-am nevoie de dădacă, Trevor. Știu unde mi-e patul, zice Cameron străbătând coridorul și intrând în camera lui.

– Atunci du-te singur! răspunde Trevor făcând stânga-mprejur să plece. Te aștept în mașină. Hai mai repede! îmi zice apoi, trecând pe lângă mine.

Încuviințez și mă apropii de ușa lui Cameron.

– Ai putea să fii puțin mai amabil cu el. Voia doar să te ajute, îi spun sprijinindu-mă de canat și străduindu-mă să fiu cât mai drăguță.

– N-am nevoie de ajutor, cu atât mai mult de la el, răspunde Cam aranjându-și ținuta.

– Bine.

Dau să plec.

– Cris, așteaptă!

Mă opresc. Cam se ridică în capul oaselor și-mi face semn să vin la el.

N-am încredere. Nu vreau să mă apropii prea mult.

– Nu mușc, crede-mă! Vreau doar o îmbrățișare, chicotește el.

Mă hotărâsc să-i îndeplinesc dorința.

El se ridică în picioare în timp ce eu mă apropii cu prudență. Când mă strânge în brațe, am o senzație ciudată de ușurare. Inima îmi bate atât de tare, încât mi-e teamă că o poate auzi și el.

– Noapte bună, iubire! îmi șoptește.

– Noapte bună, Cam! îngaim eu în șoaptă și ies din cameră înainte să-și poată da seama că mă podidește plânsul.

— **B**ună dimineața, scumpo! zice mama zâmbind.
— Nu e deloc o „bună dimineață“. Parcă am o menghine care-mi strânge capul, zic eu trecându-mi mâna prin părul ciufulit.

Nu mi-e deloc ușor să mă trezesc. Azi-noapte am venit acasă la trei.

— Măcar sper că petrecerea a fost frumoasă, zice mama întinzându-mi o ceașcă de ceai.

— Da, dar m-am culcat prea târziu. Iar peste jumătate de oră am întâlnire cu Sam să mergem împreună în centru. Cred că la întoarcere o să mă culc din nou.

— Doar după ce-ți faci lecțiile. Trebuie să te străduiești să ai rezultate bune la școală, zice mama.

— Chiar stăm de vorbă despre școală duminică dimineață? pufnește Kate.

În scurt timp îmi dau seama de ceva ciudat... Lipsește cineva.

— Unde e...?

Nici măcar nu sfârșesc propoziția, că aud ușa de la intrare cum se deschide și apoi se închide.

Tata trece pe coridor și, fără să spună nimic, urcă scările.

— L-a chemat John azi-dimineață. Trebuia să-i comunice ceva important... ne explică mama cu privirea ațintită asupra cănii de cafea.

În mai puțin de cinci secunde o iau după tata pe scări. E ceva dubios aici...

141
Trec prin fața dormitorului, dar nu e acolo. Sigur s-a dus în biroul lui.

Bat de vreo câteva ori fără să primesc răspuns, așa că intru.

Tata stă la masa de lucru și se uită cu atenție la o foaie.

– De câte ori trebuie să-ți spun să nu intri în camera asta fără să ceri voie? mă întreabă cu ochii în continuare la bucata aia de hârtie.

– Am bătut și nu mi-ai răspuns, așa că mi-am dat singură voie.

– Sper să n-o faci de fiecare dată când nu primești răspuns.

– Ce voia domnul Dallas?

La cuvintele astea, tata se uită cu atenție la mine peste ochelari.

– Am vorbit despre treburile obișnuite... Chestiuni de serviciu, care n-ar trebui să te intereseze în nici un fel pe tine.

Se uită iar la foaie și mă ignoră.

– Ba mă interesează. E ceva în neregulă?

– De ce? E uimit. Cris, spune despre ce e vorba! Ești aici dintr-un motiv anume. N-o mai da pe după piersic și vorbește clar!

– Lipsești des de la serviciu, te cerți cu mama, ești mereu arțăgos. Ce se întâmplă, tată?

Nici un răspuns. Fața lui e impasibilă, impenetrabilă.

– Deci? insist eu.

– N-ar trebui să-ți faci probleme pentru lucruri care nu te privesc. Eu și mama ta suntem adulți și suntem în stare să avem grijă de noi. În ce privește restul, știu ce fac. Așa că încearcă să stai deoparte! Ai să-mi mulțumești când vei înțelege... Acum, dacă nu te superi, aș avea ceva de lucru.

Tac și ies din cameră, dar n-am deloc de gând să renunț. Cu prima ocazie o să intru în biroul ăla stupid să mă uit printre hârtoagele lui și o să găsesc singură răspunsurile care mă interesează.

Cobor și mă duc în camera mea să mă pregătesc.

După douăzeci de minute sunt în fața vilei familiei Dallas.

Ușa de la intrare se deschide, iar când ridic privirea, o văd pe Sam că vine spre mine cu telefonul mobil la ureche.

– Bine, spune înainte de a încheia convorbirea. Cris!

Surâde și mă îmbrățișează.

– Mergem?

– Așteaptă, au zis că în trei secunde sunt aici, mă anunță ea zâmbind.

O spune cu atâta siguranță, ca și cum eu aș ști despre ce vorbește.

– *Sunt aici?* întreb nedumerită.

– Da. Uite-i!

Salută pe cineva din mașina care se oprește lângă noi.

Nu-mi vine să cred. Își bate joc de mine?

– Vorbești serios? Nu trebuia să fie o „zi între prietene“?

– N-ai fi acceptat niciodată dacă ți-aș fi cerut să petreci o zi cu mine, cu Nash și cu Cam. Aș fi vrut s-o invit și pe Cloe... dar știu că încă nu v-ați împăcat, așa că am preferat să nu-i spun nimic.

– Chestia asta nu-mi place deloc, mă mulțumesc să zic.

– Ba mie, da. Și încă mult.

Îmi face cu ochiul.

– Sam, ce ai de gând? o întreb îngrijorată.

Totul pare organizat cu un scop bine determinat.

– Nimic! Hai să mergem! Ne așteaptă.

Mă ia de mână și mă trage după ea.

Se prevede o zi foarte lungă.

— Ziceți că-mi vine bine? întrebă Sam plimbându-se înainte și înapoi și învârtindu-se ca să ne arate o altă rochie.

În weekendul următor, familia Dallas se duce la nunta unei nepoate, și Sam a organizat ieșirea asta ca să ne dăm cât mai mulți cu părerea despre ce rochie să îmbrace.

Toate rochiile pe care le-a probat până acum păreau făcute special pentru silueta ei minionă. Dar ea a reușit să-i găsească fiecareia un defect. Și treaba asta începe să-l scoată din sărite pe Cameron.

— După părerea mea, nu-ți vine bine culoarea, comentează Nash.

— Glumești? E o rochie foarte frumoasă. Hai, Sam, cumpăr-o și să plecăm de aici! zice Cameron.

Sam îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Am să-l ascult pe Nash.

Și se închide din nou în cabina de probă.

Suntem în magazin de o oră și jumătate, și dacă merge tot așa, sunt sigură că Sam va reuși să probeze toate modelele expuse.

— Ah, ca să vezi! „După părerea mea, nu-ți vine bine culoarea.” Nu puteai să-i zici că arată trăsnet? Am fi ieșit afară din magazinul ăsta scârbos, se vaită Cameron.

— Sunt logodnicul ei și încerc să-i dau o mână de ajutor! Cris, ce trebuie să facem după asta? întrebă Nash.

Scot din geantă lista cu „lucrurile pe care trebuie neapărat să le facem azi”, scrisă și tipărită de Sam.

Într-adevăr, se pare că a organizat ziua de azi în cele mai mici amănunte...

– Voi doi trebuie să vă întâlniți cu o anume Lily, spun eu.

– A, da! Trebuie să-și ia pantofii de la magazinul lui Lily...

– Voi vorbiți serios? Se omoară chiar atât de tare cu firea pentru nunta lui Elizabeth? Întreabă Cameron șocat.

Sam iese din cabina de probă cu o altă rochie făcută parcă pentru ea.

– Ce ziceți?

Ar fi de ajuns să vezi fața lui Nash ca să înțelegi cât de bine îi stă.

– Asta e chiar frumoasă. Acum putem pleca? comentează el fără măcar să se uite la ea.

Se ridică și se apropie de Sam, o ia de umeri și-i șoptește ceva la ureche.

– Ai putea să te prefaci măcar puțin că te interesează? Îl întreb pe Cameron, venind lângă el în locul lui Nash.

– Nu mă interesează. Și nici măcar nu înțeleg de ce Sam se entuziasmează atât pentru nunta asta. Pe Elizabeth o cunoaștem prea puțin! Apoi, adresându-li-se lui Sam și lui Nash, care continuă să schimbe pupici și zâmbete, adaugă: Ei, ce-ați zice dacă v-ați dedica amorului când o să fiți într-un loc mai retras și mai departe de ochii mei? Acum putem pleca?

Se distrează copios să-i ia peste picior și să-i pună în situații jenante. Cuvintele lui mă fac și pe mine să hohotesc de râs. După cum era de așteptat, Sam se îndepărtează jenată de Nash și fuge în cabina de probă să se schimbe.

– Poți să nu mai fii răutăcios când sunt cu sora ta? Vorbeam despre lucruri importante, îi reproșează Nash.

Cameron izbucnește în râs.

– Da, lucruri importante...

După câteva minute, Sam iese din cabină.

– Bun, putem șterge de pe listă cuvântul „rochie“! Acum eu și Nash ne ducem să-mi iau pantofii. Tu, Cris, ai putea să-l ajuți pe Cameron să-și aleagă un costum pentru nuntă. Ar fi drăguț să-i găsești unul care să se asorteze cu rochia mea.

– N-am nici cea mai mică intenție să mă îmbrac la costum! O pereche de blugi și o cămașă merg foarte bine, i-o trântește el, dar Sam nu-l ascultă și, trăgându-l după ea pe Nash, se duce la casă să plătească.

Eu și Cameron rămânem câteva clipe nemișcați să ne uităm după ei.

– Sam are dreptate, Cam. Mergi la o nuntă, trebuie să pui pe tine ceva potrivit, îi explic eu uitându-mă în jur după raionul de bărbați.

Cameron mă urmează pufnind și continuând să se vaite ca un copil de cinci ani silit să facă un lucru care nu-i place.

– Țsta nu-i deloc rău, zic arătându-i un sacou.

– Și cum îl deosebești de celelalte douăzeci de alături? Toate sunt la fel.

Pufnește iar.

– N-ai putea să fii mai cooperant? Cu cât alegi mai repede, cu atât plecăm mai repede de-aici, spun cu ochii la sacouri, căutând o nuanță ce s-ar putea potrivi cu rochia lui Sam.

– N-am nici un chef să fiu cooperant.

– Mulțumesc, Cameron, îi arunc eu o privire urâtă. Cred că astea ar merge, zic apoi, dându-i haină și o pereche de pantaloni. Du-te să te schimbi! Între timp, eu caut o cămașă și o cravată.

– La ordinele tale, șefule! spune el și se îndreaptă spre cabina de probă.

În timp ce aleg cămăși și cravate, nu pot să nu mă gândesc la buzele perfecte ale lui Cam, la privirea lui intensă, la zâmbetul acela care mă topește de fiecare dată.

Trag adânc aer în piept și mă îndrept cu pași mari spre cabina lui de probă, trag perdelele și-i dau cămașa pe care am ales-o.

– Ține! Și caută să te grăbești!

Abia acum observ că e dezbrăcat până la brâu, numai în pantaloni. Îl privesc mișcându-se încet ca să-și pună cămașa și simt că mi se taie respirația. Trebuie neapărat să ies de aici.

– Te aștept afară, reușesc să spun.

– Nu, stai! Îmi aranjezi cravata? spune el sfârșind de încheiat nasturii de la cămașă.

– Bine, șoptesc, sprijinindu-mă cu spatele de peretele cabinei ca să las cât mai mult spațiu între noi.

Ar fi prea periculos să stau aproape de el.

– Mă simt ridicol, zice el privind-se în oglindă.

Mie mi se pare pur și simplu perfect...

– Tu ce zici? se întoarce brusc spre mine.

– Zic că... îți vine foarte bine... îngaim.

– Ești în regulă? Te-ai înroșit ca focul, spune el apropiindu-se și atingându-mi obrazul fierbinte.

– Hm... da... Îți fac nod la cravată, să vedem dacă vine bine.

El face un pas spre mine, își reazemă brațele de perete de-o parte și de alta a capului meu și continuă să surâdă, ca și cum ar fi ceva amuzant.

– Cam... te rog!... murmur lipindu-mă și mai mult de zid și ținând privirea în jos, ca să nu-i întâlnesc buzele și ochii negri.

– Sst! șoptește el alunecându-mi cu arătătorul de-a lungul obrazului până la bărbie, pe care mi-o ridică încet în așa fel încât să-mi întâlnească ochii.

Buzele lui sunt ca ca un magnet și nu pot să mă abțin să nu mă uit la ele când și le mușcă lent, înainte de a-și apropia fața de a mea.

– Nu te mai abține, iubito! Știu că ți-e dor de mine. Nu te mai prefac că nu te interesează nimic!

În clipa în care buzele ni se ating, îmi pierd controlul.

Gurile noastre se caută, respirația ne e din ce în ce mai scurtă, sărutările mai intense. Totul ar fi perfect dacă n-am fi închiși într-o cabină de probă.

Însă, în momentul ăsta, niciunuia din noi nu pare să-i pese. Contăm numai eu și el.

– Iubito... șoptește el, mi-a fost dor de tine.

– Urăsc când ajungem în situația asta. Mi-e groază să te doresc atât de mult, recunosc eu.

– Curând n-ai să mai urăști, îți promit, spune lăsând pe fruntea mea un pupic.

Se îndepărtează să se uite din nou în oglindă și încearcă să-și aranjeze cravata.

– Lasă-mă pe mine!

Zâmbesc și mă apropii iar de el.

– Bine, dar păstrează distanța de siguranță, nu sunt chiar așa de sigur de autocontrolul meu.

– Gata, șoptesc când am terminat.

El se răsucește să se uite în oglindă.

– Merge.

Ies din cabină și mă așez pe un mic fotoliu să-l aștept.

După ce plătim, ne ducem după Sam și Nash pe plajă să bem un milkshake.

Rămânem în tăcere să privim orizontul.

– Poate vara care vine va fi ultima pe care o petrecem la Miami Beach. Cine știe unde vom fi anul viitor... comentează pe neașteptate Sam.

– Nu-i sigur că nu vom fi aici, face Cameron.

– Poate eu și Nash o să fim la New York, la academia de arte, continuă Sam.

– Dacă ne acceptă... adaugă Nash.

– O să ne accepte. Oricum, scrisorile n-au venit încă pentru nimeni, mai avem câteva posibilități, zice Sam.

— Capitala statului Mississippi? întrebă mama în timp ce conduce.

În dimineața asta nu numai că m-am trezit târziu și a trebuit să sar peste micul dejun, dar nici n-a venit nimeni să mă ia și am avut neșansa să mai înceapă și ploaia. Așa că, nu știu cum, am reușit s-o conving pe mama să ne ducă la școală atât pe mine, cât și pe Kate.

— Jackson, răspunde Kate corect.

Blocate în traficul de dimineață, o ținem așa cam de douăzeci de minute.

— Bravo!

— Cris, e rândul tău, zice Kate.

— N-ai grijă! O să faci bine la test, știi totul, o încurajez eu.

Kate e foarte silitoare și la școală a avut întotdeauna note excelente. Nu înțeleg cum de intră în panică.

— Nu-i adevărat. Hai, zi un stat la întâmplare!

— Hm... Virginia?

— Prea ușor! Richmond, răspunde ea lăsând ochii în jos ca să răsfoiască din nou paginile cărții și să repete cu glas scăzut caracteristicile statelor.

Mă uit la ceas pe telefonul mobil. Mai sunt zece minute până încep orele și ne-am îndepărtat de cartierul nostru doar cu câțiva metri.

Aparent, mama e binedispusă. Se preface foarte bine, și, dacă n-aș fi auzit discuția ei cu tata de ieri-seară, chiar aș fi crezut-o.

– Tata s-a dus azi la serviciu? o întreb.

Tace câteva momente, apoi răspunde:

– Da.

Asta mă liniștește.

Facem mai mult de jumătate de oră până la școală.

După ce mi-am luat rămas-bun de la Kate, intru pe ușa mare și străbat culoarul gol spre dulapul meu.

Când sună clopoțelul, din laboratorul de engleză îi văd că ies pe Trevor și pe Taylor, urmați, puțin după aceea, de Becca, Sam și Cameron.

Ieri-dimineată, Cam nu părea deloc bucuros de faptul că am fost primită la UCLA și, ca să fiu sinceră, am rămas puțin dezamăgită de reacția lui. El mai mult ca toți ceilalți ar trebui să știe cât îmi doresc să mă întorc în orașul meu natal.

Gândurile îmi sunt întrerupte de o mână care-mi trece prin fața ochilor.

– Planeta Pământ către Cris!

Taylor surâde.

– Oh... da, scuză-mă!...

– Am aflat de ieșirea de ieri în patru, chicotește el. Sam a fost genială.

În clipa asta aș vrea să dispară. Nu poate să-și vadă de treabă? Și, mai ales, de ce naiba i-a povestit Sam despre ziua de ieri?

Trevor se uită perplex la mine. Firește, ieri-seară, când m-a sunat, n-am avut curajul să-i spun. Știu foarte bine că nu aprobă faptul că eu și Cameron ne apropiem din nou.

– *Ieșire în patru?* întrebă.

– Ei, da! Nu știai? Sam mi-a spus că sunt... începe să povestească Taylor.

– Tay, pot să-i explic situația și fără ajutorul tău, îl opresc eu. Sunt sigură că, dacă nu l-aș fi întrerupt, ar fi exagerat totul, și nu vreau ca Trevor să-și facă griji degeaba.

– Atunci explică-mi! zice Trevor încrucișându-și brațele la piept și făcând o față care nu promite nimic bun.

– Ieri aveam întâlnire cu Sam, dar ea, fără să știu, a organizat o ieșire cu Cameron și cu Nash...

– Înțeleg... Și de ce nu mi-ai spus aseară? Credeam că sunt cel mai bun prieten al tău... zice el furios.

– Chiar ești. Doar că... nu mi s-a părut important, zic și, imediat, mă aleg cu una dintre privirile lui urâte.

Nu puteam să inventez ceva mai aiurea.

– După tine, nu e important?

– Bine, uite ce-i!... Eu trebuie să vorbesc cu... tipul ăla cu fes mov care tocmai a trecut pe lângă voi. Vă las, zice Taylor îndepărtându-se cu pași mari.

– Cris... începe Trevor, dar se oprește imediat să tragă adânc aer în piept și să se calmeze. Nu sunt supărat că nu mi-ai spus. Lucrul care mă deranjează cu adevărat e că tu cazi iar în capcana deșteptului ăluia.

– Nu știam nimic! N-aș fi ieșit ieri dac-aș fi știut că vine și Cameron, mărturisesc eu.

– Nu vorbesc numai despre ieri. Vorbesc în general. Credeam că ai nevoie de mai multe dovezi ca să-ți schimbi părerea despre el...

Nici măcar nu se uită în ochii mei.

Nu suport când Trevor începe să se poarte așa. Chiar dacă e cel mai bun prieten al meu, nu suport să-mi spună ce trebuie să fac.

– Încă nu mi-am schimbat părerea despre el, Trevor.

– Da, de-aia te lași îmbrobodită ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Rămân fără cuvinte. Ce se întâmplă cu el?

– Trebuie să iei o hotărâre, Cris. Să-l ierți, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ori să ți-l scoți din cap și să întorci foaia.

Își încheie discursul și pleacă, lăsându-mă singură în mijlocul culoarului.

Cuvintele lui nu numai că m-au rănit, dar m-au făcut să mă simt și stupidă.

Într-adevăr, îl las pe Cameron să facă ce vrea el?

Se sună din nou de intrare.

Începe ora de educație fizică.

Mă duc la vestiar și, când intru, fetele și-au pus deja hainele de sport.

– Azi jucăm baschet, zice Sam venind emoționată spre mine.

– Tot e mai bine decât fotbal.

Mă duc spre banca unde sunt tricourile.

Iau unul portocaliu și mi-l pun în locul bluzei.

– Sper să fiu în echipă cu fratele meu, cu Nash sau cu Taylor.

Cel puțin o să fiu sigură că nu pun mâna pe minge: ei știu că sunt nătăfleată.

Sam râde.

– Apropo de Taylor, îmi explici și mie de ce i-ai zis că am ieșit ieri cu Nash și cu Cameron?

– Ce-i rău în asta?

– Trevor nu știa și nu i-a căzut bine.

– Hm... Și ce legătură are Trevor? Vreau să zic, pe el de ce-l interesează dacă ai ieșit cu Cameron? Nu e logodnicul tău.

Mai rău, e cel mai bun prieten al meu. În prietenie, sinceritatea e totul, și mă simt vinovată că l-am mințit.

– Știu. Dar ai fi putut să-ți ții gura. Taylor și-ar fi putut face cine știe ce idee.

– Fii sinceră, Trevor și-ar fi putut face cine știe ce idee. Știu bine că ți-e teamă să nu-l fi rănit.

Mă uit curioasă la ea să văd unde vrea să ajungă, chiar dacă, probabil, deja știu.

Sam știe că lui Trevor îi place de mine și că asta trece drept prietenie.

De fapt, cred că asta-i motivul pentru care nu i-am spus despre ieșirea mea de ieri cu Cameron.

– Las-o baltă, Sam!

– Bine. Dar ar trebui să fii foarte atentă... ai putea să-i faci rău...

Faptul că aş putea să-i fac rău lui Trevor e cea mai mare teamă a mea.

Ne apropiem de uşa sălii de sport, gata de meciul de baschet. Cineva dă peste noi.

Susan şi prietenele ei. Cine altcineva?

Recunosc că zilele astea s-a purtat bine cu mine.

Sigur, când zic „s-a purtat bine“, înţeleg că s-a mulţumit să-mi arunce câteva priviri răutăcioase din când în când şi nu mi s-a mai adresat.

– Eşti gata să fii zdrobită, Evans? mă întrebă ea ridicând o sprânceană.

– Aş putea să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare, îi răspund.

În sala de sport, băieții aruncă deja cu mingea la coș. Cameron se distrează de minune cu Nash, Matt și Taylor. Cloe trece pe lângă mine și se îndreaptă, mai mult târând picioarele, spre profesoară.

– Ce are? o întreb pe Sam.

Nu mi se pare deloc veselă, și asta mă îngrijorează puțin. Nu se întâmplă des s-o vezi așa. Din contră, de obicei e mereu zâmbăreață și plină de energie.

Profesoara încuviințează, și Cloe se așază pe o bancă într-un colț, ia telefonul mobil și începe să scrie ceva.

– În teren! strigă profesoara.

Băieții țipă de plăcere, noi, fetele, pufnim.

Căpitanii încep să-și aleagă coechipierii. Spre norocul meu, cad cu Nash și cu Cameron. Taylor e căpitanul echipei adverse.

În prima repriză a meciului, echipa mea pare hotărâtă să câștige. Toți se mișcă după schema propusă de Nash, încât la pauză avem egalitate cu adversarii.

Ce fac eu? Nimic.

Așezată cu Sam într-un colț al sălii de sport, mă uit la profilurile de Facebook ale colegilor noștri de clasă.

Din fericire, Nash a ales în mod înțelept să nu mă trimită pe teren.

– Uită-te la el! De ce iese atât de bine în fotografii, în timp ce eu par tocmai apărută dintr-un film cu zombi? se văicărește

Sam uitându-se la o fotografie cu ea și Nash pe care a postat-o pe Instagram.

– Arăți foarte bine! îi zic.

Profesoara fluieră, iar eu mă întorc să văd ce s-a întâmplat. Susan e la pământ, nemișcată.

– Dați-vă la o parte! Rose, ți-e bine? întrebă profesoara apropiindu-se.

– Doar mi-am scrântit piciorul. Ce vă uitați cu toții la mine? Ashley, du-mă la cabinet! ordonă Susan, și prietena ei o ajută să se ridice.

Țopăind, ies amândouă din sala de sport.

– Evans, înlocuiește-o! mi se adresează profesoara.

– Dar eu sunt în echipa lui Nash!

– N-are importanță. Joacă!

Execut comanda fără să obiectez. Taylor se apropie să bată palma cu mine.

– Îți cer iertare pentru toate pasele greșite pe care-am să le dau.

În timp ce spun asta zâmbesc, dar n-am fost niciodată mai serioasă ca acum.

– Ești gata? mă întrebă el.

Încuviințez, și Nash câștigă imediat mingea și-și evită cu abilitate adversarii.

Mă pun în fața lui, încercând să i-o iau, chiar dacă sunt foarte sigură că n-am să reușesc. Firește, Nash mă depășește fără probleme și se îndreaptă în goană spre coșul nostru, până când Matt, în cele din urmă, reușește să-i fure mingea.

Coechipierii aleargă în ajutorul lui Matt, care e blocat de Nash și de un alt adversar. Îi imit pe ceilalți, convinsă că Matt nu va avea curajul să-i paseze mingea uneia ca mine. Dar mingea sare de la pământ și ajunge exact în mâinile mele. Încep să driblez cât pot de repede spre coș.

Când ajung cam pe la mijlocul terenului, Cameron îmi barează drumul cu un zâmbet malițios pe față și, când încerc să trec, întinde un braț să mă împiedice.

– Hai, iubito, dă-mi mingea! Știi foarte bine că tot ți-o iau.

Chicotește și se apropie din ce în ce mai mult.

Acum ce fac?

– Dac-aș fi în locul tău, nu m-aș subevalua, spun etalând o îndrăzneală pe care nu o am.

El continuă să suradă, convins că va fi o nimica toată să-mi ia mingea.

– Nu opune rezistență!

Aș vrea să încerc să arunc la coș... Primul lucru care-mi trece prin minte e să-i distrag atenția lui Cameron. Continui să driblez și mă apropii de el fixându-i buzele cu privirea, ceea ce știu că-l zăpăcește.

– Știi ce, Cam? îl întreb mișcându-mă încet în jurul lui. Când zic să nu mă subvaluezi... vorbesc serios.

Apoi, foarte rapid, mă întorc și arunc mingea la coș. Și înscriu. Nici mie nu-mi vine să cred.

Chiar am marcat?

Mă uit la Cameron care zâmbește scuturând din cap și trecându-și mâna prin păr.

Când sună de ieșire, ne întoarcem în vestiar.

– Data viitoare o să cer să rămâi în echipa noastră. Te iau la schimb cu Cameron, fraierul care se înmoaie de la o privire, comentează Nash, aruncându-i prietenului său o căutătură răutăcioasă.

– A trișat, chicotește Cameron.

Nash scutură din cap și pleacă, lăsându-ne singuri.

– Ce vicleană s-a făcut iubita mea! De când îmi exploatezi punctele slabe ca să-ți atingi scopurile? întrebă Cam apropiindu-se încet de mine.

– Am învățat de la cel mai bun, răspund.

– Îmi placi în varianta asta rea, spune el mângâindu-mi obrazul. Te aștept afară din vestiar.

– Ca să...?

– Ca să mergem să luăm ceva de mâncare. Mor de foame. Încuviințez și mă duc să mă schimb.

Când intru în vestiar, o văd pe Sam alergând spre dulapul ei. Ca și cum n-aș fi observat că asculta ce vorbeam cu Cameron!

– Sam, știi că e proastă-creștere să tragi cu urechea? zic scoțându-mi tricoul.

– Ups... da, dar... îmi place foarte tare să te văd împreună cu fratele meu, îmi explică ea.

Când ies din vestiar, îl văd pe Cameron sprijinit de un dulap.

– Iat-o pe diavolița mea!

Ne îndreptăm spre distribuitoarele automate.

– Nash mi-a tot reproșat că din cauza mea am pierdut meciul, spune el în timp ce ne așteptăm rândul.

– Ai fost un bleg, glumesc eu.

El se întoarce spre mine cu o privire amenințătoare.

– La urma urmelor, chiar te-ai lăsat distras?

– Ar trebui să știi că, atunci când te apropii tu, autocontrolul și capacitatea mea de a raționa se duc pe copcă.

– Ce mincinos!

– Nu glumesc.

Îi trag un pumn în braț, și râdem până când, în cele din urmă, ne vine rândul.

Seleționăm două batoane cu cereale, și Cameron se apleacă să le ia.

– Cam... zic eu urmându-l în curte.

– Da.

– Cred că ai șterpelit ceva ce-mi aparține.

– Și tu mi-ai furat ceva ce-mi aparține, răspunde el serios.

Despre ce naiba vorbește?

– Inima mea.

La cuvintele astea, amândoi izbucnim în râs. Nu-i deloc stilul lui să spună așa ceva.

– Scuză-mă, dar tentația de a-l imita pe Matt a fost prea puternică, se justifică el încercând să-mi distragă atenția.

– Cam, batonul meu cu cereale! zic eu întorcându-mă unde rămăsesem.

– Ia-l! răspunde el ridicând mâna.

Rămân nemișcată și mă îmbufnez.

Dimineață nici n-am luat micul dejun.

– Mi-am epuizat energia băgând afurisita aia de minge în coș. Nu știi dacă ții minte... aia pe care continuă să ți-o reproșeze Nash.

Pufnind, Cam îmi înapoiază gustarea. Apoi ieșim în curte să ne ducem la ceilalți.

– Văd că azi ești binedispusă, observă el mușcând din baton.

– Și tu, răspund eu.

– Cum să nu fiu după sărutul de ieri?

Numai când îmi amintesc, și mă ia cu furnicături.

– Deci te întorci la Los Angeles? mă întreabă el cu privirea plecată și pe un ton serios.

Îmi revine în minte expresia feței lui deziluzionate când a aflat de răspunsul de la UCLA.

– Probabil că da... A, uite-i pe ceilalți! o tai eu imediat ce-i zăresc pe Sam, pe Taylor și pe restul.

– Știu că ieri ți-am lăsat altă impresie, dar mă bucur mult pentru tine. Știu cât de mult țineai să reușești, spune el silindu-se să zâmbească.

Se vede că, de fapt, alegerea mea nu-i convine, dar acum n-am chef să mă gândesc la asta.

– Mulțumesc, Cam, zic și-i zâmbesc și eu. Oricum, mai e un an întreg până atunci.

– Da... doar un an...

— Cameron, termină! zic zâmbind, în timp ce el continuă să arunce în mine cu boabe de strugure.

N-ar fi trebuit să mă așez niciodată cu el, cu Taylor și cu Nash la masă la cantină. Continuă să ne tortureze pe mine și pe Sam, care nu vrem decât să mâncăm în liniște.

— Asta ți se duce drept în sân!

Sam izbucnește în hohote de râs, scuipând apa în pahar. Ziua a început rău, dar continuă bine.

Cameron n-a făcut altceva decât să debiteze glume și să se învâртеască pe lângă mine.

Situația cu băieții, cel puțin azi, pare să fi revenit la normal. Cu o singură persoană nu m-am împăcat încă — Cloe.

Singura dată când ne-am adresat una alteia a fost când mi-a vorbit despre cum se simte Cameron din cauza mea. Mi-e dor și de ea.

Mă uit în jur să văd unde-o fi. E așezată la o masă, singură, și se uită cu tristețe la ecranul telefonului mobil.

Cine știe ce i s-a întâmplat... Ar fi cam ciudat dacă m-aș apropia acum de ea și aș întreba-o ce face.

— Hei, nu stai cu noi? îl întreabă Taylor pe Trevor, care tocmai trece pe lângă masa noastră.

Din privirea lui Trevor înțeleg că e încă supărat pe mine din cauza felului cum mă port cu Cam.

– Nu, mulțumesc, cred că găsesc loc în altă parte.

Fără să adauge altceva, face stânga - mprejur și ne lasă pe toți cu gura căscată.

Simt cum mă apucă pandaliile. Mă ridic și dau să-l înșfac de braț, dar el se întoarce pufnind.

– Ce vrei?

– Termină, Trevor! Încetează să te mai porți așa cu mine! Poate nu fac ce trebuie cu Cam, dar n-are sens să te superi din cauza asta pe mine.

– Nu e nici locul, nici momentul potrivit să vorbim, Cris. Mai vorbim.

Îmi întoarce spatele și pleacă.

Trag aer adânc în piept încercând să mă calmez și mă întorc la masă.

– E totul în regulă? întreabă Cameron îngrijorat.

– Da. Iau în mână hamburgerul, apoi îl las iar pe farfurie.

Mi-a trecut foamea.

Cameron întinde o mână și și-o pune delicat peste a mea.

– Ești sigură?

O furculiță cade pe jos și, când ne întoarcem, o vedem pe Sam cu un zâmbet pe toată fața.

– Ah, Doamne, scuzați-mă! Vă rog, continuați!

– Ptiu! Sunteți mai dulci decât budinca de ciocolată pe care ne-au servit-o azi... și eu nu pot să sufăr budinca de ciocolată... Așa că, vă rog, dacă vreți să continuați cu sentimentalismele, duceți-vă undeva mai departe! zice Taylor dezgustat.

Când Cameron își retrage mâna, îi simt imediat lipsa. E absurd, îmi dau seama, totuși așa mă simt de fiecare dată când se îndepărtează de mine: golită.

Soneria sună finalul pauzei de masă, readucându-ne la realitate. Ne ridicăm să ne ducem la ore.

După-amiaza trece încet, iar la sfârșitul zilei ard de nerăbdare să plec acasă, chiar dacă mă așteaptă o seară lungă de studiu.

Când ies în curtea școlii, Cameron vine după mine.

– În sfârșit! zice. Credeam că te-ai hotărât să-ți faci veacul la școală... Cât ți-a trebuit să ieși de acolo?

– S-a întâmplat ceva? întreb.

– Simțeam doar nevoia să fiu cu tine, șoptește el îmbrățișându-mă.

Rămân fără grai.

– Hai, leneșule, mergem? strigă cineva în spatele lui.

E Becca și pare supărată pe el.

Cam se uită iar la mine, pufnind.

– Am uitat!

De când el și Becca sunt atât de buni prieteni încât își pun porecle?

– Ne vedem mâine, iubito, murmură el sărutându-mă pe frunte.

Apoi pleacă amândoi. Ce ciudat!...

Mă hotărâsc s-o iau prin spatele școlii, în speranța că poarta de acolo e deschisă, ca să pot ajunge mai repede acasă.

Trecând prin fața terenului de fotbal, observ pe cineva care plânge așezat pe un gard scund. Nu știu ce să fac, să mă apropiu sau nu. Când îmi dau seama că e Cloe, nu mai stau pe gânduri și mă duc la ea.

– Cloe, zic îmbrățișând-o.

Are ochii roșii și fața scaldată în lacrimi.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat că îi urăsc pe băieți. De ce trebuie să se poarte mereu ca niște fraieri imaturi? Să-i ia naiba! zice ea ridicându-se în picioare și aruncând telefonul cât colo, spre terenul de fotbal. Pe urmă se așază iar lângă mine și, nervoasă, începe să smulgă fire de iarbă. „Ne completăm unul pe altul“, zice imitând glasul lui Jack. „Distanța n-are nici o influență asupra dragostei noastre. Ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viață. Dacă-ăș putea, mi-ăș petrece veșnicia cu tine.“

Exact cum mă temeam. Relația ei cu Jack pare să fi ajuns la cap de linie.

– Și știi care-i cel mai amuzant lucru? Că ieri-dimineață mi-a spus: „Te iubesc, dulceată. Abia aștept să te văd!”

Aș vrea să știu ce s-a întâmplat, dar aproape că mi-e frică s-o întreb.

– Nenorocita aia... Jur că, dac-o văd, o omor. Sar la ea și-i smulg părul din cap. Cum poate, Cris? Cum poate să-mi facă una ca asta?

Tăcem câteva momente, pe urmă începe iar să vorbească:

– Ieri-seară, Jack mi-a trimis un mesaj. Scria că nu mai vrea să fie cu mine fiindcă s-a îndrăgostit de alta. Iar nenorocita aia mi-a și scris să stau departe de „Jack al ei”. Acum nu știu ce să fac, încheie ea.

– Ai încercat să-l suni să-i ceri explicații? Sunt lucruri care nu se spun prin SMS. E o lașitate, iar Jack nu pare genul.

Tace și se întoarce să se uite după telefonul mobil pe care l-a aruncat pe terenul de fotbal.

– Știi ceva? El a făcut alegerea greșită. Dac-ar fi avut altceva de spus, m-ar fi sunat deja. N-are importanță. O să trec și peste asta, zice ștergându-și lacrimile.

Cloe e o tipă tare. A înfruntat lucruri mult mai grele decât despărțirea de Jack.

– Tu ce faci? mă întreabă.

– Mai bine, zic schițând un surâs.

Ea pleacă privirea.

– Nu-mi vine să cred că ești aici... după tot ce s-a întâmplat din vina mea.

– Cloe, să lăsăm trecutul! N-am chef să vorbesc despre asta.

– Da, ai dreptate. Probabil nu-i plăcut să-ți amintești porcăria care s-a-ntâmplat.

– Într-adevăr... n-a fost un an prea bun pentru nici unul dintre noi.

– Oricum, îți mulțumesc. Nu numai pentru azi. Mi-era teamă că n-ai să-i ierți niciodată pe Cam și pe Sam, dar văd că

ai reușit. Surâde. Știu cât te-a costat să-l ierți pe Cameron, dar crede-mă, te iubește cum n-a iubit pe nimeni. Sunteți făcuți să fiți împreună, Cris. Și el are nevoie de tine mai mult decât de orice altceva. Ar fi trebuit să vezi în ce hal era... Părea scos din minți.

Cuvintele ei nu fac decât să-mi confirme că, deși s-au întâmplat atâtea, tot ce a fost între mine și Cameron nu era numai o minciună.

Verific telefonul mobil pentru a zecea oară de când i-am scris lui Trevor.

L-am rugat să vorbim ca să punem lucrurile la punct o dată pentru totdeauna, dar încă nu mi-a răspuns. Tipic pentru Trevor, când e furios...

Din păcate, singurele SMS-uri care continuă să-mi sosească sunt de la Sam.

De când m-am întors acasă, îmi trimite mesaje de genul: „Becca și Cameron s-au închis în camera lui“.

De ce nu înțelege că în felul ăsta nu face decât să înrăutățească situația?

„Mă duc să bat la ușă să-i deranjez. Îți scriu peste câteva minute.“

„Nu mă interesează!“ răspund și, ca să nu mai fiu pusă la curent, închid telefonul mobil și îl las în camera mea.

Așezată la masa din bucătărie, Kate recapitulează cu glas tare la matematică. Iau niște portocale și le tai să-mi fac un suc.

– Și mie, mulțumesc, zice ea imediat.

– Ce-ai zice să te scoli și să ți-l faci singură? i-o trântesc eu. Scoate limba la mine și iar recapitulează.

Suntem numai noi două în casă... Ce n-aș da să intru în biroul tatei să trag cu ochiul prin hârtiile lui! Problema e că ușa e încuiată, și habar n-am unde-ar putea să țină cheia.

– Fii atentă! strigă Kate, făcându-mă să revin cu picioarele pe pământ.

Sucul a curs din paharul plin ochi. Iau o cârpă și șterg blatul.

– La ce te gândeai?

Kate mă scrutează cu atenție.

– La nimic.

– Hm... nu te cred.

– Bine, mă gândeam la tata și la purtarea lui ciudată din ultima vreme.

– Da, am observat și eu. Mereu pare cu capul în nori, când e acasă, stă închis în biroul lui să facă nu se știe ce... Ieri-seară am intrat pe furiș la el și am găsit astea, spune, scoțând niște fotografii vechi din cartea ei. Sunt chiar frumoase, îi înfățișează pe mama și pe tata pe vremea când erau studenți.

Le iau și mă uit cu atenție la ele.

Pe prima am mai văzut-o... Îmi amintesc foarte bine fețele surâzătoare ale părinților mei, ale soților Dallas și chipul fetei aceleia însărcinate.

Trec la următoarea fotografie, în care mama și tata se îmbrățișează. Și, în cele din urmă, la ultima, în care apar două persoane pe care nu le cunosc.

– Aștia cine sunt?

– Întoarce poza! mă îndeamnă Kate.

Pe dos sunt notate două nume, probabil e vorba despre cei doi tineri din fotografie și alături, în dreptul fiecăruia, data nașterii și a decesului.

Trebuie să fie părinții adevărați ai lui Kate, morți într-un accident îngrozitor.

Kate a moștenit totul de la femeia foarte frumoasă din fotografie. Au aceiași ochi, aceleași buze subțiri, zâmbetul radios care ar fi în stare să înveselească și pe cel mai trist om de pe pământ.

– Semănați mult.

– Crezi?

Kate se apropie să se uite mai bine.

– Da.

Mă întreb cum de mama și tata n-au avut niciodată curajul să-i arate fotografia asta lui Kate.

– Cât aș fi vrut să petrec chiar și o singură zi cu ei, să-i cunosc și... șoptește ea.

– Cu siguranță ar fi mândri de tine, zic luând-o de umeri. Și i-ar mulțumi mamei și tatei pentru fata minunată pe care au crescut-o.

Kate surâde, ia fotografia și se mai uită câteva clipe la ea.

– Hm... murmur eu, ai idee unde ține tata cheia de la birou?

– Nu. Ieri am reușit să intru pentru că-l lăsase deschis. Dar putem s-o găsim. E suficient să stăm cu ochii pe el.

– Tare aș vrea să știu ce ascunde...

– Dacă vrei, pot să încerc. Zâmbește. Astă-seară o să-i urmăresc toate mișcărilor. Însă acum cred că e mai bine să mă apuc din nou de învățat.

– Da, mi se pare o idee bună. Mă duc și eu.

Intru în camera mea și deschid telefonul mobil. Am primit trei SMS-uri de la Sam și nici unul de la Trevor.

Ignor mesajele lui Sam – ultimul lucru de care am nevoie în clipa asta e să-mi fac griji pentru Cameron și Becca – și, înainte de a mă apuca de învățat, mă decid să fac o baie caldă și relaxantă.

Cufundată în apa fierbinte, mă bucur în sfârșit de puțină liniște, când aud zgomot de pași care se apropie.

– Cris, deschideee! țipă Kate bătând frenetic în ușa băii.

Dacă o ține tot așa, riscă s-o dărâme.

Ies din cadă, îmi înfășor prosopul în jurul corpului și-i deschid.

Kate ține un picior ridicat și are o tăietură în palmă.

– Ce-ai făcut? o întreb în timp ce trece pe lângă mine și se apropie de dulăpior să ia dezinfectantul și leucoplastul.

– Tăiam în două un sendviș și, întorcându-mă, m-am lovit cu degetul mic de masă și aproape mi-am străpuns mâna.

Deschid dulăpiorul și scot un plasture. I-l pun în timp ce ea pufăie.

– Voiam doar să mănânc un sendviș cu gem!

Încerc să-mi țin râsul imaginându-mi incidentul.

– Știu că-ți vine să râzi, așa că, dacă tot vrei s-o faci, ce mai aștepți? zice ea necăjită.

Îmi iau lucrurile și ies din baie. Intru în camera lui Kate să mă îmbrac și, în timp ce-mi închei sutienul, realizez că mi-am uitat tricoul pe pat.

Cobor scările și intru în camera mea. Și scot un țipăt.

– După cât se pare, e ziua mea norocoasă! zice Cameron ținând în mână tricoul pe care ar trebui să-l am pe mine.

– Cris, ești OK? strigă Kate de la etaj.

– Da, răspund închizând ușa în urma mea. Asta-i violare de domiciliu, știi, nu? întreb întinzând mâna să-mi iau înapoi tricoul, dar Cameron surâde și-l ascunde la spate.

– Pot spune că merită.

Mă examinează din cap până-n picioare.

Mă răsucesc și mă apropii de șifonier să-mi iau altceva de îmbrăcat.

– Azi ești chiar antipatică...

Cam e în spatele meu, la câțiva centimetri de mine. Își pune mâinile pe șoldurile mele, îi simt răsuflarea caldă care îmi gădilă ceafa.

Mă trec fiori, și el își dă seama.

– Ce zici dacă facem un fel de pact? îmi șoptește la ureche.

Își înlănțuie degetele într-ale mele și mă întoarce spre el.

Dintr-odată mi-e foarte cald. De mult nu m-am mai simțit așa.

– Tu mă ierți, și eu îți dau înapoi tricoul.

– Hm... Nu mi se pare echitabil, șoptesc cu greutate.

Faptul că e așa de aproape complică lucrurile. Și sunt obsedată de teama că sora mea ar putea intra în cameră din clipă în clipă.

– Deci, ce zici?

Cameron se apropie și mai mult, lăsând o distanță foarte mică între buzele noastre.

– Cam...

Încerc să-l îndepărtez.

Ca și cum gestul meu n-ar însemna nimic, el începe să-mi tragă o dâră de pupici pe obraz, făcându-mă aproape să leșin.

– De azi-dimineață mă gândesc la tine. Dacă n-ar fi fost Becca să mă sâcâie cu recapitularea la filosofie, aș fi venit și mai repede.

Mă pregătesc să-l întreb mai multe despre recapitularea asta, când buzele lui se lipesc de ale mele. Un foarte mic sărut care mă face să-l doresc și mai mult. Îmi închipuiam eu că, mai devreme sau mai târziu, aveam să ajungem aici...

Fără să se desprindă de mine, Cam face încet câțiva pași înapoi. Se așază pe marginea patului, își pune mâinile pe spatele meu și mă trage spre el. Pe urmă se întoarce, întinzându-mă pe pat și se așază peste mine. Își lipește fruntea de a mea și murmură dulce:

– Nici nu-ți închipui cât mi-ai lipsit, iubire.

Îi mângâi fața.

– Și tu mie... foarte mult.

– Nu l-ai scos niciodată, zice atingând cerceul din lemn de cocos pe care mi l-a făcut cadou de Crăciun.

Își lasă capul pe gâtul meu și mă copleșește cu sărutări mărunte. Și iată că îi sună telefonul.

– Nu, murmură ridicându-se și scoțându-l din buzunarul pantalonilor. Nici măcar nu se uită la ecran. Îl pune pe pat, fără să scoată un cuvânt, și se concentrează iar asupra mea. Nu mă interesează.

– Cam, șoptesc eu întrerupând sărutul. Poate e important. El pufnește și se așază pe marginea patului să răspundă.

– Sam, ce naiba vrei?

Mă ridic și mă așez lângă el.

– Te urăsc, zice închizând și ridicându-se în picioare.

– Ce s-a întâmplat?

– Sam e la supermarket, trebuie să mă duc s-o iau fiindcă a pierdut autobuzul și nu se simte bine. Fir-ar să fie!

Pufnește.

– Bine, zic, puțin dezamăgită.

– Jur că o să mi-o plătească.

Scoate cheile mașinii din buzunarul pantalonilor.

– Nu te supăra pe ea!

Zâmbesc ca să încerc să-l calmiez.

– Oh, Cris, nu zâmbi așa!... Nici nu-ți închipui ce ți-aș face...

Cuvintele lui îmi smulg un surâs.

– Ce faci, mă provoci? Ce fată rea! chicotește atingându-mi cu arătătorul vârful nasului.

Îmi pun mâinile pe pieptul lui și-l împing de lângă mine.

El suspină și iese din cameră pe fereastră.

— **P**oftim! Vai de capul tău dacă te descoperă! Am să dau toată vina pe tine.

Kate mă amenință în timp ce-mi întinde cheia de la biroul tatei. Nu știu cum, ieri-seară a reușit să intre pe furiș în camera părinților și a găsit-o.

Azi-dimineață tata părea mai neliniștit ca de obicei. S-a tot învârtit prin casă controlând peste tot: pe sub perne, pe sub cearșafuri, printre haine, printre prosoapele din baie... Din fericire, Kate ascunsese cheia în buzunarul blugilor ei.

— Stai liniștită, n-o s-o găsească niciodată.

Pun cheia în buzunarul interior al ghiozdanului și mă grăbesc să ies din casă.

Și azi va trebui să mă duc pe jos la școală. Începe să-mi fie greu fără mașină. Am încercat să vorbesc cu ai mei despre asta, dar ei cum credeți că au reacționat? I-a pufnit râsul! Li se pare că sunt prea aiurită ca să am mașină...

Pentru moment, trebuie să mă resemnez. Atâta timp cât n-o să am un mijloc de transport numai al meu, nu-mi rămâne decât să ies din casă mult mai devreme, să mă duc la școală cu autobuzul sau pe jos ori să sper că mă culege cineva de pe drum.

În timp ce stau la semafor așteptând să se facă verde, îmi verific mesajele. Nici unul de la Trevor. Nu înțeleg... Știe foarte bine că nu suport când nu răspunde și totuși pare să o facă special.

Ajunsă la școală, observ că în parcare nu sunt nici mașina,
nici motocicletă lui. Ciudat!...

– Cris!

Nash vine spre mine în curte.

– Hei, bună!

– Știi cumva dacă Sam a ajuns deja?

– Nu știu, acum am sosit.

Încuviințează și bagă mâna în buzunarul pantalonilor să scoată o cutiuță azurie. Fără să zică nimic, o deschide ca să-mi arate conținutul: un lăntișor de argint cu un pandantiv în formă de inimioară.

– Crezi că o să-i placă? întrebă.

– E splendid. Sigur că da.

Zâmbesc.

Pune cutiuța în buzunar și-mi face semn să-l urmez înăuntru.

– Astă-seară ieșim la cină și m-am gândit să-i fac un mic cadou. Zi-mi adevărul, sunt ridicol?

– Nu ești ridicol, din contră. E un lucru foarte romantic.

– Mi-e teamă să nu-mi râdă în față.

– În nici un caz! E Sam, nu Susan!

Izbucnim în râs.

– Mulțumesc de încurajare, Cris! Ne vedem mai încolo, zice el și se îndepărtează ca să-l ajungă din urmă pe Taylor.

Mă apropiu de dulapul meu.

– Bună dimineața, prințeso! îmi șoptește Cam la ureche, răsărind cine știe de unde.

– Azi pari binedispus.

Zâmbesc.

– Păi chiar sunt. Am fi petrecut o după-amiază frumoasă ieri, dacă n-ar fi sunat Sam... Mă gândeam la ceva... Având în vedere că diseară am casa liberă, ce-ai zice să-mi ții de urât? Putem să ne uităm la un film.

Îmi vine să-i strig: „Da, abia aștept!“, dar încerc să mă stăpânesc și să-l țin ca pe ace.

– O să mă gândesc... răspund cu un aer indiferent, închi-zând dulapul.

Cam ridică o sprânceană și se uită întrebător la mine.

– Te rog! zice strângându-mi mâna și luând o față serioasă. Am lucruri importante să-ți spun... Și, pe urmă, merit un premiu fiindcă am reușit să le organizez seara părinților noștri. Ies să ia cina în oraș. Crede-mă, n-a fost ușor!

– Hm... Atunci bine.

– Ce fetiță bună! șoptește el sărutându-mă lung pe obraz. Mă duc să-mi golesc ghiozdanul. Ne vedem după.

Fac semn că da și el pleacă, lăsându-i locul lui Sam, care se postează în fața mea cu gura căscată.

– Hei, stai puțin!... Uau!... bâiguie ea mutându-și ochii de la mine la Cameron și pe urmă din nou la mine.

Nu pot decât să roșesc cu gândul la seara pe care o vom petrece împreună.

– Hei, scuzați!... De când și-a regăsit Dallas buna dispoziție? întrebă Cloe apropiindu-se de Sam.

Deschid gura să răspund, pe urmă mă decid să tac și să le las pe ele să tragă concluziile.

– Deci, v-ați împăcat? mă întrebă curioasă Cloe.

– N-am nici cea mai mică idee... Vreau să zic, habar n-am.

– Hm... Ceva îmi spune că, foarte curând, o să vă vedem iar plimbându-vă mână în mână pe culoare, spre bucuria lui Susan, comentează Cloe.

– Cine știe, totul e posibil.

În clipa următoare se sună de intrare, și ne grăbim spre clasă, întârziate.

Trevor lasă privirea în jos când mă vede, concentrându-se asupra caietului de exerciții. N-o să mă poată evita la nesfârșit. N-am să-i dau voie.

Când se sună, îl văd pe Trevor că iese din clasă fără măcar să mă fi salutat. Comportamentul lui e de neînțeles. Îmi adun lucrurile și ies în grabă, hotărâtă să-l înfrunt. N-am de gând să amân la infinit discuția asta.

– Trevor!

Nu se oprește, continuă să meargă ignorându-mă. Îl ajung din urmă și-l apuc de braț să-l opresc.

– Ce vrei? întreabă sâcâit.

– Să vorbesc cu tine. Încetează să te mai porți așa! Nu-mi face bine.

El izbucnește în râs.

– Ție nu-ți face bine? De ce?

– Nu vreau să-mi pierd cel mai bun prieten.

Își eliberează brațul din strânsoarea mea și scutură din cap. Se răsucesce și o ia repede direct spre ieșire, cu un rânet pe față.

– Îmi explici și mie ce-i așa de amuzant? întreb eu ajungându-l din urmă.

Am să mă țin după el până va catadicsi să-mi explice care-i problema.

– Nimic. Se oprește pe scări și se uită în ochii mei. Am motivele mele întemeiate să te evit, Cris. Lasă-mă-n pace!

– Nu. Te porți prosteste, Trevor, spun eu furioasă. Tăcem câteva clipe.

– Îmi pare rău, continui. Doar că mi-e teamă să nu te pierd. Continuă să se uite la mine fără să-mi vorbească. Pe urmă, dintr-odată, respiră adânc și mă îmbrățișează.

– N-ai să mă pierzi.

Îl strâng tare.

– Cris, o să vorbim, îți promit. Dă-mi răgaz doar câteva zile să-mi potolesc furia, îmi șoptește la ureche.

Mă desprind din îmbrățișarea lui.

– Nu pot să aștept, Trevor. Vreau să înțeleg ce se petrece. Sunt sigură că nu e vorba numai de Cameron.

– Fiecare lucru la timpul lui, Cris. Acum scuză-mă, dar trebuie să plec.

Face stânga-mprejur și se îndepărtează.

Respir ca să mă calmez. Nu pot să sufăr când se închide în el, excluzându-mă pe neașteptate din viața lui.

Cineva îmi atrage atenția atingându-mă pe umăr.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă Cam îngrijorat.

– N-am chef să vorbesc despre asta.

El încruntă din sprâncene și se apropie, luându-mă de mână.

– Serios, Cam, nu-i nimic important.

– Hai odată! Altfel riscăm să întârziem! strigă Becca venind spre noi.

Cameron dă ochii peste cap și, pufnind, zice ca pentru sine:

– Oare cât va trebui s-o mai suport?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Oricum, diseară o să-mi povestești totul, vrei, nu vrei, continuă el făcându-mi cu ochiul.

– Bine, șoptesc eu.

– Deci, Cameron! strigă din nou Becca.

El o ignoră și continuă să se uite la mine.

– Ești pe jos?

Dau din cap că da.

– Atunci vino, te duc cu mașina! zice el făcându-mi loc să trec.
– Era și timpul! Îți amintesc că avem la dispoziție doar o oră și jumătate, pe urmă am treabă, se lamentează Becca.

Cameron continuă să n-o bage în seamă și se apropie de mașină să-mi deschidă portiera.

– O faci special, nu? E pentru ziua de ieri? întrebă Becca punându-și centura de siguranță.

– Poate că da, răspunde Cameron.

– Ei, da! Doar pentru că am ajuns devreme și am stat până la șapte?

– Ți-am dedicat trei ore din timpul meu liber și am sărit și peste antrenament! Și toate astea pentru că nu reușeai să înțelegi o axiomă banală! Ți se pare normal? Ești norocoasă că sunt încă aici, dispus să-ți dau o mână de ajutor, replică el serios.

Becca pufăie, iar eu dau radioul mai tare ca să evit o discuție nesfârșită între ei.

Când ajungem la mine acasă, deschid portiera să cobor, dar Cameron mă oprește.

– Pleci așa?

Dă să se apropie de buzele mele, dar pe urmă se limitează la un sărut nevinovat pe obraz.

– Pe diseară, iubito!

Intru în casă și, înainte să-mi încep mica misiune, verific dacă sunt singură.

– Mamă? Tată?

Nici un răspuns. Urc scările și scot cheia de la camera de lucru a tatei. Odată intrată, mă apropiu de birou și încep să scotocesc prin sertare.

Pe birou sunt foi cu numele anumitor state americane scrise pe ele, apoi șterse cu o linie, câteva fotografii vechi din liceu și un bilețel cu numere de telefon. În rest, nimic interesant, numai contracte și alte documente legate de șantierul naval.

Și dacă acest presupus mister o fi doar rodul imaginației mele? Poate proasta dispoziție a tatei e, pur și simplu, legată de stresul de la serviciu...

Mă îndepărtez de birou și mă uit cu atenție în bibliorafturile din bibliotecă.

Unele conțin fotografii vechi cu mine și cu Kate când eram mici, altele sunt marcate doar cu o simplă literă, altele împărțite pe state... De ce? mă întreb.

Scot un biblioraft pe care scrie „Alabama“. În el sunt foi cu numere de telefon mobil și deplasări... făcute de cineva. Mai sunt imagini foarte neclare luate de camere de supraveghere, în care apare o siluetă tulbure, căreia e imposibil să-i distingi trăsăturile... nimic mai mult decât o umbră întunecată alături de o mașină parcată lângă un mic restaurant de pe autostradă.

Pun biblioraftul pe jos și iau altul pe care scrie „Georgia“.

Îi parcurg rapid conținutul și mă opresc la fotografii. De data asta, silueta se află în interiorul unui magazin. O bănuială își face loc în mintea mea...

Trec în revistă toate imaginile, până ajung la ultima, cea în care se disting perfect *privirea și mașina*.

Tata face cercetări despre... Austin?

Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri reacția părinților mei când le-am povestit evenimentele din seara aceea... seara zilei mele de naștere.

Mama, scăldată în lacrimi, tata, impasibil. Aproape indiferent. „Mai devreme sau mai târziu va plăti pentru tot ce a făcut. Acum, singurul lucru important este ca tu să fii ferită de rele“. Astea au fost singurele lui cuvinte. Pe urmă n-am mai vorbit de întâmplarea de atunci.

Nu pot să cred că Austin a reușit să părăsească Florida și să se ascundă în alt stat...

Pun fotografia la locul ei și închid biblioraftul. Las biroul exact așa cum l-am găsit înainte de a intra și încui ușa cu cheia.

– Cris, ești acasă? mă strigă Kate de la parter.

Trag aer în piept.

– Da! răspund.

– Ai găsit ceva? mă întreabă îngrijorată când mă vede coborând scările.

– Din păcate, da.

Îmi pare rău s-o las pe Kate singură acasă și recunosc că, pentru câteva clipe, chiar mi-a trecut prin cap să amân seara cu Cameron, dar nu pot și nu vreau s-o fac. Cu atât mai puțin nu-mi vine s-o iau cu mine, așa cum tocmai m-a rugat ea...

– Cameron a organizat seara numai pentru noi doi, răspund.

– Hm... O seară pentru voi doi. Singuri. Mamă, cum de ai încredere în el? Nu ești nici un pic îngrijorată? întrebă Kate, pricepută ca nimeni altul să te facă să-ți piară cheful.

Nu pot să sufăr când încearcă să-mi pună bețe în roate.

– Kate... nu începe iar! Cameron e băiat bun, și am deplină încredere în el, răspunde mama.

Surorii mele nu-i rămâne decât s-o lase moartă și să se consoleze invitând acasă câteva prietene.

La opt fix bat la ușa familiei Dallas.

– Înainte de a începe seara asta minunată, să închidem telefoanele mobile! Nu vreau să câștâi, zice Cameron primindu-mă, după care îmi zâmbește dulce. Acum vino după mine!

Mă ia de mână și mă trage în salon. Se așază pe canapea, și eu mă pun lângă el. Imediat ce stinge lumina, pe megaecranul din fața noastră apare genericul unuia dintre filmele mele preferate.

– *Dacă aș rămâne!* exclam eu surprinsă.

– Deci, am făcut alegerea bună? întrebă el întinzând brațul prin spatele meu să mă tragă mai aproape.

– Da! Îmi place la nebunie filmul ăsta! spun lăsându-mi capul pe pieptul lui.

E un moment minunat: eu și Cam singuri, strâns îmbrățișați, uitându-ne la o poveste de dragoste romantică și languroasă. Sunt mulțumită și liniștită cum nu mi s-a întâmplat de foarte multă vreme... Mă trezesc gândindu-mă că asta e fericirea...

Pe urmă, dintr-odată, fără motiv, mintea începe să-mi hoinărească... și, fără să vreau, mă trezesc că mă gândesc la Trevor și la felul cum s-a îndepărtat inexplicabil de mine.

– Ești bine? mă întreabă Cameron. Pari absentă...

– Da, nu-i nimic, totul e în regulă, mint, punând castronul cu floricele pe jos.

– Cris!... șoptește Cameron oprind filmul. Dacă ai avea ceva, mi-ai spune, nu-i așa?

Acum na, cum să-l mint?

– Știu că nu-i momentul să vorbim despre asemenea lucruri, dar sunt îngrijorată din cauza lui Trevor. Am...

– Da, știi, murmură el. Mi-a zis Nash. Uite ce-i, el crede că nu sunt potrivit pentru tine și că mă folosesc iar de tine în cine știe ce plan stupid, dar nu-i așa. Poți să ai încredere în mine. Te-am pierdut deja o dată, nu vreau să te pierd din nou. Vreau s-o iau de la capăt și, de data asta, să fie totul perfect, spune el vârându-și brațul pe sub al meu.

Încerc să spun ceva, dar Cam mă oprește trecându-mi cu blândețe un deget peste buze.

– Sst! Vino cu mine! Vreau să-ți arăt ceva, zice în timp ce urcăm la etaj.

Când ajungem în fața camerei lui, zâmbește și trece în spatele meu ca să-mi acopere ochii cu mâinile.

Apoi deschide ușa și mă invită să fac un pas înainte. Când își retrage mâinile, ceea ce văd e de necrezut: dormitorul lui pare complet schimbat! Peste tot sunt presărate lumânări mici,

pe pat au fost risipite petale de trandafir și în surdină se aude o muzică foarte duioasă.

Cameron se apropie să-mi pună la gât un lăntișor și, când mă uit la el, văd că e la fel cu cel pe care mi l-a făcut cadou de ziua mea.

De unde-l are? Când m-am întors din Charleston, pe cel vechi l-am aruncat.

– Mi l-a adus Kate, îl găsisese în camera ta în coșul de gunoi. A venit aici ca să mi-l dea înapoi și mi-a spus că probabil merit tot ce mi se întâmplă. A zis că e drept să-l păstrez eu, ca să-mi aduc aminte că am distrus, cu prostia mea, frumoasa noastră poveste de dragoste.

Nu pot să cred că sora mea a avut curajul să facă așa ceva.

– Cuvintele ei m-au pus pe gânduri... Cameron lasă privirea în jos. La un moment dat m-am temut că te pierdusem pentru totdeauna.

– Chiar am încercat să te uit, să mi te șterg din minte, dar n-am reușit... Am nevoie de tine, Cam, ca de aerul pe care-l respir, șoptesc și mă apropii să-l mângâi pe față.

– Îmi pare rău. Iartă-mă pentru toate, Cris! Și să știi că n-am mințit niciodată în privința sentimentelor mele față de tine. *Niciodată*. Aș vrea ca acesta să fie noul nostru început, un început fără sfârșit, spune și-și lipește buzele de ale mele.

— Fi atent pe unde mergi, deșteptule! strigă Cameron frânând brusc ca să ferească un pieton care a traversat pe roșu. Ești bine? mă întreabă imediat luându-mă de mână.

— Da, șoptesc.

Săptămâna a trecut repede. De când ne-am împăcat, pare că nimeni și nimic nu ne poate separa, nici Susan cu privirile ei răutăcioase stupide, nici Becca, cea care în ultimul timp nu face altceva decât să se dea bine pe lângă Cameron pentru meditațiile ei la filozofie.

Mă întorc spre Cam: în clipa asta are o față foarte serioasă, pare concentrat la ceva...

... Meciul de diseară.

— O să fie bine, n-ai grijă! murmur mângâindu-i ușor încheieturile degetelor.

El nu zice nimic și se mulțumește să-mi strângă mâna.

Intrăm în parcare și observăm că e plină ochi: meciurile de fotbal sunt foarte urmărite, iar elevii le iau foarte în serios. Când coborâm din mașină, Sam vine spre noi.

— În sfârșit, iată-vă!

Pare agitată și îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, Cam, te așteaptă echipa. Antrenorul arată schema de joc.

— O, nu! Ne vedem după, spune el fugind spre vestiar.

— Cris, hai să mergem! Cloe e în tribună și ne așteaptă.

Ca întotdeauna, majoretele sunt deja pe teren. Și Susan pare mai încordată decât de obicei. Sinceră să fiu, nu înțeleg ce are așa de special echipa pe care ne pregătim s-o înfruntăm...

– Hei! ne strigă Cloe de pe graden, dând din mâini s-o vedem. E euforică. Am fost acceptată la Yale! zice ea sărind să ne îmbrățișeze.

E o veste absolut nebună! Yale este una dintre cele mai prestigioase universități din lume, e aproape imposibil să fii admis, dar Cloe a fost întotdeauna foarte bună la școală, eram sigură că avea să reușească.

– Nemaipomenit! îi spun strângând-o tare la piept.

– Încă nu-mi vine să cred! Adio, Miami!

– Ți-am zis eu c-o să reușești! i-o trânteste Sam în timp ce ajungem la locurile noastre din primul rând.

Majoretele își fac încălzirea. Mai e jumătate de oră până începe meciul. Mă întreb ce-o face Cameron în clipa asta. Era atât de nervos în mașină!...

– Și vouă v-au sosit răspunsurile de la universități... Mie de ce nu mi-a venit? La urma urmelor, a mea cred că nici nu e atât de căutată! se plânge Sam.

– E doar o chestie de timp! Nu le-au venit tuturor, zic eu.

– Lui Cameron, da! A primit răspuns de la Brown, continuă Sam.

Ce? Rămân cu gura căscată. Cameron nu mi-a spus niciodată că și-a depus dosarul la o universitate atât de îndepărtată. Rhode Island e foarte departe, credeam că vrea să rămână la Miami tot restul vieții. De ce nu mi-a spus?

– La Brown? Și când a aflat? întreb.

Sam face ochii cât cepele și-și acoperă gura cu mâna.

– Cameron o să mă omoare, șoptește. Cris, nu-i spune că ți-am zis!

Nu-mi vine să cred că mi-a ascuns așa ceva. Săptămâna asta am petrecut mult timp împreună, momentele prielnice să-mi spună sigur n-au lipsit.

– Ce se întâmplă? întrebă Cloe uitându-se la grupul de majorete din teren.

Susan țipă și dă din mâini încontinuu, explicându-le ceva bietelor fete de sub îndrumarea ei. La un moment dat se întoarce și aleargă spre noi. Îi face semn lui Cloe să vină la ea. Încep să vorbească.

– A primit scrisoarea miercuri, murmură Sam.

– Nu înțeleg de ce nu mi-a spus!

– O să mă omoare că ți-am dezvăluit și asta, dar n-are importanță. Trebuia să știi, mai ales că ești singura care ar putea să-l facă să se răzgândească. Dintotdeauna și-a dorit să meargă la universitatea aia, dar acum are de gând să renunțe.

– Poftim? întreb uluită.

Cum se poate renunța la o asemenea ocazie? Brown e o universitate importantă. Cam nu poate, ba chiar *nu trebuie* să dea înapoi.

– Chiar așa, și a zis că la fel o să facă și cu celelalte universități la care și-a trimis dosarul.

– Dar de ce să arunce pe apa sâmbetei o asemenea oportunitate? întreb.

– Ca să stea cu tine, Cris. Vrea să renunțe la universitatea visurilor lui pentru tine, îmi explică Sam.

Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva din partea lui. Nu poate renunța la viitorul lui pentru mine.

– Vrea să încerce să intre la universitatea ta.

– Dar e prea târziu! Nu se mai poate face nimic.

– Știu! De fapt, suntem cu toții îngrijorați din cauza lui. Cris, știu că e urât să-ți cer așa ceva, fiindcă voi doi sunteți împreună, dar...

– Sam, am să fac tot ce pot. Nu-i pot permite să ia o decizie atât de prostească.

Am să-l conving pe Cameron de faptul că o asemenea șansă ți se oferă o singură dată în viață și că nu poate renunța la orice pentru mine. E o nebunie.

– Ei... fetelor, cred că am făcut-o lată, zice Cloe apropiindu-se.

– Grăbiți-vă! N-avem multă vreme la dispoziție! strigă Susan uitându-se spre noi.

Ce Dumnezeu mai vrea fata asta?

– Ei, așteaptă o clipă! îi răspunde Cloe.

Susan face stânga-mprejur și revine la colegele ei.

– Astă-seară lipsesc cinci majorete, și Susan m-a rugat s-o ajut cumva, ne spune Cloe. Mă simt puțin vinovată că am băgat-o în povestea cu Carly, că am suspectat-o și i-am creat o grămadă de probleme... Ar fi drăguț să-i dau o mână de ajutor, nu credeți? M-am gândit că... adică, în fine... ar fi frumos dacă, o dată, am încerca toate trei împreună. Vă jur că nu e nimic greu, ne imploră ea.

Nu, nu și iar nu! N-am nici un chef să mă fac de baftă în fața întregii școli și, mai ales, în fața lui Cam!

– Categorie nu, Cloe, zic ridicându-mă în picioare. Sunt lucruri pe care pur și simplu nu sunt în stare să le fac.

– Dar nu va trebui să facem cine știe ce! Sau, cel puțin, tu și Sam nu veți face nimic altceva decât să stați în cele mai ascunse poziții, să săriți pe loc și să agitați pompoanele. Doar ca să dați senzația că echipa e întreagă, explică.

Ascunse sau nu, răspunsul meu o să fie întotdeauna și exclusiv „nu“.

– În realitate, eu am visat mereu să îmbrac măcar o dată uniforma majoretelor, murmură Sam, dar își dă seama că a zis ceva greșit, pentru că mă uit urât la ea.

Nu pot să cred că ia serios în considerare treaba asta.

– Hai, Cris! Gândește-te ce față va face Cameron când o să te vadă cu fustița aia scurtă, scurtă! spune ea făcându-mi cu ochiul.

– Mă gândesc ce față va face când o să mă vadă țopăind ridicol în fața întregii școli, i-o întorc eu serioasă. Ar muri de răs și ar face mișto de mine șase luni de-acum încolo – asta într-un caz bun.

Susan continuă să se uite la noi și, când Cloe se întoarce spre ea, îi face semn că mai e puțin timp și că trebuie să ne grăbim.

– Am nevoie de voi. Vă rog! Cris, fă-o măcar pentru Kate!

Speram din tot sufletul să nu scoată la iveală scuza asta. Azi după-amiază, Kate s-a simțit brusc rău, dar încep să cred că doar s-a prefăcut ca să lipsească de la spectacolul de astă-seară...

Fără să spună nimic, Cloe ne ia de încheieturi și ne târăște la vestiar. De-acum e inutil să mai opun rezistență.

Pufnind, îmbrac costumul. Fusta e atât de scurtă, că va fi suficient să sar o dată ca să le arăt tuturor ce chiloți port.

– Uau, sunt majoretă! exclamă Sam fluturând pompoanele cu un zâmbet uriaș pe față.

– Sunteți extraordinare! Acum să mergem, dacă nu vrem ca isterica aia de Susan să se înfurie și mai tare!

Din teren, priveliștea spre tribune e înspăimântătoare. Mă întreb cum fac băieții și majoretele să stea aici, cu toți ochii aia ațintiți asupra lor.

– Ah, la naiba, Cloe! Când ți-am spus „adu-mi două prietene“, credeam că ai înțeles că nu mă refeream la Evans!

Mă hotărâsc s-o ignor și încep să le imit pe celelalte. În timp ce țin topăi cu mâinile în sus, observ că Sam e foarte în largul ei cu pompoanele în mână.

Dintr-odată, cineva mă ia de mijloc, smulgându-mi un țipăt. Când mă întorc, îl văd pe Cameron. Râde ca și cum ar fi făcut ceva foarte amuzant.

– Ești un prost! zic eu și-i trag un pumn în braț.

– Uau! Chiar îți stă foarte bine costumul! Nu mi-ar dispăcea să văd că-l îmbraci mai des, spune sărutându-mă pe obraz.

– Ba eu nu pot să-l sufăr. Când sar, fusta se ridică, și mi se vede tot.

– Tocmai de-aia nu mi-ar dispăcea să te văd în el mai des, zice el, cu toate că-și mai încasează un pumn.

– Acum, dacă nu te superi, trebuie să-mi fac încălzirea, spun eu scuturând din cap.

– Ah, sigur! Între timp, eu am să stau aici să savurez spectacolul. Râde. Fii atentă să nu cazi când sari!

Mă stăpânesc să nu-i spun ceva de dulce și mă duc la fetele așezate în cerc în jurul lui Susan.

În timpul încălzirii, când Susan urlă: „Sus picioarele!“, eu nu mă mișc. Refuz să mă expun în felul ăsta.

Nu se poate ca, dintre toate fetele care sunt în școală, Cloe să fi avut geniala idee s-o aleagă pe cea mai nepotrivită ca majoretă, adică pe mine.

În schimb, ea și Sam sunt foarte liniștite și dansează fără nici un efort.

Între timp, se încălzesc și jucătorii, alergând în jurul terenului.

De fiecare dată când îmi întâlnește privirea, Cameron zâmbește, probabil ca să mă încurajeze. Dar problema e că dorința mea de a face pe clovnul țopăind e egală cu zero.

– Evans! strigă Susan la câțiva centimetri de mine. Fă bine și încălzește-te cu fetele în loc să stai să te zgâiești la jucători! E o zi importantă. Încearcă să faci ce ți-am spus: sari pe loc și urmează deplasările grupului! Crezi că poți sau e prea greu?

Nici nu-i răspund.

Când pe teren intră majoretele și jucătorii echipei adverse, toată lumea înlemnește și se uită cu gura căscată la ei, aproape ca la niște celebrități.

– Și ăștia sunt...? întreb apropiindu-mă de Sam.

– Cea mai tare echipă de fotbal din Miami. Școala noastră n-a reușit niciodată să-i bată, explică ea.

– Pregătiți-vă! strigă Susan. Evans și Samantha, stați pe margine și zâmbiți în timp ce săriți! Evans, te rog! Nu strica totul, altfel o să mi-o plătești!

Mă mulțumesc să încuviințez. În fond, trebuie doar să flutur niște pompoane. Nu e greu, nu?

Mă ridic de pe bancă și mă apropii de Cameron care, stând pe iarbă ceva mai departe de coechipierii lui, se uită la echipa adversă cu îngrijorare.

– Cam... zic așezându-mă lângă el.

– N-o să reușim niciodată, declară el cu glas scăzut, masându-și mușchii de pe umeri.

– Nu fi pesimist, fiindcă e clar că, dacă gândești așa, așa o să fie. Mă ridic ca să mă duc în spatele lui și să-i fac eu masaj. Concentrează-te și nu te lăsa! Gândește-te că e un meci oarecare și că nu e imposibil să-i bateți.

– Nu e ușor să fii concentrat când știi că ai în fața ta un rival de zece ori mai puternic. Nu e ușor, mai ales, când iubita ta poartă un costum de majoretă și toată școala e aici ca să se uite la ea. Cred că am să-i leg la ochi pe coechipierii mei ca să-i împiedic să facă glume, chicotește el, aplecând ușor capul ca să mă lase să-i masez un loc anume.

– Termină!

– Tu n-ai idee cât de cretini pot fi ăștia din echipă...

– N-are importanță, acum concentrează-te asupra meciului! Îl bruftuluiesc eu.

– Și tu asupra spectacolului! Sunt fericit că ești aici, cu mine. Zâmbesc.

Arbitrul fluieră. Acum e rândul nostru.

– Ureează-mi noroc!

Cam îmi ia fața în mâini și mă sărută pe buze.

– Baftă, iubire! șoptește. Fii atentă să nu cazii!

Mă așez la locul meu pe marginea grupului și trag adânc aer în piept.

Fetele încep să strige niște lozinci... Nu mi-a zis nimeni că ar fi trebuit să învăț poezioara aia stupidă pe care o zbiară majoretetele în timpul meciurilor. Primul lucru care îmi trece prin

cap e să mișc buzele fără să scot sunete, în speranța că nimeni n-o să-și dea seama că mă prefac.

În rest, nu fac decât să țopăi și să flutur pompoanele, și, când, în cele din urmă, spectacolul se termină, e o mare ușurare pentru mine. Salutăm publicul și eliberăm terenul pentru meci.

Ne așezăm pe bănci în timp ce băieții își iau locul în formație.

Cameron e la jumătatea terenului și se întoarce spre mine să-mi zâmbească.

– Asta da dragoste! zice Sam arătându-mi telefonul ei mobil.

E o fotografie făcută cu câteva minute în urmă, în care eu și Cameron, așezați pe jos, ne zâmbim.

– Sam, ești o *stalker*! spun ca să fac mișto de ea.

Apoi, fără motiv, mobilul ei trece din mână în mână până ajunge la Susan.

– Trebuie să te consideri norocoasă, Evans. Cameron nu s-a uitat niciodată la o fată în felul ăsta, face ea un comentariu surprinzător.

În timp ce-i dă înapoi telefonul lui Sam și revine la locul ei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, eu rămân cu gura căscată. Oare Susan ia în considerare posibilitatea să renunțe definitiv la el?

– Îi trimit fotografia lui Cameron. Vreau să-i urmăresc reacția când o s-o vadă la sfârșitul meciului. Cred c-o să-l ajute să-și regăsească buna dispoziție după ce iau bătaie, zice Sam.

Un alt fluierat al arbitrului dă semnalul de începere a primei reprize. Urmărind cu atenție meciul, îmi dau seama că, din când în când, Susan și Cameron își fac semne.

Ea se ridică în picioare și merge înainte și înapoi fără să-l scape din ochi mai ales pe un jucător din echipa adversă, pe urmă îi face alt semn lui Cameron.

Îmi imaginez că e o metodă de a ne ajuta echipa să sesizeze punctele slabe ale celorlalți sau cam așa ceva.

– Auuuu! auzim pe cineva că strigă dintr-odată.

În mijlocul terenului, Taylor e întins la pământ, cu mâna la gleznă.

– E sfârșitul, murmură Cloe acoperindu-și fața de disperare. Tipul care l-a lovit se amuză și bate palma cu un coechipier. Cameron observă și se apropie imediat: împinge și urlă la el ceva ce nu înțeleg.

– Fraierul ăsta o să strice tot. Cameron, liniștește-te! Vor doar să te provoace, zice Susan intrând pe teren ca să încerce să-l calmeze.

Mă decid s-o urmez ca să-l fac să raționeze. Pare să-și fi pierdut capul de tot.

Între timp, Taylor continuă să se vaite de durere.

– Ai făcut-o special, idiotule! strigă Cameron.

– Tu ce naiba vrei? Cine te crezi? Știi cu cine vorbești? răspunde autorul faultului.

– Da, cu un tembel care tocmai primește un ditamai pumnul în față!

La cuvintele astea, îl înșfac de tricou.

– Dallas, ai înnebunit? Vrei să fii eliminat? țipă Susan la el.

– Tu pleacă de aici! îi răspunde el.

– Cam, Susan are dreptate. Nu vor decât să te provoace.

Mă uit drept în ochii lui, dar nu pare să mă vadă. Continuă să se uite fix la celălalt ca și cum ar vrea să-l radă de pe fața pământului în mai puțin de cinci secunde.

– Cam... Îi iau delicat fața în mâini și i-o aplec ca să-i întălesc privirile. Lasă-l în pace! Ai să dai de necaz.

Din fericire, de data asta încuviințează și acceptă să se îndepărteze. Meciul continuă fără Taylor și se încheie exact așa cum a prevăzut Cam: cu o înfrângere răsunătoare a echipei noastre.

— Ticălosul!

Cameron dă cu pumnul în dulapul din vestiar.

Acum am rămas numai noi doi aici. Ceilalți au plecat de ceva vreme.

— Cam, nu te mai gândi!... E doar un meci.

— Nenorocitul! zbiară iar, schimbându-și tricoul.

Înțeleg că un 6-0 e greu de înghițit, dar se poate recupera, nu?

Mă apropii să-l iau de mână.

— Totul e în regulă, stai liniștit! Acum hai acasă! Suntem așteptați.

Încă de ieri, mama e în mare agitație pentru cina de diseară cu familia Dallas. Mâine-dimineață familia lui Cam va pleca la Orlando să participe la căsătoria nepoatei, așa că obișnuita lor cină de sfârșit de săptămână s-a reprogramat pentru vineri.

Fără să scoată un cuvânt, Cam se îndepărtează de mine și se încuie în toaleta vestiarului.

Mă decid să ies să iau o gură de aer înainte să-mi pierd de tot răbdarea. Nu pot să sufăr când se poartă așa. Pare alt om.

În curte caut o bancă pe care să mă așez și-l văd pe tata vorbind cu o doamnă cu păr blond-cenușiu. Râd chiar și se îmbrățișează cu duioșie.

Ce face el aici? Și cine e femeia asta? N-am mai văzut-o până acum, și mă uimește faptul că tata cunoaște în oraș alți oameni decât soții Dallas și prietenii cu care iese.

Ce naiba se întâmplă?

Hotărâsc să mă duc la ei să descopăr.

– Cris! zice tata.

– Salut! răspund eu impasibilă.

– Deci tu ești Cris! În sfârșit, am plăcerea să te întâlnesc. Simon mi-a vorbit mult despre tine, spune femeia surâzând. Dacă mă uit bine la ea, îmi amintește de cineva...

Dar de cine?

– Cris, ea e Jennifer. O prietenă de-a mea din timpul facultății, îmi explică tata.

Continui să mă uit la ea și, când îi întâlnesc ochii verzi, îmi amintesc unde și când am văzut-o.

Sigur că da! E femeia însărcinată din fotografia de la universitate pe care Kate a găsit-o în biroul tatii.

– Tată, tu ce faci aici? îl întreb.

– Kate și-a uitat niște lucruri în dulap și a trebuit să vin cu ea. Zâmbește.

Când te gândești că soră-mea zicea că-i e rău!

– Mi-a făcut plăcere să te revăd, Simon. Și mă bucur că am făcut cunoștință cu tine, Cris, zice doamna Jennifer.

Tata îi zâmbește, ceea ce nu face decât să-mi alimenteze bănuielile. Am senzația că femeia asta e o persoană importantă pentru el. Confirmarea sosește când el se întoarce și-o salută încă o dată făcându-i cu mâna.

Ce scenă jalnică!...

– Bună, Simon!

Cam a fost mai rapid decât aș fi crezut.

– Salut, Cam! Cum s-a terminat meciul?

Tata și proasta lui inspirație de moment.

– Se putea și mai bine, răspunde Cameron întorcându-se să-și pună sacul cu echipamentul de fotbal în mașină.

– Hai, campionule!... Data viitoare o să mergă cu siguranță mai bine! Ne vedem acasă.

Tot cu ochii pe tata, urc în mașina lui Cameron trântind tare ușa.

– Ești bine? întreabă el pornind motorul.

– Da, răspund eu iritată.

– Dacă ești supărată pe mine pentru felul în care m-am purtat la vestiar, îmi pare rău... N-am vrut, dar nu pot să sufăr când pierd, explică el trecându-și mâna prin păr.

Îl ignor și iau telefonul mobil să-i scriu un mesaj lui Kate.

– Cris! insistă Cameron.

– Am înțeles! răspund.

– Bine, face el ridicând glasul și accelerând.

Curând ajungem acasă. Pe alee văd mașina familiei Dallas și scuterul lui Sam.

Mă duc direct în camera mea să închid fereastra, să nu-mi intre fumul de la grătar peste tot.

În grădină s-au adunat toți... și tata care a ajuns între timp și acum o îmbrățișează pe mama ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate sunt doar paranoică... dar încă sunt tulburată de povestea cu Austin și de apariția acestei „prietene“ a tatei.

Mă întind pe pat și iau telefonul mobil să ascult puțină muzică.

Pe notele melodiei „In My Veins“ închid ochii și mă gândesc din nou la toate lucrurile care s-au schimbat în atât de scurtă vreme...

Apoi, dintr-odată, ușa camerei se deschide și intră Cameron. Nu putea fi nimeni altcineva. Cine-ar mai intra în camera mea fără să bată?

– Bună!... șoptește închizând ușa în urma lui și apropiindu-se de pat.

– Bună!... răspund, continuând să ascult cuvintele lui Andrew Belle.

– Lumea e puțin îngrijorată din pricina ta. Ești bine? mă întreabă întinzându-se alături de mine și îmi șutește una dintre căști.

– Da, voiam doar să stau puțin singură.

– N-a fost o zi bună pentru nimeni, continuă el uitându-se în tavan. Cu excepția momentului în care ți-ai pus costumul de majoretă.

Scutur din cap zâmbind, în timp ce el îmi ia mâna și mi-o strânge într-a lui.

– Cam, de ce nu mi-ai spus că ai primit răspunsul de la Brown? Întreb redevenind serioasă. Toată ziua am vrut să te întreb, dar nu sosise momentul potrivit.

– Sam nu știe să-și țină gura, nu?

Întorc capul spre el.

– Cam, nu trebuie să refuzi din cauza mea.

– Nu poți să-mi spui ce să fac, Cris, răspunde el.

– Iar tu nu poți să renunți la tot. Ai să pierzi un an așteptând răspunsul de la o altă universitate! E o nebunie.

– E în regulă, dacă mă va ajuta să-mi petrec toată viața lângă tine.

– Cameron, te rog, nu face așa ceva! Știi câți visează să poată studia la universitatea aia? Și tu vrei să arunci totul pe apa sâmbetei? Ar fi o greșală capitală.

– Nu-mi pasă de facultate, Cris! Știi ce pierd hotărându-mă să mă duc acolo? Fata pe care o iubesc, singura în stare să mă facă fericit, răspunde ridicându-se din pat.

Nu pot să sufăr când conversațiile noastre se transformă în ceartă. Și nu pot să sufăr că el e atât de irațional. De ce nu înțelege?

– Uite cum stă treaba: n-ai să mă pierzi. Crezi într-adevăr că, după tot ce s-a întâmplat, relația noastră se poate termina numai fiindcă vom merge la două universități diferite? Întreb eu cu un zâmbet forțat.

– Vom fi la capetele opuse ale Statelor Unite, insistă el. Știi foarte bine că, dacă ar fi să accept, toată povestea asta se va termina. Noi doi o vom termina. Nu vreau să-mi petrec tot restul

vieții întrebându-mă cum ar fi fost dacă ți-aș fi rămas alături!
zice el ridicând vocea.

Fac un pas spre el.

– N-o să se termine, Cameron. Suntem făcuți să rămânem împreună, în ciuda a tot și a toate. Ia-ți un răgaz să te gândești la asta! Te rog doar să nu refuzi a priori! Mai avem tot anul în fața noastră și, pe urmă, există atâtea modalități de a păstra legătura! Cu siguranță, nu distanța va fi cea care să ne îndepărteze.

Îl îmbrățișez, lăsându-l fără cuvinte.

– Mi-e frică să nu te pierd, murmură el mângâindu-mi tandru spatele.

Vocea lui tremurătoare și respirația adâncă îmi confirmă că e sincer și-mi fac inima să bată cu putere.

– N-o să fie cazul, Cam. Îți promit.

Să te trezești duminică dimineață fără țârâitul ceasului pe fereastră și să vezi că afară e o zi splendidă.

Ieri n-am ieșit din casă, cu toate că mă invitase Cloe să mă duc cu băieții la cinema. N-a vrut tata. Purtarea lui continuă să fie ciudată... De foarte multă vreme nu mi-a mai interzis să ies. În ultimele zile pare mai încordat și mai dus pe gânduri...

Totuși, sunt binedispusă. Din camera mea se simte o mi-reasmă incitantă de clătite.

Când deschid ușa, îi zăresc pe domnul și doamna Dallas stând de vorbă cu mama și cu tata la intrare. Nu-mi închipuiam că se vor întoarce atât de repede...

Revin în cameră să pun ceva decent pe mine și, când ies din nou, îl văd pe Cameron cum tocmai intră în casă. Fug la el și-i sar în brațe încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui.

– Mi-a fost dor de tine, iubito, zice și mă strânge în brațe.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Bine ai venit!

Cineva se preface că tușește. În casă toți sunt cu ochii pe noi...

Îmi rearanjez ținuta.

– Hai, luăm micul dejun? întreabă tata uitându-se la Cameron și zâmbindu-i.

– Sigur.

Cam mă ia de talie și mă sărută pe tâmplă.

Mama servește tuturor clătite și ceai.

– Cum a fost la nuntă? Povestește-ne, Gina!

Doamna Dallas nu așteaptă să i se spună de două ori și ne descrie ceremonia și petrecerea cu lux de amănunte, în timp ce Cameron se uită plictisit la ea.

– Unde-i Sam? îl întreb apropiindu-mă.

– S-a dus la Nash, răspunde el făcându-mi cu ochiul și luându-mă de mână pe sub masă.

Ar fi trebuit să-mi imaginez.

Când terminăm de mâncat, eu și Cam ne ducem în salon să ne vedem de ale noastre și să ne uităm la televizor, timp în care cei mari încep să vorbească de afaceri.

Când suntem singuri, Cam mă trage spre el. Buzele lui mi se lipesc de gât, lăsând pe el sărutări mărunte. Îneebunesc de plăcere când face așa.

Pe canapea, în brațele lui, mă simt apărată de tot restul lumii.

– Nunta a fost o plictiseală mortală! zice apucând telecomanda și deschizând televizorul. Ar fi fost mult mai tare să petrec seara la cinema, la vreuna din poveștile alea născocite care îți plac ție atât de mult... face el mișto de mine.

– Nu sunt născocite. Sunt foarte frumoase și emoționante.

– Dar se termină toate la fel! Previzibile și banale. Ce nevoie ai de filme de dragoste când trăiești o poveste adevărată cu un băiat care te iubește la nebunie? șoptește.

– Și eu te iubesc la nebunie, răspund, și el se apropie ca să reia pupatul din punctul în care se întrerupsese.

Buzele noastre se mișcă rapid, trupurile ni se apropie din ce în ce mai mult.

Brusc, Cam se oprește și lasă privirea în jos, ca și cum i-ar fi extrem de greu să se oprească. Pe urmă se uită iar la mine.

– Ai tăi sunt dincolo. Aș vrea să le fac impresie bună, și tu nu mă ajuți, zice, dându-și după ureche o șuviță de păr.

Mă abțin să nu zâmbesc și îl sărut pe obraz.

Imediat ce mă îndepărtez, el suspină și scutură din cap.

– Ești o fată foarte rea.

– Ieșim? Nu-mi vine să stau închisă în casă pe soarele ăsta.

După o zi ca cea de ieri, vreau să respir puțin aer proaspăt.

– Ești sigură? Eu aș prefera să-mi petrec ziua aici, pe canapea, cu tine, mă provoacă el trecându-și ușor buzele peste pielea mea.

– Hai să facem o plimbare pe plajă! E un soare fantastic!

– Atunci plajă să fie! zice ridicându-se de pe canapea și întinzând mâinile spre mine ca să mă ajute să mă ridic.

– Noi ne ducem să facem o plimbare. Ne întoarcem repede, le spun părinților mei.

Tata se uită fix la Cameron, care încuviințează și schițează un zâmbet, ca și cum l-ar asigura să nu-și facă griji.

– Bine, dar nu stați mult! Bunicii ne așteaptă, Cam, nu uita! spune doamna Dallas.

Ne luăm rămas-bun de la toți și ne îndreptăm spre mașina lui Cam.

În timp ce-mi prind centura de siguranță, Cameron dă mai tare CD-playerul.

Imediat se aude „Radioactive“ al formației Imagine Dragons, aproape spărgându-mi timpanele. Îmi place melodia asta, aș asculta-o la infinit.

Cântând cât ne ține gura, în drum spre plajă, savurez încă un moment de fericire pură.

Tocmai ne pregătim să ieșim în șoseaua principală, când observăm o mașină pe contrasens care se îndreaptă direct spre noi.

Ce om sănătos la minte ar rula pe contrasens cu toată viteza pe un drum ca acesta?

Într-o fracțiune de secundă îi disting fața... „Austin“, e răspunsul.

Tot ce reușește Cameron să facă e să evite o ciocnire frontală și să vireze violent spre dreapta.

Îmi amintesc un impact, un zgomot asurzitor, trupul meu împins violent în față și tras înapoi de centura de siguranță.

După aceea, nimic.

Golul absolut.

Un zgomot acut și constant își croiește drum prin mintea mea, silindu-mă să deschid ochii.

Primul lucru pe care-l observ sunt tuburile conectate la corpul meu și culoarea încăperii, un alb orbitor.

– Iubito, ah, Doamne, în sfârșit!

Glasul tatei mă readuce la realitate. Încerc să spun ceva, dar nu reușesc.

Respir adânc și înalț puțin capul să mă uit în jur. Ca la un semn, revăd ultimele clipe înainte de accident. Cameron... Unde e? E bine?

– Ce s-a întâmplat? întreb cu efort, ridicând spatele.

Tata se scoală în picioare și, delicat, îmi pune mâinile pe umeri ca să mă întind din nou.

– Stai liniștită, draga mea! Totul e în regulă.

– De câtă vreme sunt aici?

– De niște ore bune. E nouă seara. Ah, scumpa mea, ce spaimă am tras, continuă tata strângându-mă de mână. Ar fi trebuit să rămâi închisă în casă măcar până când el ar fi fost...

Se întoarce într-o parte întrerupându-se, ca și cum ar fi spus ceva greșit.

– Am văzut bibliorafturile din biroul tău, tată, mărturisesc. De cât timp îl urmăreai?

– Din seara accidentului. A doua zi am luat legătura cu un prieten de-al meu anchetator care m-a ajutat să-i dau de urmă. Când l-am găsit, nenorocitul ieșise deja din stat.

204
Christina Chiperi
Acum înțeleg totul: neliniștea, telefoanele neprevăzute, zilele și nopțile când stătea încuiat în biroul lui...

– Mulțumesc, tată.

Îi zâmbesc strângându-l de mână.

Tăcem câteva secunde în timp ce eu încerc să mă liniștesc și să-mi reprim furia.

– Tată... de fapt, ce s-a întâmplat exact azi-dimineață? întreb.

– Austin a încercat să dea peste voi cu mașina. Din fericire, nu știu cum, Cameron a reușit să evite impactul frontal.

– Și Cam cum se simte? întreb agitată.

– Nu știu, iubito. Am stat toată ziua aici cu tine și n-am primit vești despre el. Știu doar că izbitura cu mașina lui Austin a fost oricum puternică, spune întinzând mâna să-mi șteargă o lacrimă. Draga mea, totul o să fie bine. Cameron e puternic. O să scape, exact ca și tine.

Doar gândindu-mă cum ar fi viața mea fără Cameron și mi se taie răsuflarea. Nu-mi pot închipui nici măcar o singură zi fără o glumă de-a lui, fără zâmbetul și ochii lui adânci.

„Cameron e puternic. O să treacă peste asta“, continui să-mi repet încercând să mă conving singură.

– O veste bună tot avem: Austin a fost arestat. S-a terminat. În fine, n-o să ne mai fie frică de nimic, mă încurajează tata.

Cineva bate la ușă. Mama, Kate și Trevor intră în cameră. Zâmbesc când mă văd trează, iar Kate se apropie să mă îmbrățișeze.

– Ai vești despre Cameron? îl întreb pe Trevor când rămânem singuri.

– Nu, voiam să trec pe la el, dar în cazul lui lasă doar rudele să intre.

Lasă ochii în jos.

– Unde-i camera lui?

– În capătul coridorului, la numărul 25. Mă bucur că te simți bine, Cris. Chiar mi-era teamă că ți se întâmplase ceva grav, șoptește el cu o urmă de zâmbet.

– Așa e, cred c-am avut mare noroc.

Încerc să ridic perna s-o așez mai bine.

– Așteaptă, te ajut eu, zice Trevor ridicându-se de pe scaunul de lângă pat.

Imediat după aceea, începe să-i sune telefonul mobil. Un zâmbet ușor i se lățește pe față, și obrajii îi devin mai îmbujorați decât de obicei în timp ce tastează ceva pe ecran.

– E totul în regulă? întreb eu curioasă.

– Îhî... răspunde blocând ecranul și băgându-și iar telefonul în buzunarul de la blugi. Da, sigur, de ce?

– Cine-i norocoasa? întreb zâmbind.

Trevor roșește rar, așa că mi se pare de la sine înțeles că e vorba despre o fată deosebită.

Tușește.

– E mai bine să nu-ți spun acum... S-ar putea să nu-ți cadă bine. Oricum... e zece seara. E timpul să plec dacă nu vreau să se rățoiască infirmierele la mine.

Îmi face cu ochiul, se ridică și iese din cameră.

Nimeni n-a știut să-mi spună nimic despre Cameron. Încerc să adorm, dar nu reușesc.

Miezul nopții.

În spital nu se mai aude nici un zgomot.

Trag aer în piept și îmi adun toate puterile să mă scol din pat.

Când mă ridic în picioare, o amețală puternică mă silește să mă așez iar și să închid ochii.

Mă scol din nou, mai hotărâtă ca înainte, și, pas cu pas, reușesc să ajung la ușă.

Luminile sunt aproape toate stinse. Culoarul e pustiu. Îl parcurg în tăcere și mă apropii de rezerva 25.

Apuc clanța și deschid încet ușa.

Cam e întins pe pat, în cameră nu-i nimeni altcineva.

Mă apropii de el și, văzându-l, izbucnesc în plâns: are o vânătaie uriașă pe pometele stâng, fruntea și pieptul bandajate, și mai multe fire îi leagă pieptul de un monitor.

Reușesc să văd doar atât, fiindcă restul corpului e acoperit cu un cearșaf.

Mă așez pe scaun alături de pat, îi iau mâna rece și las pe ea un mic sărut.

– Ce ți-a făcut?... murmur printre lacrimi. Cam, te rog, rezistă! Știu foarte bine că nu mă poate auzi în clipa asta, dar cuvintele îmi ies din gură fără să le pot stăpâni. Am nevoie de tine ca să continui să trăiesc. Te rog!... Nu-l lăsa pe Austin să câștige!

În timp ce lacrimile îmi curg pe față, revăd în minte cele mai frumoase momente petrecute împreună cu el: prima noastră întâlnire, primul sărut, noaptea de Crăciun, promisiunea de a o lua de la început, seara petrecută la Londra, certurile, sărutările, mângâierile... totul.

Aș da orice să mă întorc în timp să retrăiesc totul! Ating lanțișorul pe care mi l-a dăruit.

– Îți amintești ce mi-ai spus? Că acesta trebuie să fie noul nostru început, zic zâmbind. Cam, nu-l lăsa să devină sfârșitul nostru!

— Subit, ești gata? mă întreabă mama intrând în cameră.
În cele din urmă, sunt externată, și părinții au venit să mă ia.

Îmi adun ultimele lucruri și ies.

Primul lucru pe care-l fac e să mă uit spre camera din capătul coridorului, unde Cameron e ținut încă în comă indusă.

— Cris! mă strigă mama din fața liftului.

— Vin.

Nu pot decât să mă gândesc la el.

Acum două nopți l-am visat: eram noi doi, singuri, pe plajă, admiram asfințitul și făceam planuri de viitor împreună...

— Ai vreo veste? o întreb pe mama.

— Nu. Nici una, Cris. Nu ne rămâne decât să așteptăm. O să fie bine, nu fi îngrijorată!

Pe drumul spre casă vorbim puțin. Prefer să-mi pun căștile și să ascult melodii care îmi amintesc de povestea mea cu Cam.

„My Dilemma“ de Selena Gomez îmi readuce în minte începutul începutului; „Skinny Love“ de Birdy pare să vorbească despre toate dățile când dragostea noastră „fragilă“ a fost pusă la încercare... În fiecare piesă muzicală regăsesc ceva din noi.

„All We Are“ a formației OneRepublic rezumă totul la perfecție. În timp ce lacrimile încep să-mi șiroiască pe față, îi scriu un mesaj lui Sam: o rog să treacă pe la mine.

„Pe curând“, îmi răspunde ea aproape imediat.

Când zăresc șoseaua pe care a avut loc accidentul, îmi îngheață sângele în vine.

Ajungem în fața casei, eu cobor din mașină, și Kate aleargă imediat în întâmpinarea mea să mă îmbrățișeze și să-mi ureze bun-sosit.

– Casa părea goală fără tine, îmi șoptește strângându-mă tare la piept.

Intru imediat în camera mea, unde aș vrea să mă închid ca să mă izolez de restul lumii.

– Sunt fericită că ți-ai revenit.

Mă chinui să zâmbesc, căci Kate vine să se așeze lângă mine pe pat.

– Știi, la școală toată lumea vorbește doar despre tine și Cameron zilele astea... Chiar și Susan a cerut vești.

La început o bănuiesc că glumește, dar Kate îmi confirmă dând din cap.

– Și de când o interesează pe Susan de mine? întreb eu uimită.

– N-am idee, dar jur că așa a fost. Firește, a întrebat și de Cameron, dar nimeni nu pare să știe nimic de el, având în vedere că Sam n-a venit niciodată la școală săptămâna asta.

Această ultimă frază mă neliniștește. Dacă Sam nu s-a dus la școală toată săptămâna, înseamnă că fratele ei nu e bine deloc.

– Ce-mi zici de Trevor? Ai observat ceva ciudat? întreb încercând să schimb vorba.

– A venit foarte des să ne vadă... și am observat că-și petrece mult timp la școală împreună cu Susan. De exemplu ieri, după antrenamentul majoretelor, o aștepta afară lângă școală, și au plecat împreună.

E imposibil ca cel mai bun prieten al meu să umble cu fata aia! Și apoi Susan nu mă poate suferi!

„E mai bine să nu-ți spun acum... S-ar putea să nu-ți cadă bine.”

– Oricum, n-am idee, poate sunt doar prieteni sau ceva de genul ăsta, zice Kate.

Sună soneria. E Sam, care intră în camera mea urmată de Nash. Mă îmbrățișează amândoi.

– Îmi pare rău că n-am venit să te vizitez zilele astea, dar știi... zice Sam îngrijorată.

– Fii liniștită! Te înțeleg.

Ne așezăm în salon, și mama ne servește cu suc de fructe și biscuiți.

– Așadar, Cris, cum te simți? Ce ți-au spus medicii? întrebă Nash.

– Că, spre norocul meu, nu am nimic grav, doar un ușor traumatism cranian și câteva vânătăi pe braț și pe picioare.

– Ați avut noroc. Chiar putea să se sfârșească rău, comentează Sam.

– *Am avut?* Înseamnă că și Cameron se simte bine? întreb eu imediat.

– N-aș zice chiar bine, dar o să se înzdrăvenească fără daune ireversibile. După ce a frânat, s-a lovit la cap și și-a fracturat două coaste. A fost ținut sub observație și, din fericire, nu au apărut complicații, îmi explică Sam, luându-mi de pe umeri povara pe care o căram de zile întregi.

Nimic ireversibil: asta e important. Cred că n-aș fi putut primi o veste mai bună.

– Azi îl trezesc și în câteva zile va fi externat, dar n-o să se poată întoarce imediat la școală, continuă Sam.

– Atunci să închinăm în sănătatea ta și a lui Cam! Supraviețuitori și ai acestei urâte aventuri!

Nash zâmbește ridicând paharul.

Apoi el și Sam îmi confirmă că fata cu care se vede Trevor e însăși Susan. Iar sursa e mai mult decât credibilă, pentru că e nimeni altul decât Taylor.

– Mulțumesc că ați trecut pe la mine, le zic salutându-i cu o îmbrățișare.

Închid ușa și urc scările să mă duc în biroul tatei.

El aranjează bibliorafturile cu documente despre Austin într-o cutie mare.

– Le arunci? întreb eu.

– Da, de-acum putem uita de povestea asta urâtă.

Mă uit în jur prin cameră și, printre hârțoagele tatei, o fotografie veche îmi atrage atenția: suntem eu, Cass și Trevor într-un parc.

Trebuie să fi avut cam cinci, șase ani... Părem atât de fericiți! E ciudat să ne vezi pe toți trei împreună, nu pot să nu mă întreb cum ar fi evoluat lucrurile dacă Cass n-ar fi apucat-o pe o cale greșită...

Luând în mână fotografia, observ că are colțul drept îndoit, în așa fel încât să ascundă o parte din ea.

Desfac pliul, netezind poza cu mâna, și, alături de fața zâmbitoare a lui Trevor, apar două fete mici: una blondă și una brunetă.

Cine sunt? Și de ce chipurile lor mi se par atât de familiare?

Fotografia aia m-a chinuit două zile, și situația a rămas la fel de neclară și după ce i-am cerut explicații tatei. Mi-a zis că erau fete cu care mă jucam deseori în parc când eram mică.

L-aș fi crezut, poate, însă privirea și vocea nesigură m-au făcut să mă îndoiesc de sinceritatea lui.

– Simon, răspunsul meu *este și va fi* întotdeauna „nu“! țipă mama intrând în bucătărie cu fața roșie de furie.

Credeam că, odată arhivată povestea cu Austin, totul avea să revină la normal și că părinții mei aveau să-și regleze lucrurile între ei. Ca întotdeauna, am greșit.

– De ce nu? Ce te costă? i-o întoarce tata.

Iau un biscuit din pachet și mă ridic de pe scaun ca să ies din cameră.

– Nu-i vorba de mine!

E ultimul lucru pe care îl aud înainte de a-mi lua geanta și de a ieși din casă ca să mă duc la școală.

Ajung în stația de autobuz cu cinci minute mai devreme. Incredibil!...

Profit ca să mă duc la dulapul meu să-mi golesc ghiozdanul plin de caiete.

– Ar trebui să vorbești cu Trevor, zice Taylor apropiindu-se cu o față serioasă.

– Bună și ție, Taylor! Da, mulțumesc. Mă simt foarte bine, chiar dacă am stat o săptămână în spital, răspund.

Uneori chiar știe să fie nesuferit și insensibil.

– Îmi face plăcere să aflu, dar nu asta ți-am cerut.

– Ce se întâmplă cu Trevor?

– Mă îngrijorează „prietenia” lui cu Susan. Nu știu... în ultima vreme sunt mai apropiați decât de obicei... Dacă aș fi în locul tău, n-aș vrea ca prietenul meu cel mai bun să aibă de-a face cu asemenea persoană.

Că Trevor și Susan se întâlnesc știam deja, dar ce pot să fac eu? Nu pot alege pentru Trevor.

– Am să încerc să-i vorbesc, dar nu garantez nimic.'

– Important e s-o faci. Sunt sigur că îi va fi suficientă o întrevvedere cu tine ca să-și schimbe părerea, zice el respirând ușurat.

Pe urmă se îndepărtează fără să mai adauge nimic.

Închid dulapul și o iau spre laboratorul de engleză. Când intru, mă duc direct la Sam s-o întreb de Cam.

– Bună, Cris! zâmbește ea.

– Bună, Sam!... Cum se simte Cameron? Știu că azi ar fi trebuit să se întoarcă acasă.

– A venit ieri-seară, din fericire. Cred că se simte bine... Sigur, trebuie să stea liniștit și, din când în când, are mici probleme cu capul, dar nimic mai mult, răspunde ea. Și, apropo de asta...

Continuă să vorbească, dar eu nu mai aud nimic. Vestea că el se simte bine e singura care mă interesează.

– Hei, mai ești?

– Hm... Da, scuză-mă, Sam! Eram cu gândul aiurea... Ce spuneai?

– După-amiază, după școală, eu și Nash ar trebui să mergem în centru, dar ai mei sunt la lucru până la șapte, deci Cameron riscă să stea singur acasă. N-ai vrea să petreci o după-amiază cu el? mă întrebă Sam împreunându-și mâinile a rugă.

Adevărul e că nu-i nevoie să mă roage. Cum aș putea să zic nu?

– Ba sigur că da!

Între timp, profesorul intră în clasă, și se reinstaurează liniștea absolută.

Orele trec fără probleme, profesorii îmi pun o grămadă de întrebări despre accident și despre Austin. Și pe culoare, și la cantină, elevii nu fac decât să arate spre mine și să trăncănească despre ce s-a întâmplat.

– Planeta Pământ către Cris! zice Nash trecându-și mâna prin fața ochilor mei.

– Da, scuze...

– Ești puțin cam prea distrată azi. E totul în regulă? întreabă Sam.

– Da, nu vă îngrijorați!

Mă silesc să zâmbesc în timp ce duc un cartof prăjit la gură.

– Facem ceva vinerea asta? întreabă Taylor mușcând din mărul lui.

– Ce-ați zice să veniți la mine să vedem un film împreună? propune Cloe.

– Poate de data asta nu ne mai uităm tot la *Cei patru fantastici*. Comentariul lui Nash îl îmbufnează pe Taylor.

– Ca să știi și tu, filmul acela e o capodoperă cinematografică, iar Jessica Alba e o zeiță în rolul Femeii invizibile, răspunde Tay, luminând astfel chipul lui Trevor.

– Na, acum va trebui să suportăm o poliloghie despre cât de perfectă și de frumoasă e Jessica Alba. Chiar, Trevor e obsedat de ea.

– Ai toată stima mea, răspunde Trevor, și cei doi bat palma atât de tare, că bentița neagră a lui Taylor cade într-o parte.

– Nu pot să sufăr când încep s-o ia razna ca acum, zice Cloe.

Încuviințez.

– Am aflat c-ai să-ți petreci după-amiaza cu Cameron. Cloe zâmbește răutăcios.

– Doar ca să-l supraveghez și să-l ajut cu medicamentele, răspund eu.

– O să țin minte să nu vă sun, să nu întrerup ceva... Nu ca Sam, care sună mereu când n-ar trebui.

– N-o fac special! răspunde ea ca să se apere.

Toate trei pufnim în râs, în timp ce băieții continuă să vorbească despre perfecțiunea întruchipată în femeie.

Tăcem iar numai când o vedem pe Susan venind spre masa noastră și observ surprinsă că nu reușește să-și ia ochii de la Trevor.

– Bună, ce faceți? ne întreabă ea zâmbind și uitându-se la noi toți, ceea ce n-a mai făcut până acum.

– Bine, răspunde Trevor, singurul care nu pare uimit de purtarea ei.

– Mai târziu avem antrenament. Mă aștepți? Și pe urmă învățăm împreună?

Susan continuă să i se adreseze extrem de natural și de amical.

– Sigur! Ne vedem mai încolo.

O, nu!

Taylor îmi aruncă imediat o privire de reproș.

Când Susan se îndepărtează, încerc să vorbesc cu Trevor, așa cum m-a rugat Tay, dar, când să-i pun întrebarea fatidică, Becca se apropie și-l roagă să vină să facă lecțiile împreună.

Sper să înțeleg curând ce se întâmplă între cei doi...

La sfârșitul zilei, eu, Cloe și Sam ne îndreptăm spre vila familiei Dallas. Sunt gânditoare, continui să mă frământ pe tema fotografiei aceleia vechi... Am o bănuială și aș vrea să vorbesc cu Cloe.

– Cris, ce ai? mă întreabă Cloe.

E incredibil. Fata asta reușește întotdeauna să înțeleagă când e ceva în neregulă. Ce are? Un fel de senzor în cap?

Decid că e mai bine să abordez acum subiectul cu fotografia.

– Cloe, ai cumva rude la Los Angeles?

Se uită nedumerită la mine.

– Nu știu... nu cred. N-am fost niciodată acolo. De ce?

Scot fotografia din buzunarul servietei și i-o arăt.

– Uite! A fost făcută la Los Angeles. Suntem eu, Cass și Trevor... și alte două fetițe.

Sunt mai mult ca sigură că fetița blondă este ea, iar cealaltă, Carly, sora ei. Pe Carly am văzut-o o singură dată într-o fotografie, dar mi-e imposibil să-i uit privirea.

– O, Doamne, da, suntem eu și Carly... Eram foarte mică, poate de aceea nu-mi amintesc să fi fost acolo. Poate avem la Los Angeles vreun unchi sau ceva de genul ăsta. Cred că, am o fotografie asemănătoare acasă. Pot s-o întreb pe mama, propune ea.

– Bine, mulțumesc.

Pun fotografia la loc.

– Dar de unde ai luat-o? întrebă Sam.

– Era în biroul tatei. Nu știu de ce o avea.

Când tocmai termin fraza, Sam deschide ușa casei, și eu încerc să uit totul ca să mă concentrez asupra lui Cameron.

E în picioare lângă divan. Mă duc spre el și-l îmbrățișez strângându-l tare la piept.

Mâinile lui îmi apucă delicat brațele să mă îndepărteze, și, când îi întâlnesc ochii adânci, Cam mă întrebă:

– Cine ești?

Când aud cuvintele astea din gura lui, îmi stă inima în loc. Ce înseamnă „cine ești?” Nu-și amintește de mine? Nu-și amintește de noi și de toate cele prin care am trecut?

– Cam... ce spui? întrebă Cloe, tulburată aproape tot atât de mult ca mine.

– Aș vrea doar să știu cine e fata asta, îi răspunde el, apoi se uită din nou la mine. Iartă-mă, ne cunoaștem?

Aș vrea să deschid gura să-i spun cel puțin cum mă cheamă, dar nu reușesc. E ca și cum tot trupul meu ar refuza să răspundă la comenzile creierului.

– Ah... da, Cris. Cred că am uitat să-ți spun ceva... murmură Sam apropiindu-se.

Nu reușesc să mă întorc spre ea, pentru că privirea mea se pierde în a lui Cameron.

El zâmbeste și începe să chicotească. Sam face același lucru în timp ce-mi zice:

– Am uitat să-ți spun că accidentul nu i-a schimbat deloc firea lui Cameron. A rămas același caraghios.

Inițial mă simt pierdută și zăpăcită, dar pe urmă înțeleg că era doar o glumă stupidă.

Chiar așa... o glumă care a riscat să mă facă să leșin aici, în fața lui, de teamă că l-am pierdut.

– Sunteți doi scrântiți!

Și Cloe izbucnește în râs.

Singura căreia nu i se pare nimic amuzant sunt eu. Cameron și Sam și-au jucat atât de bine rolul, încât eu am picat în plasă fără nici o ezitare.

– Iubito, glumeam doar, îmi șoptește dulce Cameron venind încet spre mine și prinzându-mi cu gingășie fața în mâini ca să-mi întâlnească privirea.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă apropii și-l strâng tare la piept.

Cu un braț mă ia de talie să mă țină lângă el, iar cu cealaltă mână îmi alunecă în susul spatelui și mi se oprește în creștet, mângâindu-mă pe păr.

– Mi-a fost teamă că te-am pierdut, e singurul lucru pe care reușesc să-l îngaim.

– Totul e în regulă, iubire. N-avea grijă!

Mergem cu toții în bucătărie și stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat în săptămânile astea la școală.

Sigur că subiectul cel mai interesant este noua pereche Susan-Trevor, totuși, nu pot să nu mă gândesc din nou la gluma de mai înainte și să nu-mi imaginez cum ar fi fost dacă într-adevăr Cam și-ar fi pierdut memoria. Aș fi fost în stare să suport? Și, mai ales, el s-ar fi îndrăgostit din nou de mine?

Mă uit la Cameron, care în momentul ăsta zâmbește. Ah, zâmbetul ăsta! Ar fi în stare să-mi zdrobească și să-mi repare inima la loc în câteva clipe.

– Cred că e timpul să plec, mă așteaptă Nash, zice Sam ridicându-se de la masă și făcându-mi cu ochiul. Cris, ai grijă de fratele meu!

– O să aibă grijă de el dacă-și pune telefonul pe silențios, ne sfătuiește Cloe atingându-l pe Cameron pe umărul drept.

Obrajii lui Cam se înroșesc, și pe față îi apare un zâmbet abia schițat. Intimidat, își trece mâna prin păr, ca și cum cuvintele acelea n-ar fi trebuit să iasă niciodată din gura lui Cloe.

Tare-aș vrea să-i fac o poză în clipa asta! Rar se întâmplă să-l vezi pe Cam stânjenit.

Fetele ies din casă, lăsându-ne singuri.

– Oricum, Cloe știe numai atât... se justifică el, făcându-mă să zâmbesc în timp ce o înghit și pe asta. De ce râzi? mă întreabă sprijinindu-și coatele de masă și privindu-mă cu un zâmbet.

– Ești simpatic când roșești, răspund aproape fără să-mi dau seama ce spun.

– Eu nu roșesc niciodată.

– Ba da, insist.

– Îți zic eu că nu! Nu roșesc niciodată, mă informează Cam sigur pe el.

– Bine, cum vrei tu.

Se ridică de la masă și, înainte de a se răsuci, mă informează:

– Mă duc să mă întind pe divan. Începe să mi se învârtă capul.

Firește, toate sunt scuze ca să nu accepte realitatea. Fac puțină ordine în bucătărie și mă duc după el în salon.

Când mă vede că vin, se ridică să-mi facă loc lângă el. Mă așez, și el mă învelește și pe mine cu pătura.

Ne trezim că ne uităm la unul dintre episoadele vechi cu Scooby-Doo, un desen animat care pare să-i placă foarte mult, având în vedere că râde la orice glumă stupidă pe care o fac personajele.

Închid ochii și respir adânc să-i simt parfumul dulce.

– Ești sigură că te simți bine? Mi s-a părut că nu ți-a căzut prea bine gluma, mă întreabă el la un moment dat pe un ton serios.

– Eram încă înspăimântată. Zilele astea chiar mi-a fost teamă că te pierd, Cam, mărturisesc eu.

– Din fericire, l-am văzut pe Austin exact la timp ca să apuc să fac ceva... Cu siguranță putea să ne fie mai rău, nu?

Zâmbește.

– Important e că ești acum aici, cu mine, zic îndepărtându-mă de el și sărutându-l pe buze.

Cameron întinde brațul drept prin spatele meu și mă trage ca să mă pot așeza călare pe genunchii lui.

Îi pun mâinile pe umeri și sunt atentă să nu-i ating toracele încă bandajat și dureros.

O umbră de zâmbet apare pe chipul lui în timp ce-mi mușcă ușor buza de jos. Zâmbesc și eu.

– Îmi place să te văd zâmbind așa, murmură el continuând să-mi tortureze buza.

– Zâmbesc doar datorită ție, îi răspund.

El se oprește și se uită la buzele mele câteva clipe.

– Dacă nu m-ar dura atât de rău, jur că nu știu ce ți-aș face...

Simt că obrajii îmi iau foc în acest moment. Încerc să-mi alung gândul la ce-ar fi putut să se întâmple, înainte ca el să-și dea seama.

Cam îmi pune mâna pe obraz și îmi mângâie delicat pielea încinsă.

– Așa suntem chit.

– Ești un nesuferit!

Îi dau ușor una în umărul drept.

– Știi foarte bine că de-aia îmi placi, chicotește el la urechea mea.

Dau din umeri și îl ignor în timp ce mă ridic ca să mă așez din nou lângă el. Iau telecomanda și schimb canalul, căutând ceva interesant de văzut.

Cameron se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire rău-tăcioasă, dar mă prefac că nu văd și continui să schimb canalele.

– Ce faci? întrebă scandând lent cuvintele.

– Schimb canalul.

– Cum îndrăznești în timp ce rulează Scooby-Doo? mă întrebă el și se întinde să-mi ia din mână telecomanda.

Mă dau mai încolo și mă trezesc cu fața la câțiva centimetri de a lui.

Un zâmbet malițios îi apare pe chip, în timp ce ochii i se cufundă într-ai mei.

– Cris, nu mă provoca!

– Și dacă aș face-o?

Brațele îi coboară rapid pe talia mea. Dacă e ceva ce nu suport e să mă gâdile cineva, și, din păcate, Cameron știe asta foarte bine.

Râd în timp ce el continuă să mă tortureze și să râdă împreună cu mine.

Mă predau curând și-i dau telecomanda, îngăduindu-i să se uite la desenul lui animat.

– Nu știam că ești pasionat de Scooby-Doo.

– Atunci, bagă-ți bine în cap! Dacă începe să-ți placă Scooby, am să te iubesc și mai mult, zice, făcându-mă să pufnesc în râs mai cu seamă datorită tonului serios pe care a spus-o. Susan mă impresionase încă de la început fiindcă îmi spusese că avea o colecție de casete cu toate episoadele, mărturisește el, făcându-mă să râd și mai tare.

– Îmi pare rău, dar eu nu pot să-l sufăr pe Scooby-Doo, glumesc eu ca să-i văd reacția.

De fapt, când eram mică, și eu mă distram să mă uit la el la televizor.

Cam mă privește câteva clipe în tăcere, iar eu încerc să par cât mai serioasă.

– Știi care-i problema? Cu toată afirmația asta gravă, nu reușesc să te urăsc. Din contră, mi se pare că parcă te iubesc și mai mult, răspunde strângându-mă tare la piept.

Zâmbesc la vorbele astea și mă relaxez în brațele lui.

— La ce te gândești? mă întreabă Cameron în timp ce ne uităm la Scooby-Doo.

Nu pot să nu mă gândesc la fotografia găsită în biroul tatei și la coincidența uriașă care face ca acolo să fie Cloe și Carly.

Austin și Carly. Două persoane care mă tulbură, chiar dacă nu mai fac parte din viața mea.

— La tata... Știa de Austin și de întoarcerea lui, mărturisesc eu. Cameron nu pare deloc surprins, din contră. E indiferent, ca și cum ar ști deja totul.

De altfel, bănuiala mea se confirmă când spune:

— Și eu știam. Adică mi-a zis tatăl tău, în vinerea aia seara, la voi la cină.

— De ce nu mi-ai spus? îl întreb pe un ton foarte calm.

— Nici eu, nici el nu voiam să te îngrijorezi. Ai fi intrat în panică, îmi spune.

— Atunci, având în vedere că tu și tata sunteți acum atât de apropiați încât vă povestiți orice, știi din întâmplare de ce Cloe și Carly apar într-o fotografie cu mine și cu prietenii mei la Los Angeles?

Se blochează, și singurul lucru pe care reușesc să-l citesc în privirea lui e nedumerire.

— Ai o fotografie cu Carly?

Fără să spun nimic, o scot din buzunarul blugilor și i-o arăt.

Cam încruntă sprâncenele și se uită cu cea mai mare atenție la ea, ca și cum i-ar analiza toate detaliile.

Tăcerea lui mă neliniștește, dar încerc să-mi țin firea, sperând să primesc până la urmă un răspuns.

– Nu-mi vine să cred, e singurul lucru pe care reușește să-l spună.

– Ce anume? întreb nervoasă.

– Nimic... Tu și Carly semănați foarte mult. E posibil să fiți rude sau așa ceva?

Niciodată nu observasem chestia asta și, când iau din nou fotografia în mâini, îmi dau seama că, de fapt, există oarecare asemănare, mai ales la forma și la culoarea ochilor.

– Vreau să zic, e posibil să ai un unchi sau vreo altă rudă care să te lege de Carly?

Mă gândesc câteva minute, trecându-mi în revistă toate rudele, dar nu-mi vine nimeni în minte.

– În orice caz, nu asta e important. Doi oameni pot semăna chiar fără să fie înrudiți. În schimb, aș vrea să știu cum de le cunoșteam pe Cloe și pe Carly, explic eu luând telefonul mobil ca s-o sun pe Cloe. La ora asta trebuie să fi vorbit deja cu mama ei...

Din fericire, răspunde imediat și, când îi pun întrebarea fatidică, mă înștiințează:

– Mama a zis că am fost la Los Angeles doar o dată, o singură zi, când și-a întâlnit niște foști colegi de facultate.

Încep să mă simt cu mult mai bine când aud cuvintele astea și îi mulțumesc înainte de a închide.

– Deci? întreabă Cameron.

– Erau la Los Angeles pentru că părinții lor aveau o întâlnire cu niște colegi de facultate.

Îndoi fotografia și o pun iar în buzunarul blugilor.

Cameron nu pare foarte convins.

– Când vii iar la școală? întreb.

223
– Nu știu, am o vizită medicală mâine-dimineată și cred că atunci se vor limpezi toate lucrurile. Oricum, sper să fie curând. Viața în casă e plictisitoare.

– Hm... să dormitezi în timp ce toți ceilalți suferă la ora de matematică nu mi se pare foarte plicticos, îl ironizez.

– Poate o să îți se pară ciudat, dar aș prefera să vin la școală, mărturisește el.

E sigur deja: Cam e puțin ciudat.

– Oricum, cum ai reacționat când ai aflat despre Trevor și Susan? Întreabă el curios.

– Îți dai seama că n-am sărit în sus de bucurie. Vorbim totuși cum cel mai bun prieten al meu ieșise cu o fată care mă urăște. Dar se pare că Trevor îi face bine. Azi Susan a fost manierată și amabilă cu mine și cu ceilalți.

– Susan s-a purtat bine cu tine? aproape izbucnește el în râs.

E absurd, știu, totuși chiar așa a fost. Poate acum s-a hotărât să mă lase de-a binelea în pace.

Și poate toate astea sunt doar datorită lui Trevor, care pare să aibă multă influență asupra ei. Cine știe...?

– Nu cred până nu văd cu ochii mei.

Cam continuă să râdă, ca și cum aș fi spus cel mai bun banc din lume.

Ușa de la intrare se deschide, și Sam își anunță întoarcerea.

– Gata, e mai bine să plec. Tu încearcă să te odihnești, Cam!

– Treci și mâine? mă întreabă.

Încuviințez și mă apropii să-i las un sărut pe buze.

– Atunci te aștept.

– Începe să numeri orele, nu mai e mult!

Chicotesc.

– O să fie cele mai lungi ore din viața mea, se lamentează el.

Ies din vila familiei Dallas și o iau spre casă.

Când ajung, mi-e aproape imposibil să intru din cauza mulțimii de cutii depozitate în fața ușii. E posibil ca tata să nu se fi debarasat de ele până acum?

– Am venit!

Ridic vocea să mă audă toți. Pe urmă mă duc în bucătărie și o găsesc pe mama gătind.

– Ah, bună, iubito! Cum a fost azi?

Îmi zâmbește.

– Bine, doar că sunt puțin obosită. Tata e acasă?

– A ieșit cu Kate acum câteva minute. Ai nevoie de ceva?

Iau fotografia și o așez pe blatul de la bucătărie.

– Am găsit-o în biroul lui.

Mama trage fotografia pe suprafața netedă și se uită la ea ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată.

– Ei... Frumoasă! zice, continuând s-o privească atent.

– Ești bine?

Nu pot să n-o întreb, fiindcă, brusc, pare să se fi albit la față.

Încuviințează și spune surâzând:

– Iubito, de ce nu pui masa? Cina e aproape gata.

— Anul ăsta va fi un bal nemaipomenit, mă informează Taylor dându-mi un fluturaș.

Într-adevăr, mai e puțin până la balul de sfârșit de an, și sper să nu-l pierd.

— Nu mă-ndoiesc.

Zâmbesc uitându-mă la fața serioasă a lui Taylor. Uneori știe să fie cu adevărat caraghios.

— Încearcă să pui pe tine ceva drăguț! îmi sugerează el. Și măcar anul ăsta convinge-l pe Cam să participe! După ce i s-a întâmplat lui Carly, urăște balul. A, și... un ultim lucru: ai grijă să nu dai de bucluc și, dacă poți, încearcă s-o eviți pe Susan!

— O să încerc, îl iau eu peste picior.

După cum merg lucrurile, nu cred că Susan va avea timp și chef să se gândească la mine. În ultima vreme am văzut-o foarte nepăsătoare și ciudat de amabilă!

— Încearcă doar să faci vreo nefăcută și poți să uiți că-mi ești prietenă, mă amenință Taylor, făcându-mă să râd și mai tare de felul caraghios în care a spus-o.

— N-aș putea vreodată să risc să te pierd și....

Nu apuc să sfârșesc fraza, că îl văd pe Cameron cum intră în școală și se duce spre dulapul lui.

Îmi iau imediat rămas-bun de la Taylor și o iau pe urma lui Cam să-i fac o surpriză. Mă apropii și-i acopăr ochii cu mâinile, făcându-l să se oprească brusc.

– Hai, Laureen, nu mă duci! răspunde fără măcar să-mi fi auzit întrebarea.

Imediat mă dau la o parte și-l las să se întoarcă spre mine ca să-și dea seama cât de dezamăgită sunt.

Cam surâde și întinde o mână să mi-o ia pe a mea.

– Glumesc.

Îmi închipuiam că-i așa, dar oricum, nu mi-a căzut bine.

– Hai, nu-mi spune că te-ai supărat!... Mai bine să vorbim de lucruri serioase! Cu cine te duci la petrecerea de sfârșit de an? mă întrebă.

– Hm... nu știu, așteptam să mă invite un băiat anume... îl iau eu în zeflema în timp ce ne îndreptăm spre dulapul lui.

– Cine?

Dacă aș putea, i-aș da cu o carte în cap – ba nu, ce zic, cu tot ghiozdanul plin de cărți.

– Glumeam! Firește, vii cu mine, nu?

– Da, dacă vrei să mergi.

– De ce nu?

– Tay mi-a spus că nu-ți place balul de sfârșit de an, așa că nu mă așteptam să-mi ceri să merg cu tine. Credeam că ai să mă refuzi, cum ai făcut cu Susan, și că... perorez, dar sunt întreruptă concomitent de Cameron și de telefonul lui mobil, care începe să sune cu stridența deranjantă dintotdeauna.

– Nu, Cris, tu nu ești Susan, vine răspunsul lui înainte să răspundă.

Ne oprim lângă dulapul lui, și îl aștept să-și aranjeze cărțile și să termine de vorbit la telefon.

Mă uit la fața lui concentrată și nu pot să nu fiu fascinată de trăsăturile perfecte și de buzele lui moi care se mișcă aproape cu încetinitorul când vorbește.

Discută mai mult de cinci minute, timp în care eu mă uit tăcută la el și încerc să înțeleg subiectul conversației.

Singurele cuvinte pe care le repetă sunt: „Ce?“, „Ești sigur?“, „Ești serios?“, „Nu“, „Nu cred“.

Sper din tot sufletul să fie o veste bună, dar după fața lui se vede că nu e.

Când încheie convorbirea, trage tare un pumn în dulap și îl închide trântind ușa cu toată puterea. Tresar înspăimântată.

– Ce se întâmplă? îl întreb.

El respiră adânc și deschide iar dulapul să-și ia telefonul mobil.

Brațul îi tremură în timp ce caută ceva în grabă, și eu îmi pun mâna peste a lui ca să încerc să-l calmez. Trage adânc aer în piept, lasă privirea în jos și închide ochii ca să se liniștească.

– Cam! șoptesc, dar mă opresc, căci el își retrage mâna dintr-a mea și închide la loc dulapul.

– Nu te îngrijora! Totul e în regulă, îmi spune întorcându-se și luând-o spre clasă.

– Nu, răspund eu imediat, apucându-l de braț să-l opresc. N-am de gând să stau deoparte și, mai ales, să-mi petrec toată ziua făcând presupuneri despre ce s-o fi întâmplat. Îmi spui acum ce se întâmplă! îi zic serioasă.

– Nimic, insistă el.

– Cameron, nu! Încetează! Lucrurile merg mult prea bine între noi ca să le strici iar. Am hotărât s-o luăm de la capăt și să facem în așa fel încât relația asta să dureze cât mai mult. Și știi foarte bine că fără loialitate nu se poate continua.

– Lucrurile merg mult prea bine, într-adevăr, bombăne în șoaptă, făcându-mă și mai curioasă. Trebuie să vorbesc ceva important cu cineva.

Pleacă și mă lasă singură în mijlocul coridorului. Mă uit după el cum se îndepărtează în viteză.

Sună de intrare, și mă duc în clasă încercând să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Îmi pun cărțile pe bancă, pe urmă mă îndrept spre Sam, care se uită la ceva pe telefonul mobil.

– Bună! o salut, dar ea pare să nu mă fi auzit.

Sau, mai bine zis, e cu mintea în altă parte.

– E totul bine? o întreb.

Dă din cap în timp ce blochează ecranul și pune telefonul pe bancă.

Abia acum îi observ cearcănele.

– Ce s-a întâmplat?

– Nash... murmură în timp ce lacrimile îi năpădesc ochii.

Nu pot decât s-o strâng la piept și să las ca, într-un fel, îmbrățișarea noastră să țină loc de cuvinte.

Rar se întâmplă ca Sam și Nash să se certe, dar, când se întâmplă, cea mai bună prietenă a mea e devastată.

– Am terminat-o, Cris, murmură ea continuând să plângă. De data asta e pe bune.

Refuz să cred că între Sam și Nash totul s-a terminat, probabil o fi doar un moment de criză.

Profesorul intră în clasă și, după ce i-am cerut permisiunea să ieșim, eu și Sam ne ducem la toaletă. Ne așezăm pe jos și tăcem în timp ce ne concentrăm fiecare asupra propriilor gânduri.

– Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea lui... zice Sam.

Sinceră să fiu, nici eu, dar tac și o las pe ea să vorbească.

–... Credeam că e băiatul potrivit pentru mine! continuă ea ștergându-și lacrimile.

– Sam, sunt sigură că ai să reușești să pui lucrurile la punct cu Nash. Te iubește. N-o să poată sta multă vreme departe de tine, încerc eu s-o încurajez. Nu te da bătută! Ia ce-ți aparține și nu lăsa pe altcineva să ți-l ia!

– Nu-i așa ușor... N-am fost niciodată puternică, murmură ea strângându-și genunchii la piept.

– Și nu crezi că a sosit momentul să devii?

— Se uită numai încoace! Tay, du-te și vorbește cu ea! insistă Sam când ieșim din școală.

A fost o zi deosebit de plicticoasă, mai ales pentru că profesorii n-au făcut altceva decât să ne aducă aminte că peste o săptămână avem tezele.

Ai zice că special le pun pe toate într-o singură săptămână. Vor să ne vadă morți.

— Prima regulă a lui Cameron: dacă o fată se uită la tine, n-o băga în seamă! răspunde el făcând pe deșteptul.

De când am mâncat de prânz, Ashley nu face decât să se uite fix la Taylor, și recunosc că e cam agasantă.

— Eu cred că e doar fascinată de bentița ta de cap, comentează Cloe atingând cu arătătorul țesătura portocaliu cu albastru. E imposibil să n-o fi observat.

Sinceră să fiu, nu cred că ăsta e motivul.

Cred că Ashley a înțeles în sfârșit ce băiat minunat e Taylor și mai cred că e în întregime meritul lui Nash.

În recreație am vorbit cu Nash ca să aflu ce se întâmplă între el și Sam și, după ce mi-a zis că e doar un moment de confuzie, mi-a povestit că a stat de vorbă cu Ashley.

I-a vorbit despre Taylor și, după câte se pare, intervenția lui a avut efect.

Ashley pare complet pierdută, iar Tay, care încearcă în toate felurile s-o ignore, e de râsul lumii. Se vede cât de colo că ar vrea să facă exact pe dos.

– Cloe, ești haioasă ca un dovleac de Halloween în ziua de Crăciun, zice Taylor mai serios ca niciodată.

– Atunci, ne vedem mâine? întrebă Cloe.

Încuviințez și, după ce îmi iau rămas-bun de la toți, o iau în brațe pe Sam și o strâng tare.

Am stat toată ziua cu ea și i-am spus să nu-și facă griji. Sunt sigură că totul va trece și că, în curând, îndoiala lui Nash se va transforma în certitudine.

– Ne vedem mâine, bine? îi surâd.

– Bine... murmură ea.

Știu bine că va trece prin câteva zile dificile și sper într-adevăr ca, cel puțin până mâine-seară, când avem petrecere în pijama acasă la Cloe, Cameron să fie alături de ea.

Abia aștept! Ne va face bine la toate trei să petrecem o seară între prietene, sunt sigură.

Arunc o privire rapidă spre intrarea școlii, sperând să-l văd pe Cam, dar nu zăresc nimic.

Toată ziua n-a făcut decât să stea retras, și, de fiecare dată când mă apropiam, se ridica și pleca. Nu pricep deloc ce s-a întâmplat.

N-are nici o logică.

I-am trimis mai multe mesaje, sperând că va găsi timp să le citească, chiar dacă știu că în perioada asta e foarte ocupat cu învățatul și cu antrenamentele de fotbal.

Mă uit la ceas și decid să plec neîntârziat acasă. Merg cât pot de repede, îmi scot telefonul mobil și-mi pun căștile.

Începe „Walking Blind“ de Aidan Hawken. Cuvintele și melodia minunată îmi țin de urât tot drumul spre casă, și mă trezesc gândindu-mă la oamenii care mă înconjoară.

În ziua întoarcerii din Carolina, în avionul care mă ducea de la un capăt la altul al Statelor Unite, eram foarte sigură că totul

avea să se schimbe. Mă gândeam la ce-i mai rău. Dar greșeam, ca întotdeauna.

Am întâlnit aici oameni importanți pentru mine, cu care am împărțit momente de neuitat.

Numai la gândul că anul următor va fi ultimul pe care-l mai petrec la Miami simt un gol uriaș pe dinăuntru. Nici nu pot să-mi închipui câtă culoare va pierde viața mea departe de cei pe care-i iubesc.

Cine știe... poate aceste prietenii sunt mai puternice decât cea dintre mine, Trevor și Cass, iar de data asta lucrurile nu vor merge atât de rău... Poate și dragostea dintre mine și Cameron e atât de puternică, încât va depăși distanța...

Mă cufund într-atât în gânduri, încât îmi dau seama că i-am văzut pe cel mai bun prieten al meu și pe Susan numai după ce am trecut de ei.

Mă opresc imediat când conștientizez ce-am recepționat cu câteva secunde în urmă: Trevor o săruta pe Susan?

Caut o confirmare și mă trec fiorii când îi văd așezați pe o bancă, surâzându-și și sărutându-se cu duioșie. Rămân cu gura căscată și chiar că nu știu ce să cred ori ce să fac.

Tocmai când îmi dau seama că ar fi mai bine s-o iau din loc, Trevor îmi observă prezența și o lasă pe Susan ca să vină spre mine – vrea să-mi dea o explicație, cred, chiar dacă n-am absolut deloc nevoie de așa ceva.

Desigur, sunt surprinsă, dar eu n-am nici o autoritate să-i spun prietenului meu cel mai bun cu cine să se întâlnească!

– Cris... pot să-ți explic, zice el cu sufletul la gură. Știu că-ți va părea ciudat, dar...

Nu termină fraza, pentru că îl întrerup punându-i arătătorul pe buze.

– Nu trebuie să-mi explici nimic. Dacă asta te face fericit, e bine.

Zâmbesc silit. El încruntă sprâncenele și se uită la mine ca și cum tocmai l-aș fi înjurat sau așa ceva.

– Bine, dar vreau doar să știi un lucru... șoptește apropiindu-se de mine. Se uită drept în ochii mei și, foarte târăgănat, spune: O fac doar ca să te uit.

Asta-i propoziția de care mă temeam mai mult decât de toate celelalte și pe care în același timp o așteptam.

– Mi-ești dragă, bâiguie.

– Și tu mi-ești drag, răspund, îndepărtându-mă de el.

Schimbăm o umbră de zâmbet, și privirea mea se oprește asupra lui Susan, care ridică o mână micuță să mă salute. Încă uluită, fac la fel.

– Hm... da, încerc s-o determin să-și schimbe părerea despre tine, zice Trevor uitându-se din nou la mine.

– Atunci faci minuni!

– Mă așteaptă. Ne vedem mâine?

– Sigur.

Mă uit cum se întoarce la Susan.

Mă îndepărtez cu zâmbetul pe față și în scurt timp ajung în fața casei.

În grădină văd mașina mamei, lucru ciudat, având în vedere că la ora asta ar trebui să fie încă la serviciu.

Ușa se deschide încet, și inima îmi bate atât de tare, că o aud răsunându-mi în urechi.

Mama e așezată la masa din bucătărie.

– Mamă... ce se întâmplă? întreb cu glas tremurător.

Nu spune nimic. Îmi face doar semn să mă așez alături de ea, și mă supun fără să comentez.

– Iubito, știu că a fost un an greu pentru tine. Mutarea la Miami ți-a schimbat viața, și sunt convinsă că nu ți-a fost ușor... începe ea discuția aducându-mi deja lacrimi în ochi. Îți cer prea mult, știu, dar pentru tine ar putea să fie alegerea corectă,

având în vedere că peste câteva luni te-ai fi mutat oricum, pentru univ...

– Mamă, ce se întâmplă? insist.

– Ne întoarcem la Los Angeles, scumpa mea.

Când aud cuvintele astea, totul în jurul meu dispare, nu mai aud și nu mai văd nimic.

– Din cauza tatei? întreb.

Sunt mai mult ca sigură că s-a întâmplat ceva între ei doi.

– N-are importanță, iubito. Trecem printr-o perioadă urâtă, și el trebuie să repare anumite greșeli făcute în trecut.

Lasă privirea în jos și trage aer în piept ca să-și țină lacrimile.

Nu sunt pregătită să-mi las viața de la Miami și să mă întorc la Los Angeles. Știam că, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple, doar că... speram să nu fie atât de repede.

Va trebui să-mi iau adio de la toată lumea. Nash, Sam, Cloe, Taylor, Trevor, Cam...

Cam... Doar la gândul ăsta, și mi se învârte capul.

– Când?

– Săptămâna viitoare, imediat ce terminați școala, șoptește mama.

Încuviințez și mă ridic de pe scaun să ies din bucătărie. Simt nevoia să mă refugiez în camera mea.

– Scumpa mea, îmi pare tare rău.

Da, și mie-mi pare rău ...

Fug în camera mea, scăldată în lacrimi, și închid ușa, sprijinindu-mă cu spatele de ea.

– Iubire, am intrat pe fereastră și... zice Cameron ridicându-se de pe pat și apropiindu-se încetișor de mine.

Mă arunc în brațele lui.

– Cam... bâigui.

– Știu, iubito... Mi-a spus tata azi-dimineață.

Asta explică reacția lui când a primit apelul acela, furia...
Nu sunt pregătită, nu vreau să-l părăsesc...

– Nu vreau să plec, Cam.

– Sst, iubirea mea! O să găsim o soluție, murmură el ștețându-mă tare la piept.

Lacrimile nu încetează să-mi curgă șiroaie, mai rău, îmi dau seama că asta ar putea fi unul dintre ultimele momente când mă simt într-adevăr acasă în brațele băiatului pe care îl iubesc cu toată ființa mea.

„Ai să reușești. Nu plânge!“ Astea sunt cuvintele pe care continui să mi le repet în timp ce mă pregătesc să petrec seara cu prietenele mele.

Când am aflat ieri că ne mutăm, am izbucnit în plâns, dar, spre norocul meu, Cameron era lângă mine. Ne-am petrecut toată seara împreună, până am adormit.

Azi-dimineață m-am trezit, și el nu mai era.

Am încercat să-i scriu și să-l sun, dar n-am dat de el.

De fapt, n-am insistat.

Știu că nu i-a căzut deloc bine vestea asta, chiar dacă n-o arată.

„Nu plânge! Ai să treci și peste asta“, mă încurajez singură și trag adânc aer în piept, ca să nu mi se scurgă fardul pe față pentru a treia oară.

E absurd. Îmi vine rău. Simt un gol imens în mine. Mai mare chiar decât atunci când am primit vestea că ne mutăm de la Los Angeles la Miami.

Oricât de infernal a fost anul acesta, a lăsat totuși amintiri de neșters în mintea mea.

Nu vreau să plec tocmai acum, când am reușit să-mi fac ordine în viață. Acum, când relația cu Cameron pare să funcționeze iar perfect. Când am reglat lucrurile cu prietenele mele. Când începe un nou an de liceu, ultimul. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă simt mai demoralizată.

Și faptul că nu știu motivul acestui nou cutremur din viața mea îmi pune o piatră pe suflet.

Azi-dimineață am încercat să vorbesc cu mama ca să înțeleg ce s-a petrecut între ea și tata, dar a schimbat vorba. Va veni și momentul potrivit să aflu adevărul, sunt sigură.

Închid ochii câteva secunde, ca să mă prefac că nu-i nimic, și ies din cameră.

– Iubito, distracție plăcută la petrecerea în pijama! Ne vedem mâine, spune mama cu voce joasă, cu ochii înlăcrimați și înroșiți.

Mă doare s-o văd în halul ăsta și sunt sigură că, dacă aș ști motivul acestor lacrimi, aș ști și ce să spun ca să-i ridic puțin moralul.

Singurul lucru pe care mă simt în stare să-l fac e să mă apropiu de ea și s-o îmbrățișez strâns.

– Totul o să fie bine, murmur strângând-o la piept.

Mama începe să suspine cu disperare.

– O să se aranjeze lucrurile, ai să vezi, îi repet în timp ce Kate vine și ea să se alăture îmbrățișării noastre.

A trecut un an. Un singur an – și s-au schimbat atât de multe!

– Da, aveți dreptate, o să fie bine până la urmă, zice mama silindu-se să suradă și ștergându-și lacrimile.

O sărut pe obraz și apoi ies pe ușă cu gând să mă duc pe jos până la Cloe, fiindcă nu stă prea departe, dar văd mașina lui Cameron parcată în fața casei.

Mă duc spre ea imediat, fără ezitare, și când sunt lângă el și închid portiera, îl îmbrățișez.

– Aveam nevoie de tine.

– Și eu de tine, susură el îndepărtându-se și sărutându-mă pe frunte. Totul e în regulă, sunt lângă tine. Zâmbește și mă mângâie

duios pe față. Îmi pare rău că te-am lăsat singură azi-dimineață, dar aveam niște treburi importante de făcut.

Singurul lucru care contează e că el e acum cu mine.

– Nu-ți face probleme!

– Eh... Trebuie să-ți spun ceva: le-am anunțat deja pe Sam și pe Cloe că... în fine, înțelegi tu... se bâlbâie Cam, neștiind cum să continue.

– Ai făcut bine. Eu n-aș fi știut ce să le spun.

Îi strâng mâna, și el răsuflă ușurat.

– Le-am cerut și să nu deschidă subiectul, astă-seară, dacă tu nu vrei. Cred că e mai bine pentru tine să te bucuri de momentele astea frumoase fără să te gândești la... Se întrerupe, apoi continuă: ... La ce se va întâmpla când... Se oprește iar.

Mă întorc spre el și observ imediat mâinile încleștate pe volan și fruntea încruntată, semn că lucrurile sunt mult prea dureroase ca să fie spuse cu glas tare.

– Ai dreptate. Vreau ca seara asta să fie veselă.

Dă din cap că da și se oprește în fața casei lui Cloe.

– Vin să te iau mâine, așa că poți veni pe urmă direct la mine să mâncăm de prânz.

– De prânz? întreb.

– Da, părinții mei organizează un fel de petrecere, având în vedere că e ultimul sfârșit de săptămână pe care îl petreceți aici.

Lasă privirea în jos și se întoarce ca să nu-i pot vedea clar fața.

– Cam, ești bine? am curajul să-l întreb, chiar dacă răspunsul mi se pare mai mult decât evident.

– Sigur! Cred că e timpul să te duci. Știi că lui Cloe nu-i plac întârziții.

Se silește să zâmbească, dar nici măcar nu se uită la mine.

Îi dau un pupic pe obraz și cobor din mașină fără un cuvânt. Deja din ușa casei se aud muzica dată tare și Cloe cu Sam care râd din cine știe ce motiv.

Va fi o seară de neuitat, simt asta.

Sun la sonerie și aștept să-mi deschidă Cloe. Când ea și Sam apar în prag, izbucnesc în râs văzându-le cum sunt îmbrăcate și cum și-au aranjat părul.

– În sfârșit, ai sosit! Credeam că te-ai decis să ne părăsești, zice Sam scoțându-și confeti din păr și dându-se la o parte din ușă ca să-mi facă loc să intru.

Pășesc înăuntru și văd imediat dezastrul din sufragerie.

Mâncare, confeti, farduri și rochii risipite peste tot. Și situația e și mai caraghioasă din cauza muzicii bubuitoare.

– Nu știam că fratele meu a trecut să te ia, comentează Sam salutându-l pe Cam. Zicea că vrea să-și petreacă seara cu Nash, Taylor și Trevor.

– Cu siguranță se duce acum.

– Ce ne pasă nouă de băieți? În seara asta noi trei o să ne facem de cap. Nu vreau să mai aud de ei, bine? ne întreabă Cloe, iar eu sunt foarte de acord cu ea.

După ce am ascultat toată lista de reguli care trebuie respectate acasă la ea (majoritatea au fost deja încălcate), ne ducem în camera ei să ne punem pijamalele. În următoarele două ore o să vizionăm *Trăind printre demoni*.

Sigur, speram să fac ceva mai vesel, dar n-are importanță.

După primele scene ne uităm una în ochii alteia: „Asta e film de groază?“, dar sunt de ajuns zece minute ca să ne schimbăm părerea: filmul e cutremurător!

– Ah, Doamne, acum iar o trage de picior! șoptește Sam înspăimântată, acoperindu-și fața cu perna.

Nici eu n-am curaj să mă uit și, când închid ochii, simt ceva moale care mă lovește în spate.

Mă întorc și o văd pe Cloe izbind-o pe Sam cu o pernă uriașă.
Mă dau repede din calea ei și iau și eu una de pe canapea.
Începe o bătălie cu perne și lăsăm baltă filmul de groază.
Ne alergăm prin casă și dăm una în alta râzând încontinuu,
până când luminile se sting brusc, și în cameră nu se mai vede nimic.

Ce naiba se întâmplă?

— O Doamne! Ce se întâmplă? Mi-e frică! strigă Sam, alergând, gând în spatele meu ca și cum s-ar ascunde de cineva.

— Sam, pur și simplu s-a oprit lumina! Nu te neliniști! Încerc eu s-o calmez, dar ea pare că nu mă aude și continuă să bombăne încetisor, iar mâinile îi tremură de spaimă.

Cloe iese din bucătărie cu o lanternă și luminează încăperea, făcând-o din nou pe Sam să țipe.

— Sam! Încetează să te porți ca o fetiță! o muștră ea, speriiind-o și mai tare.

Mă întorc spre Sam și-i șoptesc:

— Acum hai să mergem să vedem ce s-a întâmplat! Fii liniștită, n-o să pățim nimic.

Dar, imediat ce închei fraza, zgomotul puternic al unei uși care se închide cu violență mă face să sar în sus de spaimă.

— E cineva? strigă Cloe, cu lanterna îndreptată spre ușa de la bucătărie.

— Ce? Cloe, nu știi că prima regulă ca să nu fii omorât e să nu întreb niciodată dacă e cineva în casă? murmură Sam făcând pași mici spre ușa sufrageriei.

— Sam! Nu e nimeni în casă și nu vrea nimeni să ne omoare. O fi doar vântul, încearcă s-o încurajeze Cloe, dar adevărul e că nu reușește.

Data viitoare trebuie să-mi amintesc să nu mă mai uit la filme de groază.

– Atunci, du-te să vezi ce e! o îndeamnă Sam, și acela e momentul în care începe să se clatine și siguranța lui Cloe.

Se aud pași dinspre bucătărie, și clanța ușii de la intrare se mișcă insistent. Inima îmi bate atât de tare, că pare să-mi sară din piept!

Sam fuge înspăimântată, cu lacrimile pe față, și se ascunde în spatele canapelei din sufragerie, în timp ce eu și Cloe schimbăm o privire ca și cum ne-am întreba: „Și acum ce facem?”

– Sunt din nou hoții, șoptește Cloe.

– Cum adică „din nou“?

– Nu e prima dată. Ia vaza de flori și postează-te lângă ușa de la intrare! Când intră hoțul, îi dai în cap, și pe urmă chemăm poliția, îmi zice Cloe apropiindu-se de masa din sufragerie și întinzându-mi vaza.

Toate astea mă lasă mută. Lucrul care mă uimește cel mai tare este cum Cloe pare expertă în situații de genul ăsta. Eu aș fi dat buluc la telefon să chem poliția de la primul zgomot.

Mă apropii de intrare, gata s-o ascult.

Ușa de lângă mine se deschide încet, și cineva intră, așa că mă apropii să-l lovesc.

Ridic vaza, dar mă opresc imediat ce văd bentița galben-forescentă și fața băiatului răvășit.

– *Ce naiba faci?* întreabă Taylor, țipând speriat. *Drept cine m-ai luat?*

– *Taylor!* strigă Cloe furioasă la culme, venind spre el.

Ușa de la bucătărie se deschide, și apar Trevor, Cameron și Nash cu niște mutre amuzate care mă fac să mă înfurii și mai tare.

– Aveți idee cât de tare ne-ați speriat? întreb, apropiindu-mă de micul grup de farseuri și lăsând-o pe Cloe să se ia de Taylor. Sam a început să plângă!

Nu pot să cred că am un logodnic și niște amici atât de bătuți în cap. Se plictiseau chiar așa de rău la mica lor petrecere de băieți?

– Vouă nu vă e bine! Ați oprit și lumina... Voați să ne faceți să murim de frică? zice Cloe.

– Ei! Nu noi ne pregăteam să omorâm un biet băiat spărgându-i o vază în cap, se apără Taylor, dar Cloe se înfurie și mai tare.

Seara asta n-o să se sfârșească deloc bine, presimt.

– Creiere de bibilică! Nu puteați să intrați pur și simplu în casă ca oamenii normali? Era nevoie neapărat de efecte speciale? țipă Sam apropiindu-se de mine și uitându-se drept în ochii lui Cameron, care însă pare s-o ignore.

– Am crezut c-o să fie amuzant, se justifică Nash.

Sam lasă privirea în jos și pleacă fără un cuvânt. Nu știu ce curaj a avut Nash să-i vorbească...

– M-aș fi așteptat la asta de la oricine, dar nu de la tine, îi spun lui Trevor.

Cameron se încruntă și mă ia delicat de braț, ca și cum ar vrea să-mi atragă atenția.

– Nu vă puteți supăra pe bune dintr-o glumă! Voiam doar să vă speriem puțin, fiindcă ne plictiseam. Ce-i rău în asta?

Trevor chicotește.

Cloe trage adânc aer în piept și murmură cât poate de calmă:

– Să trecem peste... să trecem peste și să ne păstrăm calmul!

– Iubito, îmi pare rău, credeam că va fi amuzant, șoptește Cameron făcându-mă să mă întorc spre el.

– Am înțeles... Doar că, înainte de gluma voastră, noi ne uitam la un film de groază, așa că ne-am speriat pe bune!

– Nu ești supărată, nu-i așa?

Își apropie mâna de a mea și-și înlănțuie degetele într-ale mele.

Îi întâlnesc privirea magnetică și deja simt că-mi lipsește aerul. Mă străduiesc din răputeri să nu mă uit fix la buzele lui.

– Poate... murmur zâmbind, apoi mă duc s-o caut pe Sam, care pare să fi dispărut.

O găsesc în camera lui Cloe. Stă așezată pe pat, cu privirea plecată și cu mâinile tremurând.

– Sam, te simți bine? o întreb apropiindu-mă.

– De ce, de ce e aici? murmură pe un ton impasibil. Nu pare nici tristă, nici fericită. Și de ce mi-a vorbit? Credeam că n-are de gând să-mi mai vorbească vreodată.

– Nu știu, Sam... Dar nu te poți ascunde de fiecare dată când îl vezi.

– Ba pot. Nu vreau să mai ies din camera asta.

– N-ai să te poți ascunde pentru totdeauna. Trebuie să faci exact așa cum face el: prefă-te că nu s-a întâmplat nimic și dă-i de înțeles ce-a pierdut! Am căzut de acord că trebuie să fii tare, corect?

E dureros să-i vezi atât de departe unul de altul.

– Și dacă ți-aș spune că nu sunt în stare? Adevărul e că sunt atât de îndrăgostită de el, încât, văzându-l aici, în clipa asta, îmi vine s-o iau la goană și să mă ascund tot restul vieții.

Deschid gura să zic ceva, dar sunt întreruptă de glasul lui Nash:

– Sam, trebuie să stăm de vorbă.

Mă ridic de pe pat și ies din cameră ca să-i las singuri.

Sper din tot sufletul ca Nash să fi auzit ce spunea Sam și să-și fi dat seama cât e de îndrăgostită de el.

Mă duc în salon la ceilalți, unde e în desfășurare o ceartă între Cloe și Taylor.

În ultima vreme, ei doi se ciondănesc din orice, și încep să bănuiesc că între ei se naște ceva care trece dincolo de simpla prietenie... Cine știe?...

– Noi ne ducem toți în camera lui Cloe să ne culcăm, mă anunță Trevor zâmbind și mângâindu-mi obrazul, și înțeleg imediat din privirea lui la ce se gândește.

– Toți la un loc?

Surâd.

– Încercăm să facem seara asta memorabilă, răspunde el dând din umeri.

Și asta îmi confirmă bănuielile.

– Taylor, taci și vino-ncoace! țipă Cloe trecând pe lângă mine în direcția din care eu tocmai am venit.

– Femeia asta are niște probleme la cap, mormăie Taylor urmând-o cu ochii plecați.

Nu pot să nu râd de mersul lui caraghios.

– După mine, o să-i vedem curând împreună, zice Trevor citindu-mi gândul.

– Cred că e timpul să plecăm, ne întrerupe Cameron îmbrățișându-mă și trăgându-mă după el în spatele lui Cloe.

Ne ducem să ne instalăm în dormitorul părinților ei, care, fără doar și poate, e mai mare decât al lui Cloe, și începem să așezăm sacii de dormit unul lângă altul.

Firește, băieții nu fac nimic și trăncănesc verzi și uscate, în timp ce eu și Cloe aranjăm așternuturile și îi muștruluim în gând.

Terminăm de pus totul în ordine, și apar și Sam cu Nash.

Nu spun nimic și se prefac, ca și cum n-ar fi petrecut ultimele douăzeci de minute discutând în camera lui Cloe.

Curiozitatea mă macină, dar, din respect pentru Sam, mă hotărâsc să nu întreb nimic deocamdată.

– O, ce drăguțe! Mi-ați aranjat și mie sacul de dormit! Nu trebuia! Serios! Eu dorm în patul matrimonial, comentează Taylor făcându-ne să râdem de aerul lui îngâmfat.

– Ba... nu. Cloe râde. Ai să dormi pe jos ca toată lumea.

Taylor bombăne când se bagă în sacul de dormit. Ne culcăm și noi, și, după câteva minute, în cameră domnește tăcerea.

– Ultimul an... murmură Nash, atrăgându-ne tuturor atenția.

Ultimul an... chiar așa...

– Nici nu-mi vine să cred... zice Cloe.

– O să ne fie greu s-o luăm de la capăt, șușotesc eu, sperând să nu mă fi auzit nimeni.

– Școală nouă, vieți noi, oameni noi. Eu nu mă simt pregătit, mărturisește Cameron întorcându-se spre mine.

– Dar cine crezi că se simte? Numai gândul că mă despart de toți cei la care țin mă înfioară. Știu deja că va fi un dezastru... răspunde Taylor.

Nu-i mai ascult, și mintea îmi călătorește imaginându-și ce s-ar putea întâmpla în viitor.

Viața mea la Los Angeles cu siguranță nu va mai fi ca înainte, și prietenii îmi vor lipsi mai mult decât orice altceva.

Timpul trece repede, și asta mă înspăimântă. Sunt sigură că săptămâna se va termina prea curând.

– N-o să fie chiar așa de rău. Oricum, o să păstrăm legătura. Și, ca să fiu sincer, abia aștept momentul când ne vom reîntâlni să ne povestim viețile, zice Taylor.

– O să-mi fie dor de voi, încerc eu să-mi țin lacrimile.

Viața mea nu va mai fi aceeași fără ei.

– O să rămânem uniți, sunt sigur. Deja îmi închipui cum va fi când o să ne regăsim, fiecare cu familia lui, după multă vreme, și mormolocii o să ni se învâртеască printre picioare...

Cloe râde, iar eu nu pot să nu-mi imaginez scena.

– Or fi ai tăi mormoloci! Ai mei vor fi niște copii foarte frumoși, care vor semăna cu tatăl lor, comentează Taylor.

– Taylor, cred că e timpul să taci din gură și să dormi! Îi sugerează Trevor, ghemuindu-se mai bine în sacul de dormit.

– Da, da, ai să rămâi cu gura căscată când ai să-i vezi.

– Sunt sigur, continuă Trevor să-l ia peste picior.

După câteva minute, în cameră se lasă liniștea. Se aude doar respirația profundă a lui Taylor.

Continui să mă sucesc în sacul de dormit ca să-mi găsesc o poziție comodă, dar nu reușesc, așa că mă ridic în picioare și ies pe terasă. Sunt sigură că o gură de aer curat o să-mi facă bine.

– Ești OK? mă întreabă Cameron venind după mine.

– Da, nu puteam să dorm.

Zâmbesc uitându-mă la el.

Stăm în tăcere câteva minute.

– A fost frumoasă seara de azi... îngână Cameron.

– Da, o să-mi lipsească toate astea.

– Ești sigură că nu există nici cea mai mică posibilitate să rămâi? Poți să stai la mine până la sfârșitul anului școlar, propune el.

Și nu e singura alegere pe care aş avea-o. Aş putea să fac cerere să ocup una dintre camerele de la cămin, dar nu văd rostul și, mai cu seamă, n-o pot lăsa singură pe mama tocmai acum, când relația ei cu tata nu merge deloc bine.

– Nu pot rămâne, nu e un moment ușor pentru părinții mei, spun eu.

– Ce se va întâmpla cu noi doi?

Cameron se străduiește să nu se uite în ochii mei.

Aș vrea să pot fi sigură că între noi lucrurile vor merge bine și că vom fi atât de uniți încât să depășim distanța. Dar adevărul e că n-am această siguranță.

– Nu știu, e singurul lucru pe care-l pot spune.

– Nu vreau să te pierd, mărturisește Cam.

Întind mâna și o apuc pe a lui.

– Nici eu. O să reușim într-un fel.

– Sigur, ai să fii doar în celălalt capăt al Statelor Unite.

O plimbare, face el haz de necaz.

– Am reușit noi să depășim situații mai grele decât asta, îi răspund încercând să fiu cât mai convingătoare.

El se uită câteva clipe la mine, apoi se apropie să mă strângă tare la piept.

– Sper să ai dreptate. Nu vreau să te pierd.

– N-o să mă pierzi. O să trecem cumva și peste asta. Îți promit.

– Încă nu-mi vine să cred... O săptămână... mormăie el strângându-mă și mai tare.

– Sst... Nu-mi aminti! zic, repetându-mi în minte să nu plâng.

Închid ochii și mă concentrez asupra momentului. Asupra brațelor lui Cameron care mă strâng protectoare, asupra parfumului și căldurii pe care le simt în mine acum, când sunt atât de aproape de el.

Vreau să țin minte fiecare amănunt, ca să-l pot rememora și când voi fi departe.

– Te iubesc, îmi șoptește la ureche.

– Și eu te iubesc, îi răspund încercând să-mi înghit lacrimile.

Să dorm alături de Cameron e cel mai frumos lucru din lume.

Mai rămân întinsă în sacul de dormit câteva clipe, ca să-i ascult respirația profundă și inima care îi bate tare sub urechea mea lipită de pieptul lui.

Îmi vor lipsi toate astea. N-am deloc idee cum o să-mi continui viața fără Cam.

– Ești trează? șoptește cineva în spatele meu, și, când mă întorc, dau de zâmbetul abia schițat de pe fața lui Trevor.

– Da, nu mai pot să adorm.

– Mergem să mâncăm ceva? Și eu sunt treaz de ceva vreme și nu știu unde să caut de mâncare.

Decidem să ne ridicăm și să mergem în bucătărie fără să facem zgomot.

– Bine că nu s-a trezit Taylor! comentează Trevor coborând scările spre parter.

– De ce? întreb eu curioasă.

– Dacă-i întrerupi somnul, se trezește țipând. Crede-mă, nu exagerez! Țipă atât de tare, că riști să-ți pierzi auzul cel puțin jumătate de oră.

Știam că Taylor e ciudat, și n-ar trebui să mă mir... Dar altceva îmi suscită curiozitatea și mă îngrijorează puțin, iar asta are legătură cu Trevor...

– Cum merge cu Susan?

– Bine. Ieșim deseori împreună, și pot să-ți spun că, atunci când suntem singuri, e o fată complet diferită de cea pe care o cunoaștem cu toții. Nu știu, e o Susan pe care nu te-ai aștepta s-o vezi vreodată, și cred că la asta se referea Cameron când spunea că avusese motive întemeiate să se îndrăgostească de ea.

Mă străduiesc să-mi închipui o altfel de Susan, poate chiar o fată bună, dar nu-mi iese nimic. Singura imagine pe care reușesc s-o văd e ființa care, vreme de un an de zile, a încercat în toate felurile să-mi facă viața un calvar.

– Dacă tu ești fericit, sunt și eu.

Îi zâmbesc.

– Știi, încerc s-o conving chiar să vină să-și ia rămas-bun de la tine săptămâna viitoare.

Rămân cu gura căscată când aud așa ceva. Unica persoană pe care în mod cert, n-aș vrea să o văd la aeroport, înainte să plec, e Susan.

– Atunci te sfătuiesc să încetezi! Trevor, nu vreau să-mi iau la revedere de la Susan, zic.

– Nu văd nimic rău în asta. În fond, a făcut și ea parte din viața ta.

– Din păcate, da, și aș vrea să pot uita lucrul ăsta.

Iau cana și suflu în laptele fierbinte.

Din fericire, discuția asta tristă și apăsătoare e întreruptă de sosirea lui Sam, care într-adevăr pare demoralizată, iar eu știu din ce motiv.

Sunt chiar curioasă să aflu ce și-au spus ieri ea și Nash, dar nu știu dac-o pot întreba fără să-i fac rău.

– Bună dimineața, principesă! chicotește Trevor uitându-se la Sam. Ești foarte frumoasă în dimineața asta.

Amândouă îi aruncăm o privire urâtă. Trevor are un simț al umorului care lasă mult de dorit!

– Trevor, te rog din suflet: taci! îl amuțește Sam în timp ce se așază pe scaun.

– Cum te simți? o întreb.

– Se poate și mai bine. Ieri-seară cu Nash a fost un dezastru.

Trevor se uită câteva clipe la noi, și încerc să-i transmit că e timpul să părăsească bucătăria. Spre norocul nostru, se prinde și ne lasă singure.

– Povestește-mi tot!

– Mi-a zis să luăm o pauză, fiindcă el vrea să se gândească și să înțeleagă ce simte cu adevărat pentru mine. A zis că oricum vrea să avem o relație... dar nu așa serioasă ca până acum. M-a sărutat, iar eu i-am căzut în plasă ca o bleagă. Doamne, mă simt atât de proastă! Îl iubesc, Cris. Atât de mult, încât aș fi dispusă la orice ca să-l știu încă al meu, încheie Sam, întețindu-mi furia față de purtarea lui Nash.

Nu înțeleg ce s-a putut schimba în săptămânile astea ca să-l determine să ia o asemenea decizie.

– Sam, trebuie să reacționezi. Nu-l poți lăsa să te trateze așa!

– Am să încerc, dar mă îndoiesc că voi reuși. Nash a fost prima mea pasiune, primul meu prieten, și, cunoscându-mă, sunt sigură că am să fac orice ca să nu-l pierd, murmură ea.

Nu știu ce să mai zic. Singura soluție cu adevărat valabilă ar fi să-l părăsească pentru totdeauna, dar ea nu în stare. Nici eu n-aș putea dacă ar fi vorba despre Cameron.

– Oricum, hai să schimbăm subiectul! Cât e ceasul? Trebuie să mă duc acasă s-o ajut pe mama să gătească pentru diseară. Cam ți-a zis de cină, nu? întrebă ea.

– Da, mi-a spus deja.

– Bine, bine, văd că ați pus stăpânire pe bucătăria mea, chicotește Cloe intrând în încăpere și îndreptându-se spre frigider să scoată ceva de mâncare.

– Am luat laptele, sper să nu te superi, o anunț.

– Stai liniștită, nu pot să-l sufăr, răspunde ea.

– O să-mi lipsească toate astea, șoptește la un moment dat Sam. O să-mi fie dor de voi.

Las ochii în jos, fără măcar să-mi dau seama, și îmi imaginez cât de frumos ar fi să mergem toate trei la aceeași universitate. Balamuc în cameră, taclale până la miezul nopții, discuții despre logodnicii noștri și multe altele.

Firește, e un lucru imposibil. Fiecare dintre noi va merge curând la facultatea visurilor ei, și e imposibil ca visurile noastre să fie aceleași.

– Vreau o îmbrățișare minunată de grup, zice Cloe apropiindu-se de mine și așteptând ca Sam să se ridice și să ni se alăture. Sunt sigură că vom păstra legătura, bine? Și nu numai între noi, ci și cu băieții. Am avut mulți prieteni în viața mea, dar n-am văzut niciodată un grup mai unit și mai frumos ca acesta.

Sper din toată inima să aibă dreptate.

– O îmbrățișare de grup la care noi nu am fost invitați? întreabă Taylor intrând urmat de Cameron și de toți ceilalți.

Chiar aș vrea să ne facă cineva o poză în acest moment, să mă pot uita la ea în clipele cele mai triste.

Așa că le sugerez:

– Facem o poză?

Taylor scoate imediat telefonul mobil și întinde brațul să facă un selfie de grup.

Apoi lasă mâna în jos și ni-l arată. Abia aștept să-l tipăresc și să mi-l agăț pe perete în cameră la Los Angeles.

Restul dimineții trece cât se poate de liniștit.

– Deci... ne vedem diseară? mă întreabă Cameron.

Ceilalți au plecat când eu și Cam, în fața mașinii lui, ne luăm-rămas bun de la Sam, care, dinăuntru casei, asistă la toată scena. Prefer să mă întorc acasă pe jos, să rămân puțin singură.

– Da. Zâmbesc luându-i mâna și strângându-i-o tare. Cam, pot să te rog ceva?

– Sigur.

– Poți să vorbești cu Nash despre Sam? Nu-mi place deloc cum se poartă și...

Încerc să termin fraza, dar el mă întrerupe:

– I-am zis deja să mă aștepte pe plajă după-masă, să stăm puțin de vorbă. Nimeni nu se poate purta urât cu sora mea.

Mă ridic pe vârfuri și mă apropii de obrazul lui să-l pup.

– Acum câteva luni n-ai fi zis niciodată așa ceva.

– Acum câteva luni nu erai tu lângă mine. Zâmbește mângâindu-mă pe obraz și se apropie să mă sărute pe buze. Pe diseară! șoptește înainte să intre în mașină și să demareze.

Mă îndepărtez de casa lui Cloe cu un zâmbet fericit pe față, gândindu-mă din nou la seara și la dimineața petrecute împreună.

Mă apropii de casa noastră și văd mașina albă a tatei care apare în capătul străzii și vine spre mine.

Se oprește la marginea trotuarului, și tata coboară din mașină. Eu pornesc mai repede și aproape o iau la goană ca să nu vorbesc cu el.

Nu știu exact ce s-a întâmplat între el și mama, dar mi-e de ajuns să știu că din cauza lui ne mutăm iar ca să-l detest.

– Cris, oprește-te! Trebuie să vorbesc cu tine, strigă el.

— Tată, trebuie să mă duc să-mi fac valizele, bombăn eu.
— Valizele? întrebă el surprins.

Probabil nici nu știe, dar nu mă interesează. Oricum ar fi aflat, mai devreme sau mai târziu.

— Da, mama s-a hotărât să se întoarcă la Los Angeles. Și noi plecăm cu ea.

— Deci e sigur... Dar n-ar fi mai bine să faci aici ultimul an de liceu? întrebă el cu voce tremurândă.

— Nu. De-acum e hotărât, mă mut cu ea.

Între noi se face liniște, și mă uit nervoasă la ceas. Sper doar să nu ajung în întârziere la cina familiei Dallas.

— Deci e furioasă... îngaimă tata.

— S-a hotărât să plece, așa că mi se pare evident, zic eu perfect calmă. Tată, ce s-a întâmplat? De ce-ai plecat de acasă?

— Sunt lucruri care nu te privesc, Cris. Chestiuni pe care eu și mama ta trebuie să le rezolvăm singuri. Dar vreau să-ți spun că nu e numai vina mea și că n-ai motive să mă urăști.

— Nu te urăsc. Cred doar că mama nu merită să sufere.

— Nici eu nu merit să văd că plecați din Miami, mi-o întoarce el. Cris, vreau ca tu și Kate să știți că țin la voi și că mă voi strădui să aranjez totul cât mai repede. Imediat ce serviciul îmi va permite, o să mă întorc la Los Angeles să rezolv problemele cu mama voastră. N-am de gând să vă părăsesc.

Nu știu ce să zic, așa că tac. Sunt sigură că tata o iubește pe mama și sper că lucrurile se vor aranja între ei, deși s-au întâmplat atâtea.

– Bine, tată. Acum trebuie să plec.

– Ne vedem mâine, iubito. Salut-o din partea mea și pe Kate! Cred că niciodată nu mi-am dorit atât de tare să mă închid în camera mea, să-mi pun căștile și să ascult un pic de muzică.

Și exact asta fac imediat ce pun piciorul în casă: mă duc în camera mea și-mi fac bagajele în ritm de „Radioactive“.

În timp ce împăturesc un tricou șifonat, îmi amintesc de prima oară când Cameron a intrat pe fereastră în camera mea și s-a ascuns în șifonier. A doua zi le-a povestit tuturor că și eu, la fel ca Susan, aveam un tricou ciclamen – chiar acesta pe care-l țin în mână.

N-am avut curajul să mă îmbrac cu el niciodată, dar acum am un motiv bun să-l păstrez în dulap.

Îl împăturesc frumos și-l pun în a doua valiză, care e deja plină ochi.

Am lăsat afară doar hainele cu care mă îmbrac în ultima săptămână de școală.

Închid și valiza asta, apoi mă așez pe pat pentru o clipă de răgaz.

Exact în clipa asta, Kate intră în cameră și se așază alături de mine. Îmi scot căștile ca s-o pot asculta.

– A doua oară în mai puțin de un an, nu? întrebă ea.

– Într-adevăr... Absurd e că totul se întâmplă mereu pe neașteptate.

– De fapt, nu-mi displace chiar așa de tare. Știam că nu aici e locul meu, și, de fapt, mi-a lipsit întotdeauna Los Angeles, mai ales după ce eu și Hayes am început să ne vedem din ce în ce mai puțin... Dă din umeri. Într-un fel, mă bucur să revin la viața noastră de dinainte.

În parte, același lucru e valabil și pentru mine... Însă, spre deosebire de Kate, chiar dacă m-am gândit întotdeauna că,

mai devreme sau mai târziu, aveam să revin la Los Angeles, aici tocmai începusem în sfârșit să mă simt ca acasă, mai cu seamă în ultima lună.

– Fără îndoială, viața nu va mai fi aceeași fără Cass, Trevor și, pentru o perioadă, fără tata... dar sunt sigură c-o să fie bine.

Mă ia de mână și mi-o strânge tare ca să mă încurajeze.

– Prima oară am reușit, nu? Ne-am mutat într-un oraș nou și am reușit să ne adaptăm și să ne simțim bine. Sunt sigură că întoarcerea la Los Angeles va fi mai puțin complicată, adaug eu. Tata a zis că va face tot posibilul ca mama să-l ierte, și sunt sigură că va reuși. Și, în sfârșit, ai s-o revezi pe Nicole, nu?

– Părinții noștri se iubesc. Tata va trebui doar să găsească modul în care mama să-l ierte, și atunci totul se va aranja. Pe urmă, da, în sfârșit o s-o pot revedea pe prietena mea Nicole. Kate zâmbește și mă îmbrățișează. Da, Cris, totul o să fie bine.

Pas cu pas, amintire cu amintire, lacrimă cu lacrimă, străbat pentru ultima oară coridorul acesta care a văzut prima mea zi de liceu la Miami, evoluția prieteniei mele cu colegii de aici și a poveștii mele de dragoste cu Cameron.

Sunt într-adevăr ultimele minute pe care le petrec în clădirea aceasta, ținând cont că diseară am să mă urc în avionul care mă va duce din nou la Los Angeles.

Ultima săptămână a trecut atât de repede... parc-a zburat.

După cina acasă la familia Dallas, de acum aproape o săptămână, Cameron s-a purtat foarte ciudat: a început să mă evite și să stea departe de mine. Nimeni nu reușește să înțeleagă ce-i trece prin cap, eu cu atât mai puțin.

După părerea lui Nash, Cam nu e pregătit să-și ia rămas-bun de la singura persoană pe care a iubit-o vreodată. Dar tocmai de aceea n-ar trebui oare să vrea să-și petreacă alături de mine fiecare minut care ne mai rămâne?

Sper să vină măcar să mă salute la aeroport.

Încerc să las departe gândurile triste și ies pentru ultima oară pe ușa mare a liceului.

Cobor scările și îi văd pe prietenii mei adunați în grup lângă mașina lui Susan. Stau la palavre, și e atât de frumos să-i vezi zâmbind!... Așa vreau să mi-i amintesc, uniți și veseli, fiindcă nu-i nimic mai bine în viață decât să înfrunți greutățile cu zâmbetul pe buze.

Sam se întoarce spre mine și-mi face semn să mă apropiu.

– Iat-o pe domnișoara care a preferat să se întoarcă la Los Angeles! zice Trevor luându-mă cu brațul pe după umeri.

– Povestește-ne, domnișoară Evans!... Cum a fost ultima ta zi de școală?

Taylor se apropie de mine cu pumnul strâns, ca și cum ar ține un microfon.

– Cred c-o să-mi fie dor de liceul ăsta.

Chicotim cu toții.

Vorbim despre toate lucrurile cărora am să le simt lipsa și, inevitabil, discuția se încheie cu subiectul „Cameron și purtarea lui ciudată“.

– Cunoscându-l pe Cam, cred că se poartă așa ca să se protejeze. Chiar dacă n-o să-l ajute să sufere mai puțin, din contră... Poate ar trebui să vorbești cu el, Evans, îmi sugerează Susan.

Ea îl cunoaște mai bine decât oricare dintre ei și știe clar care e lucrul cel mai nimerit de făcut în acest moment. Am să-i urmez sfatul și-o să-ncerc să vorbesc cu el după ce-mi iau rămas-bun de la colegi.

– Dacă vrei, poți să vii cu mine acasă. Te duc cu scuterul, îmi propune Sam.

Refuz scuturând din cap, cu gândul la stilul ei periculos de a conduce.

– Aș vrea să merg pe jos, mulțumesc.

Evit să dau prea multe explicații, ca să n-o jignesc.

– N-o să gonesc. Îți promit, insistă ea.

Știu că s-ar putea să-mi pară rău, dar, cu cât ajung mai repede acasă la Cameron, cu atât mai bine, așa că accept.

Sam pleacă să aducă scuterul, timp în care eu îi salut pe băieți. Din fericire, nu e salutul de rămas-bun: am să-i revăd la aeroport, și asta mă va ajuta să suport mai ușor plecarea.

Ei se îndepărtează, și eu rămân singură – sau cel puțin așa cred, până când mă întorc și-mi dau seama că Susan e încă aici.

– Știu că noi două nu ne-am înțeles niciodată și nu pot nega că vestea plecării tale a fost cea mai bună pe care am primit-o de când ai sosit tu în școala asta. Dar, într-un fel, cred că am să-ți simt lipsa. Nimeni nu m-a înfruntat vreodată așa cum ai făcut-o tu. Recunosc că ai fost un adversar demn, îmi spune ea pe nerăsuflăte.

A fost discursul cel mai ciudat și mai amabil pe care Susan l-a ținut vreodată. Întotdeauna am fost una împotriva celeilalte, și, dându-mi seama că asta nu s-a schimbat, nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

– Mă bucur că ai insistat pe lângă Trevor să nu mă aducă la aeroport. N-aveam nici un chef să asist la scena sfâșietoare de rămas-bun și cu atât mai puțin să mă prefac că-mi pare rău doar ca să-l fac pe Trevor fericit, încheie ea.

– Stai liniștită, Susan, nici eu n-aveam de gând să-mi pierd timpul cu tine.

Sper ca Sam să se miște mai repede... În clipa asta, singurul lucru pe care vreau să-l fac e să-l silesc pe Cam să-mi vorbească, chit că asta ar însemna să sparg ușa camerei lui.

– În orice caz, poți să stai liniștită, după ce n-ai să mai fii aici, n-am să încerc să ți-l fur pe Cameron. O să treacă printr-o perioadă grea, și ultimul lucru de care va avea nevoie e o fostă prietenă care să nu-i dea pace.

– Așa să faci, mai ales că, dacă aflu cumva că Trevor suferă din cauza ta, jur că iau primul avion spre Miami. În mod inexplicabil, cel mai bun prieten al meu e înnebunit după tine, și nu vreau ca asta să-i facă rău. A trecut prin multe, nu merită așa ceva.

În sinea mea știu că avertismentul acesta nu e necesar. Am senzația că și Susan s-a legat foarte mult de Trevor, și, atât timp cât îl poate face fericit, eu sunt mulțumită.

– Ne-am înțeles. Țin la el, n-am să-l fac să sufere, spune Susan sigură de ea.

În cele din urmă, Sam se apropie cu scuterul.

– Atunci, pa, Susan!

O salut pentru ultima oară pe fata care mi-a făcut viața imposibilă în orașul ăsta.

– Noroc, Evans!

Zâmbește și se întoarce să plece.

Mă urc în spatele lui Sam și o luăm din loc.

Îmi pregătesc în minte cuvintele pe care aș vrea să i le spun lui Cameron, dar problema e că, în acest moment, nu reușesc să le organizez într-o ordine logică. Sunt prea nervoasă ca să pot gândi. Găsesc puțină alinare numai când, în sfârșit, ajungem în fața vilei familiei Dallas.

Sam îmi dă cheile ca să intru imediat, fără s-o mai aștept să ducă scuterul în garaj.

Urc scările în goană, mă opresc în fața camerei lui Cameron și bat cu insistență.

– Cam, dacă nu deschizi afurisita asta de ușă, jur că o sparg! e primul lucru care-mi trece prin cap.

Nici o reacție din partea lui, exact ca în zilele anterioare.

– Cam, nu te poți purta așa! Sunt ultimele clipe care ne rămân, strig eu prin ușă și bat în continuare.

Mă opresc câteva secunde. Brațul și mâna încep să mă doară, și încerc să mă liniștesc trăgând adânc aer în piept.

Știu bine că nu funcționează să-l iau cu răul, așa că mă lipesc de ușă și-mi aleg cuvintele.

– Cameron, nu poți să-mi faci asta. Știu că nu vrei să suferi. Ai pierdut-o pe Carly, acum ți-e teamă să nu mă pierzi și pe mine. Dar trebuie să-ți intre în cap că n-ai să mă pierzi. Sunt încă aici, cu tine, și voi fi întotdeauna, indiferent câți kilometri ne despart. Te iubesc și n-am să las ca povestea noastră să se sfârșească aici.

Îmi lipesc urechea de suprafața rece a ușii, dar nu aud nimic. Nici o mișcare, nimic.

– Cameron, ascultă-mă! Nu poți să-ți închipui că rezolvi problema prefăcându-te că n-am existat niciodată. Sunt aici și te rog să deschizi ușa ca să ne luăm rămas-bun așa cum trebuie, fiindcă ești singura persoană de care am nevoie în clipa asta... Încerc să-mi înghit lacrimile. Te rog, te iubesc și am nevoie de tine.

Nu trebuie să se sfârșească așa, am fost sigură că avea să fie altfel. Mi-a promis că vom fi mai puternici ca orice.

Trag un ultim pumn în ușă.

– Ești un nesuferit.

După cuvintele astea aud pași în camera lui. Inima îmi bate tare, până când ușa se deschide, și Cam apare în prag.

Fața i-e scaldată în lacrimi, exact ca a mea. Se apropie și-mi întâlnește buzele cu un sărut. Mă retrag cu spatele la perete, în timp ce Cameron insistă cu sărutul lui dulce și chinuitor în același timp.

Ridic brațele să i le pun pe umeri, dar el se oprește și-și lipește fruntea de a mea.

O lacrimă îi brăzdează chipul. Îl mângâi ca să i-o șterg.

– Nu sunt în stare, Cris. Zilele astea am încercat să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc departe de tine și știu că n-aș putea, murmură el.

Îi prind ușor fața în mâini.

– Cameron, nu! Vom face în așa fel încât să se poată. Vom face în așa fel încât să ne vedem cel puțin o dată pe lună, chiar dacă ne vor despărți mii de kilometri.

– O dată pe lună, și în rest? Vom reveni la viața de zi cu zi. Tu ai să întâlnești oameni noi, și același lucru e valabil și pentru mine. Viețile noastre vor merge înainte, și vom uita unul de celălalt, de tot ce a fost. Nu sunt pregătit pentru asta.

– Eu... nu cred, mă bâlbâi, simțind cum îmi tremură picioarele și mâinile. Spune-mi că glumești, că e numai unul dintre bancurile tale stupide!

– Nu, nu e, murmură el fără măcar să mă privească în ochi. Deschid gura să zic ceva, dar am rămas fără cuvinte. Nu știu ce să spun.

Singurul lucru pe care simt că trebuie să-l fac e să plec din casa asta și de la el.

— Ultima valiză de încărcat. Hai, mai repede! zice mama alergând prin casă și verificând dacă a luat totul.

— Kate, ajutați-mă! strig de la intrare, sperând ca sora mea să mă fi auzit.

N-am de gând să-i târăsc eu valiza burdușită până la mașina familiei Dallas. Aș face-o, dac-ar fi mai ușoară.

Din fericire, Kate vine, și o ridicăm împreună s-o ducem la mașină.

Și, după asta, chiar nu cred să mai fie ceva de făcut. Nu-mi rămâne decât să spun adio acestui loc și lui Cameron.

— Asta-i tot! Putem pleca, zice mama încuind ușa casei.

Familia Dallas s-a oferit să ne ducă la aeroport. Urcăm în mașină și plecăm în câteva minute.

— Sam tocmai mi-a scris că băieții vă așteaptă, zice doamna Gina întorcându-se spre mine.

Cel puțin de un lucru sunt sigură: cei mai buni prieteni ai mei sunt aici și vor fi întotdeauna.

— A fost o experiență frumoasă să fim vecini. O să ne lipsiți și, mai ales, o să ne lipsească mesele luate împreună, glumește domnul Dallas, ca să aline într-un fel tristețea de pe chipurile noastre.

Cât despre mine, în clipa asta simt mai multă furie decât tristețe.

Furie că n-am reușit să-mi iau rămas-bun de la Cameron cum aș fi vrut, că n-am profitat mai mult de fiecare clipă din

My Dilemma
această ultimă săptămână, că n-am avut posibilitatea să pun lucrurile la punct.

Înțeleg dubiile lui Cameron în legătură cu relațiile la distanță, dar de ce să nu încercăm?

Iau telefonul mobil și-mi pun căștile să ascult puțină muzică.

Postul meu de radio preferat parcă intenționat transmite numai cântece triste, care îmi amintesc de Cam și de momentele petrecute împreună.

Din fericire, ajungem repede la aeroport, și la intrare sunt toți prietenii mei, gata să-și ia rămas-bun.

Las valizele lângă mama și mă arunc imediat în brațele lui Trevor, care mă strânge tare la piept.

Când mă desprind de el, observ că plâng cu toții, la fel ca mine.

– Nici n-aveți idee cât o să vă simt lipsa.

Trec cu privirea de la unul la altul.

– Ne revedem curând, îți promit, spune Sam silindu-se să zâmbească în timp ce-și șterge lacrimile.

O îmbrățișez și-i șoptesc la ureche:

– Promite-mi că ai să fii tare și că, orice s-ar întâmpla, ai să înfrunți situația cu zâmbetul pe buze. Promite-mi!

– Îți promit, răspunde, îndepărtându-se ca să-i lase loc lui Cloe, care mă cuprinde cu brațele.

– Cine-o să mă mai ajute acum să suport banda asta de hăbăuci? se văicărește Cloe. Să fii cuminte la Los Angeles! Și, mai ales, încearcă să reiei legătura cu mulți băieți draguți, ca să mi-i prezinți când vin în vizită la tine.

– Nici nu știi cât mi-ești de dragă! râd și, pentru ultima oară, o strâng tare în brațe.

Pe urmă vine rândul lui Nash.

Săptămâna asta, el și Sam au vorbit, iar Nash și-a cerut scuze. A recunoscut că s-a purtat ca un prost și i-a propus s-o ia de la capăt.

Ea a gestionat bine situația: nu s-a aruncat imediat în brațele lui, ci i-a spus că vrea s-o ia încet, cu pași mici și chibzuiți.

– Fii bun cu Sam! Dacă aflu că suferă din cauza ta, să știi că o să ai de-a face cu mine, îi șoptesc la ureche în așa fel încât ea să nu audă.

– La ordin, șefule! glumește el. Sper să dai de un ghid școlar la fel de bun ca mine.

Nu pot să nu râd la cuvintele astea. Parcă a trecut o veșnicie de când Nash mi-a arătat pentru prima oară clădirea liceului.

Vine momentul să-mi iau rămas-bun de la Taylor, și simt că de el chiar o să-mi fie foarte dor. Îl îmbrățișez cu putere.

– Nu uita de noi! Noi o să fim aici întotdeauna pentru tine, nu uita! îmi șoptește el.

– Tay, o să fie imposibil să vă uit.

– Sunt sigur că la Los Angeles totul o să meargă strună, dar ce n-ai să găsești niciodată va fi un prieten cu bentiță cool ca a mea!

Eram sigură că avea să-și încheie discursul smulgându-mi un zâmbet și îi sunt cu adevărat recunoscătoare pentru asta.

– Tu să fii cuminte și să n-o superi pe Cloe!...

Taylor se apropie să-mi șoptească la ureche:

– E drăguță când se înfurie, dar nu-i spune!

Zâmbesc. Sunt sigură că între ei o să se lege ceva... Ar fi perfecti împreună, amândoi merită să aibă alături o persoană specială.

În cele din urmă, îi vine rândul celui mai bun prieten al meu.

Imediat ce sunt în brațele lui, simt o foarte mare ușurare.

– Pare un déjà-vu... zice Trevor.

– Așa e, dar de data asta lucrurile trebuie să meargă mai bine între noi. Nu vreau să te pierd.

– N-ai să mă pierzi. Orice s-ar întâmpla, am să fiu mereu aici.

– Știu, dar o să-mi fie tare dor de tine.

Mă retrag din îmbrățișarea lui să-l privesc în ochi, iar el își ațintește privirea asupra gâtului meu.

Întinde mâna și atinge lăntișorul cu medalionul lui Cass, cel pe care mi l-a dăruit în ziua când am plecat spre Miami.

– Întotdeauna o să fim cei trei muschetari, ții minte?

Trevor zâmbește arătându-mi brățara pe care amândoi o avem încă la încheietură.

– Întotdeauna, răspund uitându-mă la brățara mea.

E ca și cum Cass n-ar fi plecat niciodată... Pare să fie încă aici, cu noi, în fiecare zi. Și asta-i frumusețea prieteniei noastre.

– Iubito, cred că e timpul să mergem. Controalele durează ceva timp, zice mama, iar eu o urmez.

Așezată pe locul meu în avion, în așteptarea decolării, simt toată greutatea pasului pe care mă pregătesc să-l fac.

– Ne întoarcem acasă, zice Kate de lângă mine, zâmbind.

Aș vrea să am măcar o fărâcă din entuziasmul ei. Iau telefonul mobil să-l verific o ultimă dată înaintea decolării și, când deblochez ecranul, găsesc șaisprezece apeluri pierdute de la Cameron și un mesaj pe robot.

Duc telefonul la ureche și-i ascult cuvintele:

– Pa, Cris!... Am... Am încercat să te sun de vreo zece ori...

Tăcerea pe care o lasă între cuvinte e exasperantă. Îmi țin răsuflarea.

– Am fost un prost, Cris. Și sper ca, într-o zi, să poți asculta acest mesaj. Te-am lăsat să pleci așa... fără măcar să am curajul să-ți spun adio. Am fost orbit de teama că te pierd, îngrozit să-mi imaginez viitorul fără tine. Nu vreau s-o lungesc, vreau doar să-ți spun că alegerea mea a fost dictată de inimă. Situația ar fi devenit mult prea complicată pentru amândoi. Și... voiam să-ți mulțumesc și că mi-ai schimbat viața. M-ai făcut un om mai bun. Îți mulțumesc că mi-ai ținut întotdeauna piept, că m-ai înfuriat, că m-ai făcut să râd și, mai ales, să mă îndrăgostesc. Ai adus lumină în viața mea, și-ți voi fi mereu

recunoscător. Vreau să știi că, pentru mine, acesta nu-i finalul legăturii noastre. Te-am lăsat să te îndepărtezi de mine fiindcă sunt sigur că distanța m-ar fi învins. Dar sunt convins că pentru noi doi va exista un nou viitor. Trebuie doar să așteptăm momentul potrivit. Cine știe... poate destinul ne va face să ne reîntâlnim și s-o luăm de la capăt.

Urmează un lung moment de tăcere, în care îndepărtez telefonul de ureche să controlez dacă mesajul vocal nu s-a terminat – și nu s-a terminat...

Îmi șterg lacrimile și continui să ascult tăcerea lui Cam, respirația lui slabă, aproape imperceptibilă, și e ciudat... e ca și cum ar fi aici, lângă mine.

– Două inimi, chiar dacă departe una de cealaltă, rămân unite pentru totdeauna, corect? reia el cu glas foarte trist. Timpul și distanța nu vor reuși niciodată să le despartă, pentru că, împreună, sunt inseparabile. Asta ni se va întâmpla nouă, Cris. Îți promit.

Mesajul se încheie, și eu izbucnesc în plâns în timp ce duc telefonul mobil în dreptul inimii.

Un an mai târziu...

Absolvirea liceului părea un vis foarte îndepărtat și irealizabil...

E caraghios, bobocii abia așteaptă să ajungă în *senior year*, dar, pe urmă, când anii de studiu chiar se termină, singurul lucru pe care ar vrea să-l facă toți e să dea înapoi firul timpului și să retrăiască aventurile cele mai frumoase ale minunaților ani de liceu.

Odată încheiat un ciclu, începe altul, și ziua în care îți ieși diploma anunță începutul unei noi etape de viață, studenția, tot atât de captivantă... Dar deocamdată nu știu dacă sunt gata s-o înfrunt...

– Cris, iar ești aici singură? Ziua încă nu s-a terminat, și trebuie neapărat s-o facem de neuitat! intervine Alexa, aducându-mă cu picioarele pe pământ. Îți reamintesc că astă seară e balul de sfârșit de an. Ne vedem la tine cu două ore înainte, ca să ne pregătim. Am de gând să-l las pe Josh cu gura căscată. Și tu ai să faci același lucru cu Ben! Nu vreau să aud obiecții! mă muștruluiește ea.

În ultimele luni s-au întâmplat atât de multe lucruri, încât, pentru a le înșira pe toate, ar fi nevoie de minimum două zile. De când m-am întors la Los Angeles, Alexa a încercat în toate felurile să mă ajute să mă integrez în grupul ei de prieteni. Sunt

toți foarte simpatici, însă, în inima mea, prietenii din Miami continuă să ocupe un loc privilegiat.

Vorbesc cu ei foarte des pe Skype. În ciuda distanței, sunt mereu la curent cu viețile lor și mă bucur să pot spune că tuturor le merge din plin.

Ieri-seară păreau foarte nervoși din cauza examenului de bac și a petrecerii de sfârșit de an. Mai cu seamă Cloe nu conținea să scoată o grămadă de rochii, care nici nu-mi puteam închipui că au loc într-un șifonier atât de mic ca al ei. Relația ei cu Taylor merge de minune și va merge din ce în ce mai bine acum, când au intrat la aceeași universitate.

În perioada asta și Sam cu Nash sunt în armonie, cât despre Trevor... cel mai bun prieten al meu e îndrăgostit până peste cap de Susan și pare fericit, iar acesta e singurul lucru care contează. A încercat de vreo câteva ori să ne lase pe mine și pe logodnica lui să vorbim singure prin webcam, și recunosc că n-a fost chiar atât de rău...

— Alexa, ți-am zis că Ben nu mă încântă. Îmi amintește de Set, și asta mă cam deranjează, răspund eu.

— Dar Ben nu e Set. E un băiat bun, foarte drăguț și cald... încercă ea să mă convingă, dar adevărul e că, deși au trecut luni de zile, în capul meu continuă să fie numai Cameron.

Așa e, n-am încetat să mă gândesc la el și, după câte se pare, același lucru se întâmplă și cu Cam. O dată m-a sunat la trei noaptea, și am stat la palavre ore întregi. Totul părea să meargă bine până am atins coarda sensibilă a „distanței”. În clipa aceea s-a iscat o discuție aprinsă, și așa s-a sfârșit ultima noastră conversație.

— Ascultă-mă, Cris! Știu că ți-e dor de Miami și de tipul ăla... cum îl cheamă?... a, da, Cameron. Dar trebuie să-ți bagi în cap că...

— ... că acum am revenit la Los Angeles și trebuie să-mi trăiesc viața aici, completez eu fraza pe care Alexa mi-a repetat-o la nesfârșit lunile astea.

De fapt, are dreptate, dar, oricât am încercat, amintirea lui Cam nu m-a părăsit niciodată.

– Ben și Josh ne așteaptă să mâncăm împreună de prânz. Te somez să vii, zice Alexa, și eu nu pot decât s-o urmez.

În fond, azi e o zi specială, și nu vreau să stau singură să rememorez trecutul și să regret absența unor oameni care au ales să nu facă parte din viața mea.

Fără să stau pe gânduri, o urmez pe Alexa, și trebuie să recunosc că fac bine: prânzul cu Josh și Ben e foarte plăcut și relaxant.

Ne amintim de momentele cele mai amuzante din cei patru ani de liceu.

– Mai știți când am fost la cinema, și Trevor, în timp ce urca scările spre locurile noastre, s-a împiedicat și i-au căzut pe jos toate floricelele? zice Josh, făcându-i să râdă pe Alexa și pe Ben.

Numele lui Trevor mă duce cu gândul la Miami... Mă uit cât e ceasul pe telefonul mobil. Peste jumătate de oră am întâlnire pe Skype cu prietenii mei și nu pot să lipsesc. Îmi iau rămas-bun de la Alexa, Josh și Ben și mă întorc acasă.

La ora stabilită, fug în camera mea să deschid calculatorul și, când aud melodia apelului video, e ca și cum aș asculta o muzică celestă.

– S-a terminat liceul și la tine! îmi strigă cu toții în cor, când răspund.

– Știi deja cum te îmbraci la balul de diseară? mă întrebă curioasă Sam.

– Și, mai ales, știi cu cine te duci? întrebă Cloe.

– Și mie mi-a fost dor de voi! răspund zâmbind.

– Trebuie să fixăm o dată când să venim în vizită, Cris. Mi-e dor de tine și vreau să petrecem puțin timp împreună cu vechii prieteni din Los Angeles înainte de a pleca la facultate, zice Trevor.

E frumos să vezi că distanța nu ne-a dat gata și nici n-o s-o facă vreodată, pentru că prietenia noastră e puternică și rezistă la orice.

Exact așa speram să se întâmple... Cu toate dificultățile pe care le-am înfruntat, suntem încă alături. Nu ne-am dat niciodată bătăuți și am mers mai departe. Iar azi suntem mai uniți ca niciodată.

Apelul video nu durează mult, fiindcă ora balului se apropie, și Alexa sosește la mine să ne pregătim. Îi salut pe prietenii mei și stabilim o întâlnire pentru mâine.

– Aș vrea să fiu în locul tău în clipa asta, zice Kate intrând în camera mea.

– Ai să fii curând. Liceul se va termina atât de repede, că nici n-o să apuci să-ți dai seama, încerc eu s-o consolez.

– Mama și tata ies diseară în oraș.

– Deci ai să rămâi singură acasă. Te deranjează? o întreb.

– Deloc... Mă bucur să-i văd pe mama și pe tata atât de uniți. Sunt mulțumită că și-au reglat toate socotelile.

Cu o lună în urmă, tata i-a făcut o surpriză mamei și s-a prezentat acasă cu bagaje cu tot. Din fericire, au limpezit lucrurile imediat, și totul a revenit la normal.

Am încercat să-i întreb pe amândoi ce se întâmplase atât de groaznic, dar nici unul n-a vrut să vorbească, până când, într-o seară, am regăsit în camera lor poza cu mine, cu Cloe și cu Carly.

N-am putut să rezist. Sigur, lucrurile reveniseră la normal, dar încă eram curioasă să înțeleg ce se întâmplase între ei și ce mister ascundea fotografia aceea. Istoria pe care mi-a povestit-o mama m-a lăsat fără cuvinte: din câte am înțeles, cu doi ani în urmă, tata fusese cel care ceruse transferul. Insistase să se mute la Miami ca să poată cerceta ciudatul accident în care murise Carly, fiica lui. În același an în care mama era însărcinată cu mine, el și Jennifer, mama lui Cloe, avuseseră o aventură. Nimeni n-a bănuț niciodată nimic, iar tata își

vedea fata o dată pe an, când se ducea în delegație la Miami. Poza aia veche unde suntem eu, Cloe și Carly fusese făcută într-un parc din Los Angeles, cu ocazia unei întâlniri a foștilor colegi de facultate.

Mama habar nu avea de nimic, de aceea, după ce a descoperit, i-a trebuit un an întreg să se împace cu gândul.

Dar asta e o poveste care aparține deja trecutului. Familia noastră e acum mai unită ca niciodată, iar între mama și tata lucrurile stau foarte bine.

– Ești gata pentru ultimul bal din liceu? mă întreabă Kate emoționată. Pun pariu că Ben o să rămână mut când o să te vadă în rochia asta splendidă, fredonează ea făcându-mi cu ochiul.

Ultimul lucru care mă interesează e reacția lui Ben. Vreau doar să petrec o seară minunată pentru a sărbători sfârșitul liceului și începutul unei noi vieți.

Iau telefonul mobil să văd mesajele de la Alexa și, fără să vreau, mă trezesc că mă uit a mia oară la poza făcută în bucătăria lui Cloe în dimineața de după petrecerea în pijama.

Privirea mi se îndreaptă spre Cameron și spre brațele lui strânse în jurul taliei mele. În îmbrățișarea lui întotdeauna mă simțeam acasă.

Închid telefonul ca să alung gândurile astea triste și mă concentrez asupra evenimentului important care mă așteaptă.

După câteva minute sună soneria, și Alexa dă năvală în camera mea.

Pregătirile sunt extenuante. Alexa pretinde mereu perfecțiunea, iar dacă ceva nu merge cum trebuie, găsește, nu știu cum, răbdarea de a lua totul de la capăt. Cred că fardul și l-a refăcut de cel puțin zece ori.

Din fericire, eu nu sunt atât de exigentă și sunt gata în foarte scurtă vreme.

– Deci... să recapitulăm! Eu, tu, Ben și Josh vom petrece seara asta împreună. Când ne întoarcem acasă, tu ai să propui

să mergem la o plimbare pe plajă, și cele două perechi se vor despărți. Iar tu ai să-i dai, în sfârșit, o șansă lui Ben. Sunt sigură că va ști să aibă grijă de tine. Pe urmă, n-ai văzut ce mușchi are? Dacă n-ar fi Josh, eu nu l-aș lăsa să-mi scape!

Poate că are dreptate. Poate Ben e omul potrivit pentru mine, fiindcă e amabil și grijuliu.

La șapte punct, băieții sună la sonerie. După cum prevăzusem, rămân cu gura căscată când ne văd.

Josh tușește ca să-și ascundă stânjeneala în timp ce se uită fix la Alexa, care e, pur și simplu, foarte frumoasă.

Părul ei roșcat e buclat la perfecție, nemaivorbind de fardul care îi scoate în evidență verdele intens al ochilor.

– Mergem? Riscăm să întârziem și, sinceră să fiu, nu-mi convine... spune Alexa îndreptându-se decisă spre mașina lui Josh.

Închid ușa casei și mă întorc spre Ben, care-mi zâmbește luându-mă de braț.

– Ești foarte frumoasă! îmi șoptește el în timp ce mergem spre mașină.

– Mulțumesc.

– Știi, astă-seară se împlinește un mic vis de-al meu. Când eram în primul an de liceu, visam că într-o zi aveam să merg cu tine la balul de sfârșit de an. Ei, acum, că am reușit, nu-mi vine încă să cred, mărturisește el, făcându-mă să roșesc.

Pe vremea când eram în anul întâi, în capul listei mele de priorități nu erau în nici un caz băieții. Singurul lucru care mă interesa era să-mi petrec după-amiezile cu cei mai buni prieteni, și poate de aceea nu am observat niciodată atențiile lui Ben.

– Și eu mă bucur să-mi petrec seara cu tine, murmur când el îmi deschide portiera.

La școală, petrecerea a început de puțin timp. Tinerii dansează și se distrează, par cu toții fericiți, gata să-și ia adio de la liceu ca să înceapă noua aventură a facultății.

– Ah, piesa asta îmi place la nebunie! Josh, hai să dansăm! zice Alexa la un moment dat pe o melodie lentă și tristă.

Ea și Josh aleargă pe ring și se îmbrățișează, mișcându-se lent în ritmul muzicii.

– Ai chef să dansezi? mă întrebă Ben, întinzându-mi mâna, iar eu nu pot să nu accept.

Toată seara a fost foarte îndatoritor și manierat și, într-adevăr, îl apreciez.

Îmi pun mâinile pe umerii lui, în timp ce el mă ia cu delicatețe de talie și mă fixează intens cu ochii lui albaștri.

Ochi care, știu deja, nu vor putea niciodată să aibă asupra mea același efect ca ochii profunzi ai lui Cameron...

Să fie oare timpul s-o termin pentru totdeauna cu Cam? Să fi venit momentul s-o iau de la capăt?

Nu reușesc să dau un răspuns acestor întrebări, dar sunt sigură că vreau lângă mine pe cineva care să mă facă să surâd așa cum a făcut-o Ben în lunile de când m-am întors la Los Angeles.

Pregătită sau nu, e oare chiar așa de rău că vreau s-o iau de la început?

– Sigur, zice la un moment dat Ben, lăsându-mă câteva secunde fără cuvinte.

Nu-mi amintesc să-i fi pus vreo întrebare.

Mă uit zăpăcită la el până ce îmi face semn să mă întorc ca să mă uit la persoana din spatele meu, și, când întâlnesc privirea lui Cam, inima mea încetează să bată o secundă ce pare nesfârșită.

Ar trebui să fiu supărată pe el, ar trebui să-l urăsc, dar singurul lucru pe care reușesc să-l fac e să mă apropii și să-l strâng tare la piept, în timp ce lacrimile îmi scaldă fața.

– Cam...

Brațele lui puternice mi se încolăcesc pe talie, și simt cum inima mi-o ia din loc.

– Mi-a fost dor de tine, îmi șoptește la ureche.

Mă desprind din îmbrățișare ca să-i întâlnesc ochii adânci.
– Nu plânge, Cris, sunt aici!

Îi iau mâna și-l trag după mine afară din sală.

Când ajungem pe un culoar îngust, izolat, mă întorc spre el.
– Ce faci aici? Credeam că totul s-a terminat între noi, reușesc să spun, deși, pe de altă parte, sper că tot ce se întâmplă nu e doar un vis.

– Între noi nu s-a terminat niciodată nimic, iubito, am știut asta dintotdeauna. Inimile noastre își aparțin, și nu ne va putea despărți nimeni, niciodată. Lunile astea mi s-a părut că înnebunesc fără tine. M-am gândit la tot ce ni s-a întâmplat... și am înțeles că nu te pot lăsa să pleci.

– Credeam că nu vrei să ai o legătură la distanță...

– Distanța e nimic față de teama să nu te pierd. Habar n-am cum se vor termina toate astea, dar vreau să încerc, pentru că te iubesc și nu pot să stau fără tine.

– Și eu te iubesc, Cam, șoptesc unindu-mi buzele cu ale lui. Am trecut prin multe, poate chiar prin prea multe pentru doi adolescenți care nu voiau altceva decât să fie împreună, dar greutățile au făcut ca dragostea noastră să fie unică și indestructibilă.

Nu știu ce se va întâmpla în viitor, nu știu câtă vreme va dura relația noastră...

Singurul lucru care contează e că acum Cam e aici, cu mine, și continuă să-mi facă viața de neuitat.

CRISTINA CHIPERI, o liceană din Padova, a devenit una dintre cele mai citite autoare în rândul tinerilor după ce poveștile sale, publicate pe platforma online wattpad, au ajuns în librării sub forma unei trilogii: *My dilemma is you*.

„Povestea aia blestemată cu Carly, trecutul care pare să se repete...“ Presentimentul care a însoțit-o pe Cris la petrecerea organizată de ziua ei a fost ceva mai mult decât un ecou al unor întâmplări îndepărtate. Când află secretul pe care Cam și prietenii lui l-au ținut ascuns de ea atâta vreme, tânăra se simte trădată și nu-și mai dorește decât să ia distanță și să înceapă totul de la zero, ca și cum Cam, Sam, Cloe și toți ceilalți n-au existat vreodată în viața ei... chiar dacă drumurile lor continuă să se intersecteze pe coridoarele școlii. Dar chiar când lucrurile par să se îndrepte, un incident neașteptat o obligă pe Cris să facă o ultimă, dar foarte importantă alegere.

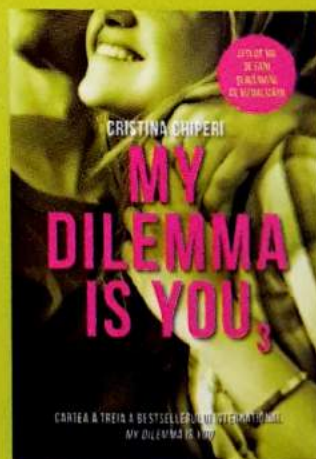
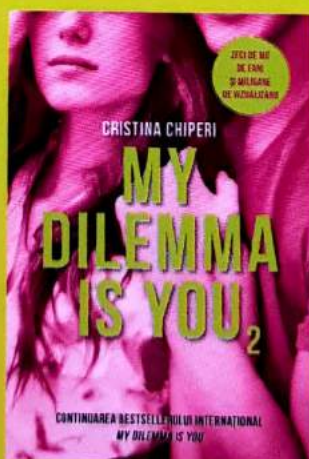
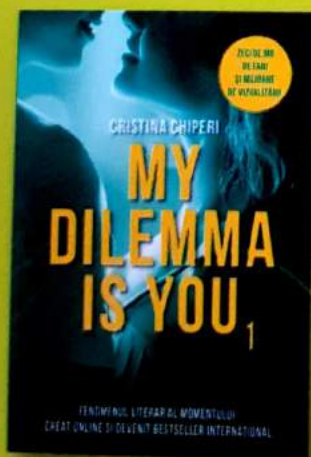

„*My dilemma...* este senzația internetului și a librăriilor, deopotrivă. Cititorii și fanii au înnebunit complet: nimic altceva nu mai există.“

La Repubblica

„Este o carte în care romantismul se combină cu suspansul, creând cititorului senzația că urmărește un film cu spioni. Superbă!“

Delicatese literare

Tradiție din 1989